

விய்யியல் நோக்கு

PHILOSOPHICAL JOURNAL

- * எமில் ரேகையின் சிந்தனைகள் : ஒரு சமூகவியல் பார்வை
- * மொழியின் தோற்றப்பாட்டியல் : போல் றிக்கரின் மெய்யியல் அணுகுமுறை பற்றிய ஓர் அறிமுகம்
- * மறுமலர்ச்சிக்கால அரசியல் மெய்யியலும் கொப்ஸி, லெர்க், ராசோ ஆகியோரது அரசியல் மெய்யியற் சிந்தனைகளும், புதிய பரிமாணங்களும்
- * விஞ்ஞானம் — விஞ்ஞான அறிவுபற்றிய ஒரு வரலாற்று மெய்யியல் ஆய்வு
- * பெளத்தம் ஒரு சமயமா அல்லது ஒரு ஒழுக்க நெறியா : ஓர் மெய்யியல் அணுகுமுறை
- * அவதாரம், மனவரு எடுத்தல் — இந்து கிறிஸ்தவ ஓப்பீடு
- * மாணிட இருப்புநிலை அணுபவங்களை அச்சுழலின் ஊடாக நோக்குதல்

(1) → 2.

உண்மை அறிவை அடைய

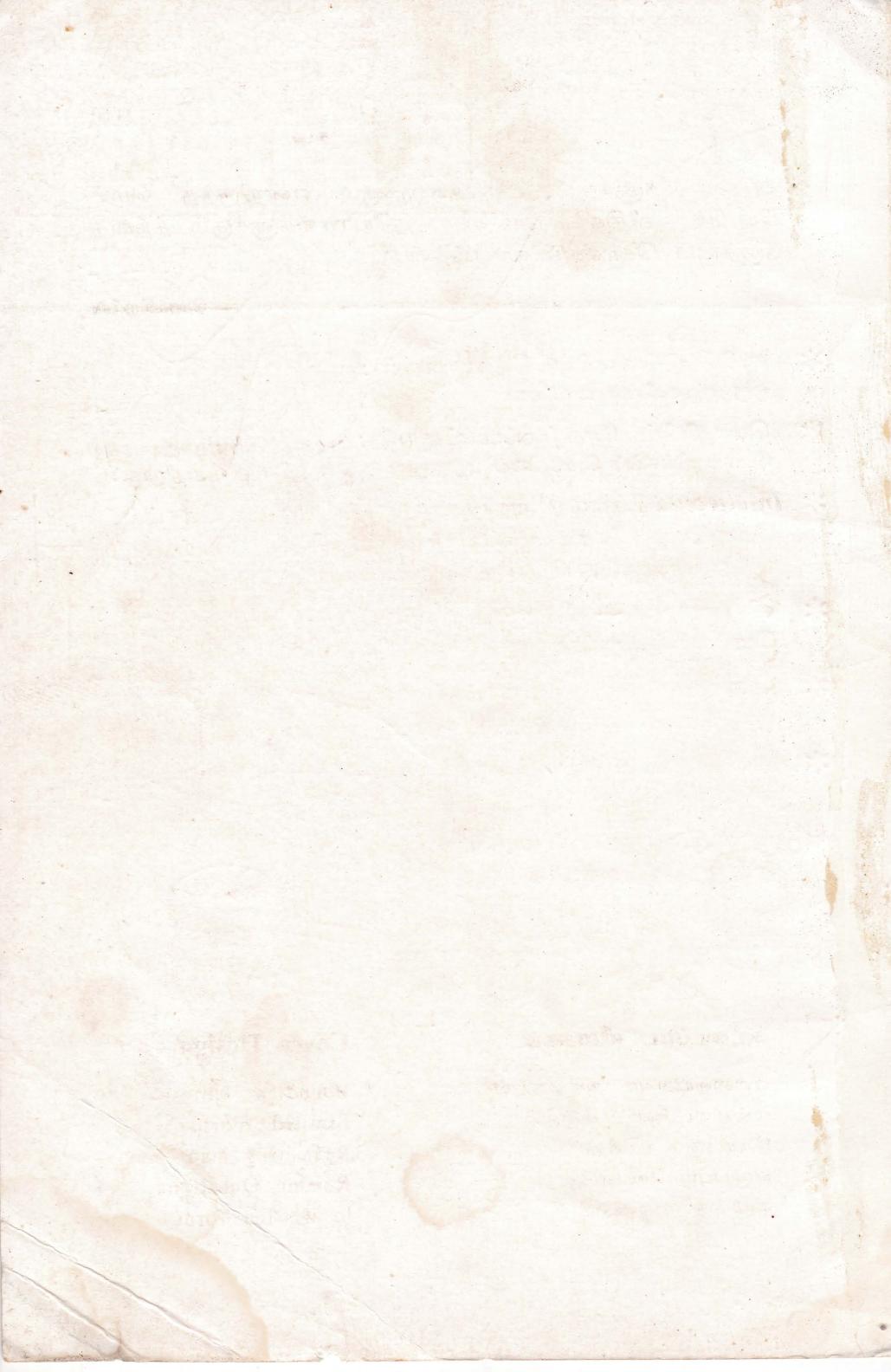
கல்வியாண்டு Academic Year 1994 - 1995 பகுவும் Semester 2

மார்ச் செப்டெம்பர் March September 1995

விழி : 1

பார்வை : 2

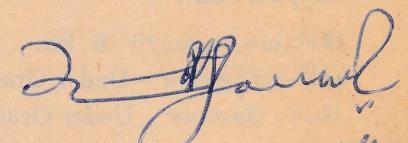
“அறிவாளிகளுக்கும், பிரபுக்களுக்கும் என்றிருந்த மெய்யியலை, வீதிகளுக்கும் பாதையோரங்களுக்கும் சந்தைகளுக்கும் கொண்டு வாருங்கள்.”

— சோக்கிறரிஸ்

“Bring philosophy down to the streets, bylanes and markets, which was reserved upto now to the Elite — Intellectuals and Wisemen.”

— Socrates

To/ Mr. Collins & Mrs. Tolken Shanno
+ children.
Best Wishes for a healthy,
happy and successful life.

Rev Dr. David Jayalal

15-9-35

Cover Design

அட்டைப்பட விளக்கம்

எல்லையில்லா அகிலத்தில்
எல்லையுள்ள உலகினில்
சிந்திக்கும் மனிதன்
எழுப்பும் கேள்விகள்
எழுத்து வடிவில்

Boundless Universe
Limited World
Reflecting man
Raising Questions
In written form

**மெய்யியல் நூக்கு
(அரையாண்டுச் சஞ்சிகை)**

ஆசிரியர் குழாம் :

தீ. மரியுசேவியர் Ph. D.
அ. சபாரட்னம் B.A. (Hons.)
அ. யோ. வி. சந்திரகாந்தன்
Ph. D.
கு. எட்வின் Ph. D.
வி. யுகபாலசிங்கம் M. A. Phil.
ஹு. பொன்னையா L. Ph.
ம. ராஜரெட்னம் B. A.
பி. டானியல் M. A.
ம. பொன்வெஞ்சர் M. Ph.
டெரா. அ. யோசவ் Ph. D.

ஆசிரியர் :

டெரா. அ. யோசவ்

துணை ஆசிரியர்கள் :

செ. யோ. சனிஸ்ரன் Dip. in Phil.
ஞா. வா. ஞானதேவா
B. A. (Hons.)

விதியோகம் :

செ. வசந்தகுமார் B. Ph.
ம. சுறத்ஜீவன் - Under Graduate
மோ. சோபன் - Under Graduate

வெளியீடு விதியோகம் :

மெய்யியல் துறை,
சவேரியார் குருத்துவக் கல்லூரி,
கொழும்புத்துறை,
யாழ்ப்பாணம்.

விலை :

ஆண்டு சந்தா ரூபா 50/-
தனிப்பிரதி ரூபா 30/-

Philosophical Journal

(Bi - Annual)

Editorial Board

N. Marijaxavier Ph. D.
A. Sabaratnam B. A. (Hons.)
A. J. V. Chandrakanthan Ph. D.

S. Edwin Ph. D.
V. Ugabalasingam M. A. Phil.
L. Ponniah L. Ph
M. Rajaratnam B. A.
F. Daniel M. A.
M. Bonaventure M. Ph.
D. A. Joseph Ph. D.

Editor :

D. A. Joseph

Sub Editors:

S. J. Sonnystan Dip in Phil.
G. L. Gnanatheva B. A. (Hons)

Distributors:

S. Vasanthakumar B. Ph.
M. Sarath Jeevan-Under Graduate
M. Shoban - Under Graduate

Publishers. Distributors :

Faculty of Philosophy,
Xaverian Seminary,
Columbuthurai,
Jaffna.

Subscription :

Annual Rs. 50/-
Single Copy Rs. 30/-

பொருளடக்கம் — Contents

1. கூற்று

2. ஆசிரியர் சிந்தனையில்

Editor's Thoughts

3. எமில் டீர்கைமின் சிந்தனையில்:
ஒரு சமூகவியல் பார்வை.

ஜி. எம். செபஸ்தியாம்பிள்ளை

The Thoughts of Emile Durkheim:
A Sociological Perspective.

G. M. Sebastiampillai, M. Phil.

4. மொழியின் தொற்றுப்பாட்டியல்:
போல் றிக்கரின்
மெய்யியல் அணுகுமுறை பற்றிய ஒர் அறிமுகம்.

அ. யோ. வி. சந்திரகாந்தன்

5. Phenomenology of Language:

Introduction to Paul Ricoeur's Philosophical Method

A. J. V. Chandrakanthan Ph. D.

5. மறுமலர்ச்சிக்கால அரசியல் மெய்யியலும்
கொப்ஸ், கெலாக், றாசோ ஆகியோரது
அரசியல் மெய்யியற் சிந்தனைகளும், புதிய பரிமாணங்களும்.

(நா. வா. ஞானதேவர்.

Political Philosophy of Renaissance and
Political Philosophy of Hobbes, Locke and
Rousseau.

G. L. Gnanatheva, B. A. (Hons.)

6. விஞ்ஞானம் - விஞ்ஞான அறிவு பற்றிய ஒரு
வரலாற்று மெய்யியல் ஆய்வு.

வி. யுகபாலசிங்கம்

A Philosophical Approach to Scientific Knowledge

V. Ugabalasingham, M. A. Phil.

7. பெளத்தம் ஒரு சமயமா அல்லது ஒரு ஒழுக்க நெறியா ஓர் மெய்யியல் அணுகுமுறை.

ச. அன்ரன் சேவியர்

Buddhism - Religion or an Ethical code :
Philosophical Approach

S. Anton Xavier, Dip. in Phil.

8. அவதாரம், மனு உரு எடுத்தல் - இந்து சிறில்தவ ஒப்பீடு.
நி. பாக்கியறஞ்ஜித்

The Concept of 'Avatara' related to Incarnation

N. Pakiaranjith Dip. in Phil.

9. மானிட இருப்பு நிலை அனுபவங்களை அச்சுழலின் ஊடாக நோக்குதல்.

டொமினிக் அ. யோசேவ்

Situational Existentialism -

Viewing the Experiences through their
Existential Circumstances.

Dominic A. Joseph, Ph. D.

10. Glossary - அரும்பதங்கள்.

11. கூற்று

ஆசிரியர் கருத்து

எல்லா மனிதருமே தத்துவம் பேசகிறார்கள் என்பது உண்மை. ஆனால் அவர்கள் பல்வேறு வடிவங்களிலும், முறைகளிலும் பேசகின்றனர். மெய்யியல் (தத்துவம்) பேசகின்ற மனிதர் எல்லாம் தாம் மெய்யியலா பேசகிறோம் என ஐயப்படுகிறார்கள். ஏனெனில் மெய்யியல் பொதுவாகப் பெரும் அறிவாளிகளுக்கே, ஞானிகளுக்கே என்று எண்ணி. அது எனிமையான கூற்றுக்கள் மெய்யியலாகுமோ என்று அம்மைத் தாழ்த்தி. தாம் சிற்று அருகதையற்றவர்கள் என்று ஒதுங்கு சிறார்கள் அப்படி எண்ணுபவர்களுக்கு அல்லது சிந்திப்பவர்களுக்கு ரீரான்க தேச மாபெரும் சிற்கண்மையாளர்களில் ஒருவரான கருப்பேல் மார்களின் கருத்து எனிமையாகவோ உயர்வாகவோ தத்துவம் பேசகிறவர்களுக்கு. துணியுடனும் உற்சாகத்துடனும் தம் கூற்றுக்களை வெளிப்படுத்தபெரும் தூண்டுகோலாகும்.

“பல்கலைக்கழகங்களுக்கும் கல்விக் கூடங்களுக்கும் என ஒரு தீவிரக்கிருந்த மெய்யியலை கடைகளுக்கும் குடிசைகளுக்கும் (சந்தீகளுக்கும்) முறைமுடக்குகளுக்கும் கொண்டு வாருங்கள்”.

கவே தத்துவம் எல்லோரும் பேசகிறார்கள். எல்லா வாழ்க்கைத் துறையிலும் தத்துவம் உண்டென்பதீல் ஆச்சரியப்படவேண்டியகில்லை. ஏனெனில் தத்துவம் பற்றி ஆகப் பழமையான மேற்கத்திய குறிப்புகளில் கி. மு. 1400 க்கு முன்பும், கீழமுத்தேயே வரலாற்றுக் குறிப்புகளில் கி. மு. 4000 – 3500 க்கிடையிலும் பேசப்படுகின்றது. எனவே சுருங்கக் கூறின் முன்பு நாம் பார்த்ததுபோல், மனிதனின் அறிவு எப்பொழுது செயற்படத் தொடங்கியதோ அன்றிலிருந்தே அவன் தத்துவார்த்தமாக சிந்திக்க, பேச, செயற்பட, தொடங்கிவிட்டான்.

எமது முதலாவது மெய்யியல் நோக்கு பற்றி பல அறிமாணிகளிடமிருந்து (வாசகர்களிடமிருந்து) ஆக்கபூர்வமான கருத்துக்கள் திருத்தங்கள் வந்திருக்கின்றன. அவற்றில் சிலவற்றை மனதிற் கொண்டு திருத்தங்கள் செய்தாலும், ஏற்கனவே இரண்டாவது இதழுக்கான ஆக்கங்கள் ஆயத்தமாகிவிட்டபடியால் முழுமையாக அவற்றை நடை முறைப்படுத்த முடியாத நிலையில் உள்ளோம்.

வாசகர்கள், அறிமாணிகளின் மனமுவந்த ஒத்துழைப்புக்கு நன்றிகள். தொடர்ந்தும் உங்கள் தட்டிக் கொடுக்கும் உற்சாகம் எமக்கு வேண்டும். விடயங்கள் எவ்வளவு உயர்ந்ததாயினும் எல்லோருக்கும் புரிய, அனுபவிக்கக் கூடியமுறையில் தந்துவ முயலுகின்றோம்.

யுத்தகாலத் தடைகள் நானுக்குநள் அதிகரித்துக் கொண்டிருப்பதால், பெருட்களின் விலைகளும் அதிகரித்துக் கொண்டிருப்பது நாம் அறிந்த ஒன்றே இந்திலையில் நமது பிரதிகளை விரியோகிக்கும் விலையில், நாம் விரும்பாத சிறிய மாற்றம் செய்யவேண்டியதாயிருக்கின்றது.

வாழ்க்கைக் குரியவையான ஆய்வுக் கட்டுரைகள் தந்துதலிய அனைவருக்கும் எமது மனமுவந்த நன்றிகள். மேலும் இம்முயற்சியில் ஒரு சீவரின் சிறிய உதவிகள் ஆயினும் பெருமபங்காற்றியிருக்கின்றது. இவர்களும் எழ மனமுவந்த நன்றிப் பங்காளிகள், இறுதியில் அன்னை அச்சுக்கக் குழுவினருக்கும் எழ நீறைவான நன்றிகள்.

வாசகர்களிடமிருந்து தரமான மெய்யியல் கண்ணொட்டத்திலும் அதன் சின்னனியிலும் சுறுக் கமய, அரசியல், பொருளாதார, மொழி, பண்பாடு, அழகியல், விஞ்ஞானம், வரலாற்று மெய்யியல், நுண் கலையியல் போன்றவற்றில் ஆக்கங்கள் வரும்பொழுது அவரவர் தந்துதலியியுடன் சேர்க்க வாய்ப்புக்கிட்டாலிடுன் தாமதித்தாலும், அடுத்த இதழில் உள்ளடக்கப்படும் என்பதை எதிர்பார்க்கலாம்.

ஆய்வுகளில் ஈடுபடுவோருக்கும், ஆழாக சிற்திப்போருக்கும் அவர்களின் ஆக்க முயற்சிகளுக்கு இந்மெய்யியல் முயற்சி ஒர் உந்துசக்தியாக அமையும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

ಕೋಮಿನಿಕ್ ಆ. ಹೈದರ್ಪ

From the Editor's Thoughts

It is a fact that all humans philosophize in different modes and depths. The ordinary people who speak philosophy naturally shy away from public, because philosophy is held in high esteem and is believed to be reserved for a few elite intellectuals. The average folk therefore keep away from professional philosophers. Those who adopt such humble attitude about themselves and those who exalt themselves as belonging to an exclusive circle of erudite thinkers should pay heed to the saying of Gabriel Marcel : "Bring down philosophy to the boutiques and cottages, streets and corners of the society which was upto now the elect of universities and academies".

Therefore, it shouldn't be surprising that philosophy has been prevalent in all walks of life according to historical records, as far back as 4000 - 3500 B C. in the orient and 1400 B C. in the west. Verily, when man started to think and act he had already started to philosophize.

About the first issue of Meiyiyal Nokku, we have received very constructive remarks which we have been able to put into effect only to some extent, as we had already collected materials to begin work on the second issue. Our efforts are directed toward presenting philosophical topics in simple language and as related to life situations.

We are much indebted to all students and lecturers who have benignly contributed their research findings, also to those who have rendered their mite in their own way to this endeavour and finally not the least, to the team of Annai Achchaham.

You all are aware of the rising cost of raw materials. In this inevitable situation, we, with reluctance are forced to make a small change in the price of single copy and annual subscription.

We look forward to contributions on social, political, religious, cultural, aesthetic, psychological, linguistic, economic, scientific and inter-religious topics viewed from philosophical background and perspective.

Those who think deeply and reflect introspectively and analytically will find this venturesome issue an impetus to enhance their research pursuits.

Dominic A. Joseph

8

எமில் டேர்கைமின் சிந்தனைகள் — ஒரு சமூகவியல் பார்வை

● ஜி. எம். செபஸ்தியாம்பிள்ளை

இருபதாம் நூற்றாண்டு தொடக்கத்தில் பிரான்ஸ் நாட்டிலே, ஷுத் குடும்பத்தில் பிறந்த எமில் டேர்கைம் ஒரு பிரபல சமூக சிந்தனையாளராக வளர்ச்சியடைந்தார். அவரின் சிந்தனைகள் பல கோணங்களிலிருந்து நோக்கப்படுகிறது. மெய்யியல், உளவியல், கல்வியியல், சமூகவியல் துறைகளைச் சார்ந்தவர்கள் தத்தமது நிலைப்பாட்டிலிருந்து இவரின் சிந்தனைகளை நோக்குகின்றனர்.

சமூகமும் தனிமனித்துழும்:

சமூகவியல் நோக்கில் இவரின் சிந்தனையை ஆராய்கின்றபோது, ஒரு சமூகமானது உயிர்ப்புடன் வாழுவேண்டுமானால் அதற்கு ஒரு ஒத்த தன்மை இருக்க வேண்டும். இத்தன்மையின் ஊடாக ஒரு குழந்தையை வளர்க்கும்போது அச் சமூகத்தின் விழுமியங்கள், நியமங்கள், மரபுகள் போன்றவற்றைக் கல்வியின் வாயிலாகப் பரிமாற்றப் பட்டால்தான், குழந்தை தன் சமூகத்தில் பற்றுடையதாக உருவாகித் தன் வழித்தோன்றல்களுக்கும் பரிமாறும். இந்த “‘முக்கியமான ஒத்த தன்மைகள்’” இல்லையெனில் கூட்டுவாழ்க்கை, சமூகப் பிணைப்பு போன்றவற்றால் ஏற்படுகின்ற வாழ்வு நிலையற்றுப் போய்விடும். எனவே சமூகப் பிணைப்பை உருவாக்குவதே எல்லாச் சமூகங்களினதும் தலையாய கடமையாகும். தனி ஒருவரிலும் பார்க்க சமூகக் கூறுதான் முக்கியமானது என்பது அறியப்பட வேண்டும். சமூகமானது வலுவுள்ளதாகவும் ஒருவனை ஆட்கொள்வதாகவும் இருக்கும்போது அதில் வளரும் குழந்தை, தன்னைச் சமூகத்திலிருந்து பிரிக்க முடியாது என்ற உணர்வோடு வாழும். இதன் காரணமாக ஒரு குழந்தை தனது பங்களிப்பையும் சமூகத்திற்குச் செலுத்துகின்றது. இந்த வரலாற்று உண்மையானது ஒரு தனி சமூகத்திற்கும் இன்னொரு சமூகத்திற்குமிடையிலான உறவை வலுப்படுத்துகின்றது. எனவே ஒருவன் தன்னை ஒரு சிறிய வட்டத்திற்குள் வைத்து நோக்காது, பரந்த அளவிலான உலகளாவிய ஒரு அமைப்பின் உறுப்பாக எண்ணிக் கொள்வான்.

டேர்கைமின் சிந்தனை ஐக்கிய அமெரிக்காவில் நடைமுறையில் இருப்பதைக் காணலாம். உலகின் பல்வேறு பாகங்களிலிருந்தும் அங்கு குடியேறிய - இன்னும் குடியேறிக் கொண்டிருக்கின்ற மக்களுக்குப் பொதுவான ஒரு கல்வித் திட்டம் அடிப்படையாகக் காணப்படுகின்றது. ‘நாம் அமெரிக்கர்கள், எமக்குப் பொதுவான விழுமி

யங்கள், நியமங்கள் உண்டு' என்ற உளப்பாங்கில் வளர்க்கப்படுகின்றார்கள்; பொதுவான ஒருமொழி, வரலாறு தமக்குண்டு என எண்ணுகின்றார்கள். ஐக்கிய அமெரிக்காவின் தேசியத் தந்தையர்கள், அரசியல் யாப்பு, சமத்துவம், சுதந்திரம், சகோதரத்துவம் போன்ற விழுமியங்களை வலியுறுத்தி வாழ்ந்து காட்டிய அதிபர்களான ஜோர்ஜ் வாலிங்ரன், ஆபிரகாம்லிங்கன் போன்றோரைப் பற்றியும் தேசியக் கொடிக்கு மரியாதை செலுத்துவதையும் முக்கியமானதாக ஆரம்பத்தில் சிறுவர்களுக்குப் புகட்டப் படுகின்றது. இச் சமூக மயமாக்கல் முறையானது ஒவ்வொரு சிறுப்பிள்ளையையும் அந்நாட்டிற்கு ஏற்பட்டையதாக உருவாக்குகின்றது.

சமுதாயத்தில் தொழிற் பகுப்பு:

சமுதாயத்தில் தொழிற் பகுப்பு ஒரு முக்கிய பிரச்சனையாகக் காணப்படுகிறது. கார்ஸ்மாக்ஸ், இத் தொழிற் பகுப்பானது சமூகத்தை சரண்டுபவர் / சரண்டப்படுபவர் என இரு துருவங்களாகப் பிரித்து விடுகின்றது எனக் கூறுகின்றார். ஆனால் எமில் டீர்கைம், “தொழிற் பகுப்பு சில பாதகங்களை ஏற்படுத்தினாலும் சாதகங்கள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன” என்ற நிலைப்பாட்டைக் கொண்டுள்ளார் என அறிய முடிகிறது. தொழிற் பகுப்புப் பற்றி 1893 இல் வெளியான ‘சமுதாயத்தில் தொழிற் பகுப்பு’ என்ற இவரின் நூலில் தனது நிலைப்பாட்டினை விளக்கியுள்ளார்.

தொழிற் புரட்சிக்கு முந்திய சமுதாய அமைப்பில் காணப்பட்டத் தொழிற் பகுப்பு முறைக்கும், அதனைத் தொடர்ந்து வந்த தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியடைந்த சமுகத்தில் காணப்படுகின்ற தொழிற்பகுப்பு முறைக்கும் பாரிய வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. முன்னைய தில் சிறப்புத் தேர்ச்சி அதிகம் காணப்படவில்லை. ஆனால் சமூகத்தில் உள்ள உறுப்பினர்களை வேறுபடுத்தாது ஐக்கியப்படுத்தும் தொழிற் பகுப்பாகவே காணப்பட்டது. இவர்கள் பெரும்பாலும் ஒரே மாதிரியாக நம்பிக்கைகளையும் விழுமியங்களையும் கொண்டிருந்தனர். இதன் காரணமாக இவர்களுக்கிடையே நெருங்கிய உறவு முறை காணப்பட்டது. இந் நெருக்கமான உறவை டீர்கைம் ‘பொறிமுறை சார்ந்த பிணைப்பு’ எனக் கூறுகின்றார். இக் கூட்டு உளப்பாங்கானது எல்லா முனைகளிலும் ஒத்துப் போகின்ற தன்மையடையதாகக் காணப்படும். அதன் விளைவாக ஒருவரின் தனித்துவம் மறைந்து விடுகின்றது. ஆனால் சமூகம் இவ்வகைக்குட்பட்டவர்களில் ஒரு பகுதியினரை அழிக்கின்றபோது ஏனையோர் தனித்துவத்தைப் பெற்று விடுகின்றனர். எப்படியாயினும் பொறிமுறை சார்ந்த பிணைப்பில் மக்கள் ஒரு வார்ப்பிற்குட்பட்டவர்களாகவே காணப்படுவர்.

தொழில் வளர்ச்சியடைந்த சமுதாயத்தில் பிணைப்பு, சீராக்கத்தின் அடிப்படையில் அல்லாமல், வேறுபாடுகளின் மத்தியிலே

தான் காணப்படுகின்றது. இம் மாதிரியான ஒற்றுமையை ‘யிரியற் பிணைப்பு’ எனக் கூறுகின்றார். அதாவது எப்படிப் பல வேறுபட்ட உறுப்புக்கள் உடலில் இருந்தும் அவை ஒருங்கிணைந்த செயற்பாட்டைக் கொண்டிருக்கின்றதோ அதே போன்று பல்வேறுபட்ட சிறப்புத் தேர்ச்சிகள் பெற்ற தொழிற் பிரிவுகள் ஒருங்கிணைந்து செயற்படுகின்றன. கார்ள்மாக்ஸ், இந்திலைச் சமூகத்தில் துருவங்களை ஏற்படுத்தும் என்ற நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருக்க, கீர்கைம் இந்திலையானது சமூகப் பிணைப்பை ஏற்படுத்தும் என வாதிடுகின்றார். சமூகத்தில் எல்லோருமே எல்லா வேலைகளையும் செய்ய முடியாது, இதன் காரணமாக பல தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்பட வேண்டியிருப்பதால், சிறப்புத் தேர்ச்சி அவசியமாகின்றது; இவைகளை ஒருங்கிணைப்பதின் வாயிலாக சமூகப் பிணைப்பைப் பெற்று சீராய் இயங்க வழி கோலுகிறது என வாதிடப் படுகின்ற போதும், இச் சிறப்புத் தேர்ச்சியானது தீவிரமடைகின்ற போது, ஒரு நியமமற்ற நிலை தோற்றம் பெறும் எனக் கூறுகின்றார். சமூகக் கட்டுப்பாடுகள், ஒழுக்க நிர்ப்பந்தங்கள் பலவீனமடைகின்றன. இதன் விளைவாக தற்கொலைகளும், குடும்பச் சீர்குலைவுகளும், தொழில் நிறுவனங்களில் பல்வேறுபட்ட சிக்கல்களும் அதிகரிக்கும் எனக் கூறுகின்றார். சமூகத்தில் காணப்படும் பெரும்பாலான விழுமியங்கள் பின்பற்றப் படாமல் ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்டுவிடும். ‘சமூகத் தராசு’ சீர்குலைந்து இருப்பதால், உடனடியாகப் புதியதோர் அளவிட்டு முறை புகுத்தப்படுவது மிகவும் கடினம், எனவே காலத்தின் ஒட்டத்தில் மனிதனையும் அவனின் நடத்தைக் கோலங்களையும் அளவிடு செய்ய புதியதோர் ‘தராசு’ பரிணமிக்க வேண்டும். மானிட இச்சைகளையும் எதிர்பார்ப்புக்களையும் நெறிப்படுத்த ஒரு பொதுவான, ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட விழுமியங்கள் உருவாக்கப்பட்டால்நில் சமூகம் சீரமைக்கப்பட மாட்டாது. ஏனெனில் தொழில் வளர்ச்சியடைந்த சமூகத்தில் மக்கள் தம் வாழ்வில் நிறைவு கொள்வது என்பது இலகுவில் ஏற்படக் கூடியதல்ல. செல்வம் பெருக, விருப்பங்களும் பெருகும். எனவே சமூகம் நீதியுடன் கூடிய அற ஒழுக்க நிர்ப்பந்தங்களை ஏற்படுத்த வேண்டும். இதற்காக, பொருட்களையும் சேவைகளையும் பரிமாற்றம் செய்யும் நெறியாக்கத்தை உருவாக்க வேண்டும். இப் பரிமாற்றத்தில் பொருட்களுக்கு நியாயமான விலைகளும் சேவைகளுக்கு ஏற்ற ஊதியமும் கொடுக்கப்படும் போது அதிக விருப்பங்கள், சுரண்டல்கள், சிக்கல்கள் தவிர்க்கப்படும்.

கீர்க்கைம் தனிமனித சுதந்திரத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் அதே வேளை, இச் சுதந்திரமானது சமூக ஒற்றுமைக்குப் பங்கம் விளைவிக்க முற்படுமானால், சமூக ஒற்றுமை பாதிக்கப்படாமல் தனிமனித சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்தலாம் எனக் கூறுகின்றார். ஏனெனில் தனிமனித சுதந்திரமானது எல்லையை மீறுகின்றபோது தனிநபரின்

கடமையுணர்வையும் பொறுப்புணர்வையும் பாதிப்பது மட்டுமல்லாமல், சமூகப் பிணைப்பை முறியடித்துவிடும். எனவே தனிமனிதனிலும் பார்க்க சமூகம் மேலானது என்பது இவரின் நிலைப்பாடு.

சமூகமும் மதமும்:

தொழிற்பாட்டு வாதத்தின் நிலையிலிருந்து ஞர்கையின் மதம் தொடர்பான கருத்துக்களை நோக்குவோமாயின், எல்லாச் சமூகங்களும், உலகை இரண்டாகப் பிரித்துப் பார்க்கின்றன. அதாவது புனிதமானது / புனிதமற்றது. இப் பகுப்பில்தான் மதம் தங்கியுள்ளது. மதமானது உள்ளத்திற்கு மதுரமான நம்பிக்கைகளும், செயற்பாடுகளும் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட ஒரு செயல்முறையென விளக்குகின்றார். ‘கடவுள்’, ‘ஆவிகள்’ எனப்படுபவை மட்டும் தான் மதுரமானவை எனக் கருதமுடியாது. ஒரு மிருகமோ, மரமோ, கற்பாறையோ, ஓர் ஊற்றோ, ஒரு மரத் துண்டோ, அல்லது ஒரு வீடோ, எதுவும் இருக்கலாம். எனவே உள்ளத்திற்கு மதுரமானது, ஒரு குறியீடாகவும் ஒரு எண்ணக் கருவைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துவதாகவும் காணப்படும். சமூகத்தில் மதத்தின் செல்வாக்கை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டுமாயின் மதுரமான குறியீடுகளையும், அவை எதைப் பிரதிபலிக்கின்றன அல்லது தொடர்பு படுத்துகின்றன என்பதையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஞர்கைம் அவஸ்திரேவியப் பழங்குடிகளின் மத நம்பிக்கைகளை உதாரணப் படுத்தி, தனது மதம் தொடர்பான விளக்கத்தை முன்வைக்கின்றார். ‘குலக்குறிகள்’ மூலம் பழங்குடிகள் ஒருங்கிணைந்து வாழ்கின்றார்கள் என்றும் அக் குலக்குறியே சமூகத்தின் உன்னதமான பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டு தெய்வ வழிபாட்டிற்கு அடிகோவியது என்பதும் இவரின் நிலைப்பாடு.

பழங்குடிகள், கூட்டங் கூட்டமாக வாழ்ந்து வந்த படியால் அக் கூட்டங்கள் விரிவாக்கப்பட்ட குடும்ப அமைப்பாகக் காணப்பட்டன. அவர்களுக்குள்ளே சமூகக் கட்டுப்பாட்டிற்குரிய ஒழுங்கு விதிகள் உருவாக்கப்பட்டு வயதின் அடிப்படையில் நடிபங்குகளும் வகுக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு குலத்திற்கும் வேறுபட்ட குறியீடுகள் காணப்பட்டன, அதன் வழியாக சமூகத்தின் முக்கியத்துவத்தை குறியீட்டின் வாயிலாக உணர்த்த அதற்குத் தெய்வீகத் தன்மையைக் கொடுத்திருந்தார்களெனலாம்.

சமூக வாழ்வு ‘கூட்டு உள்ப்பாங்கு’ இல்லாமல் ஏற்பட முடியாது. மதமானது இக் கூட்டு உள்ப்பாங்குச் சிந்தனைப் போக்கை வலியுறுத்துகின்றது. வாழ்வின் விழுமியங்கள், சமூகக் கட்டுப்பாடு கடமைப்பாடு, நடிபங்கு போன்றவற்றை மதம் வலியுறுத்தி நிற்கின்றது; அதுவே உன்னதமானது எனப் பழங்குடியினர் வகுத்திருந்தனர்.

பல மாணிடவியலாளர்கள் டீர்க்கமின் மதம் தொடர்பான நிலைப்பாட்டை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையாயினும், சிறிய கூட்டங்களாக வாழ்கின்ற பழங்குடி மக்களுக்கு இம்மாதிரியான குறியீட்டு வழிபாடு பொருந்தும் என்றே கூறலாம். ஆனால் தற்கால நவீன தொழில் வளர்ச்சியடைந்த சமூக கங்களின் மத நம்பிக்கைகளைப் புரிந்து கொள்ள ‘சமூக உளப்பாங்கு’ பொருத்தப்பாடு உடைய தல்ல என்றே கூறவேண்டும்.

எவ்வாறாயினும், எந்தவொரு சமூக சிந்தனையாக இருந்தாலும், அதன் தோற்றப்பாடும், அப்பொழுது நிலவிய சமூக, பொருளாதார, அரசியல் சூழ்நிலைகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னப்பட டிருப்பதைக் காணலாம்.

மறை சார்ந்த மாற்றங்கள்

புதிய சமூக சூழ்நிலைகள் சமய வாழ்வையும் பாதிக்கின்றன. ஒரு புறம், நுட்பமாக வேறுபடுத்தி உணரும் ஆற்றலானது உலகை ஏதோ மாயவித்தையாகக் காண்பதிலிருந்தும், இன்றும் வழக்கிலிருக்கும் மூடக் கொள்கைகளிலிருந்தும் சமய வாழ்வைத் தூம்மைப் படுத்துகின்றது; நாளாந்தம் அந்தரங்கத்திலும், செயல் முறையிலும் விசவாசத்தில் அதிகமாக பற்றி நிற்கக் கோருகிறது. இதன் விளைவாக பலரும் அதிக உயிரோட்டமான இறையனர்வு பெறுகின்றனர். மறுபுறம், சமய வாழ்வை நடைமுறையில் கைவிட்டு வரும் மக்கட் தொகை நாளும் பெருகி வருகிறது. முன்னாட்களைப் போல்லலாது, கடவுளையோ மறையையோ மறுப்பது அல்லது அவை பற்றிக் கரிசனையின்றியிருப்பது வழக்கத்துக்கு மாறானதாகவோ, ஒரு சில தனிமனிதரின் செயலாகவோ இன்று இருப்பதில்லை. இத்தகைய போக்கு இன்று அறிவியல் முன்னேற்றத் திலிருந்தும் புதியதொரு மனிதநலக் கொள்கைகளிலிருந்தும் பிறக்கும் இன்றியமையாத கோரிக்கை போல் பலகாறும் காண்பிக்கப்படுகிறது.

வது II - இ. உல. தி. ச. எண் 7

The Thoughts of Emile Durkheim

A sociological perspective

Individual and Society:

Major function of society is the transmission of society's values and norms. Society can survive only if there exists among its members a sufficient degree of homogeneity. Education perpetuates and reinforces this homogeneity by moulding the child from the beginning in the essential similarities which collective life demands.¹ Without these, social life would be impossible. For this a sense of belongingness and a feeling that the social unit is more vital than the individual are necessary. This can be seen in the way the immigrant children are moulded to feel that they are Americans even though they originate from diverse backgrounds.

Division of labour in society:

Where Marx was pessimistic about the division of labour in society, Emile Durkheim was cautiously optimistic. He outlined his views in the *Division of labour in society* published in 1893.

"He compares the fundamental differences between pre-industrial and industrial societies. He refers to the unity in the former as 'mechanical solidarity' and to that in the latter as 'organic solidarity'.²

He believed that specialised division of labour in the industrial society contained threats to social solidarity. They tended to produce a situation of 'Anomie'³ or normlessness. At this juncture, a new moral consensus about what men can reasonably expect from life is required. A solution to anomie can be provided within the existing framework of industrial society. Selfishness which dominates business should be replaced by a code of ethics, which emphasizes the needs of society as a whole.

Society and Religion:

All societies divide the world into two categories— "The Sacred" and "Profane." the "Religion" is based on this divi-

sion. It is a unified system of beliefs and practices related to the sacred things."⁴ He uses the religion of various groups of Australian aborigines to develop his argument. Totemism is the simplest and most basic form of religion. The totem is a symbol; it is the emblem of a clan and it is sacred. The question arises, "Is the totem the symbol of God or of the society?" His answer is, "Primitive man comes to view society as something sacred, because he is utterly dependent on it; and it is easier for him to visualize and direct his feelings of awe toward a symbol than towards so complex a thing as a clan."

G. M. Sebastiampillai
Senior Lecturer in Sociology,
University of Jaffna.

References :

1. Development of Social Thought, E. Bogardus.
2. Sociology, Themes and Perspectives, M. Haralambos, R. M. Heald.
3. Reading in Sociology, Schuler, Houlet, Gibson, Fiero, Brookner.
4. Man and Society in an age of reconstruction - studies in Modern Social Structure, Karl Mannheim.

Bibliography

1. Haralambos & R. M Heald : Sociology - Themes and Perspectives p 173 - 174
2. E. Bogardus Development of Social Thought P. 421
3. Ibid P. 422
4. Emile Durkheim : The Elementary Forms of the religious life P : 47

மொழியின் தோற்றப்பாட்டியல்:

போல் றிக்கரின்
மெய்யியல் அனுகுழுறை பற்றி
ஓர் அறிமுகம்

ர. ஜே. வி. சந்திரகாந்தன்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் மெய்யியல் வரலாற்றில் போல் றிக்கர் என்பவரின் செல்வாக்கும், மேதாவிலாசமும் குறைத்து மதிப் பிடக் கூடியவையன்று. பிரான்ஸ் நாட்டில் 1913 இல் பிறந்த இவர் அமெரிக்காவின் சிக்காக்கோ பல்கலைக் கழகத்தில், போல் தில்லிக் என்ற பேரரிஞரின் வாரிசாக அண்மைக்காலம் வரை நலீன மெய்யியல் புகழ்மிகு பேராசிரியராய் பெரும் பணியாற்றியுள்ளார்.¹ அமெரிக்க, ஐரோப்பிய பல்கலைக் கழகங்களில் தற்போது வழக்கி விருக்கும் மெய்யியல் சிந்தனைச் செல்நெறியின் பேருற்றுக்களை நிர்ணயித்த தனிச்சிறப்பு இவருக்கு உண்டு. ஐநூறுக்கு மேற்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும், முப்பதிற்கு மேற்பட்ட பேராய்வுகளையும்² எடுத்தி வெளியிட்டுள்ள இவரது சிந்தனைக் கருவுலத்தினின் றும் என்னைக் கருத்துக்களையும், கருதுகோள்களையும், ஒப்புமைகளையும் எடுத்தாலும் தற்கால அமெரிக்க, ஐரோப்பிய மெய்யியல் சிந்தனையாளர்களே இல்லை என்று கூறுமளவிற்கு இவரது செல்வாக்கு மேற்குலக நாடுகளில் பரவிப் படார்ந்து வளருதல் கணக்கு. இந்திய பல்கலைக் கழகங்கள் பலவற்றில் இவரது நால்கள் மெய்யியல் துறைகளில் பாடநால்களாகப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே கற்கப்பட்டும், கற்பிக்கப்பட்டும் வருகின்றன.³

1. மொழியில் அகப்பெருவளம்:

மொழிசார் தோற்றப்பாட்டியலினைத் தனது தத்துவமிக்க மெய்யியல் பங்களிப்பின் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு மொழியின் அகப்பெருவளத்தினை இவர் கசடற விரித்துரைத்துள்ளார். மொழியின் உட்கிடக்கையாகவுள்ள சொல் / வசனம் சார்ந்த கருத்தமைவு, கற்பணைச் செழுமை, தனித்துவப்பாங்கு, உருவகச் செறிவு, உட்கட்டுமானம், இருகிணைப்பாடு, இருபொருட்கோண்மை, குறியியல் அகற்சி, சூர்ப்புநெகிழ்ச்சி ஆகியன பற்றி விரிவாகவும், தெளிவாகவும் ஆய்ந்து, அவற்றின் ஒளியில் மொழியின் அறிக்கையில் மருவிய மெய்யியல் பெருவளம் பற்றி இவர் கருத்துத் தெளிவித்துள்ளார். மொழியின் வளத்தையும் அதன் இயங்கு தளத்தையும் பற்றி விரி

வாக ஆய்ந்துள்ள இவர், மொழியின் வளர்ச்சியை உந்துகின்ற சொற்பெருக்கத்தின் ‘ஆகுதலினதும்’ ‘ஆக்குதலினதும்’ அடிப்படைகள் பற்றி ஆழமாக ஆய்ந்துள்ளார். அறிக்கையில் செய்முறை நெறியில் மெய்யியல் கட்டுக்கோப்புக்களுக்கமைய, செந்தெறிப் பண்புகள் பொருந்திய அனுகுமுறைகளைக் கையாண்டு தமது எடுகோள்களையும், கருதுகோள்களையும் நிலை நிறுத்தியிருக்கின்றார். மெய்யியவின் பரந்த தளமே இவரது ஆய்வுகளமாக விளக்குகின்ற போதிலும், இவரது ஆய்வின் விளைவுகளும், இவர் கண்டு தேர்ந்த முடிவுகளும் நவீன மொழியியல், இலக்கிய விமர்சனம், பொருள்கோள் இயல், இறை இயல் மற்றும் சமூக விஞ்ஞான இயல் ஆகிய ஆய்வுப் பரப்புகளில் அதிகளவு செல்வாக்குச் செலுத்தி வருதல் இன்று அனைவராலும் ஏற்கப்படுவதொன்றாகும்.

2. மொழியும் முழுதளாவிய எண்ணக் கருக்களும்:

‘‘எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே’’ என்று தொல் காப்பியர் குறிப்பிடுகின்ற போது, சொல்குறிக்கும் பொருளையும், சுட்டும் புறப்பொருளையும் அதன் ‘குறி’யீட்டுத் தொழிற்பாட்டினையும் ஒருவித்தினைக்கின்றார். சொல்லிற்கும் பொருளிற்குமான இடைவெளி காலந்தோறும் மெய்யியல் ஆய்வாளர்களின் சிந்தனைப் புலத்தில் அடிக்கடி மேற்கிளம்பி வரும் அர்த்தமுள்ள பிரச்சினைப் பொருளாகும். அதிகக் கிரேக்க மெய்யியவின் ஆஸ்தான அறிஞர்களில் ஒருவரான அரிஸ்டோடாட்டஸ் முதல் அண்மைக்கால கட்டமைப்பு வாதப் பேராய்வாளர் அல்தூசர் வரை சொற்-பொருள் பற்றிய வாதப் பிரதிவாதங்கள் முடிவுற்ற நிலையில் முன்னேறி வருதல் தெளிவு. அதிலும் குறிப்பாக சாதாரணமாகவே எமது மொழி களில் உபயோகிக்கப்படும் ‘முழுதளாவிய எண்ணக்கருக்களுக்கும்’ அவை சுட்டி நிற்கும் புறப்பொருளிற்கும் இடையிலான சொல்-பொருள் தொடர்பு பற்றிய கருத்து வேறுபாடுகள் தோத பிரச்சினையாகவே விடாத் தொடர்ச்சியிடுன் விவாதிக்கப்பட்டு வருதல் நவீன மெய்யியல் அறியாத தொன்றன்று. முழுதளாவிய எண்ணக்கருக்களின்⁵ (உதாரணம்: மனிதன், மரம், நீதி, அன்பு, உண்மை) உறைவிடம் மனித அறிகைப்புலமா அன்றேல் புறபொருட் புலமா என்பது மெய்யியவின் அடிப்படை வினாக்களுள் ஒன்று. மொழி மொழியின் கட்டமைப்புடன் அளவையியவின் நிறைவளமாகவும் விளங்கும் எண்ணக்கருக்களுக்கும் அந்த எண்ணக்கருக்களை ஏந்தி வரும் சொற்களும், சொற்களைத் தாங்கித் தொழிற்படும் மொழி யும் அறிக்கையியலுடன் தொடர்புபடுத்தி ஆராயப்படல் வேண்டுமென்பது நவீன மெய்யியவில் இளையோடும் ஓர் முனைப்பான கருத்தாகும்.

முழுதளாவிய எண்ணக்கருக்களை வெறும் வெற்றுப் பதங்களாகவோ அன்றேல் மொழியின் கருவளமற்ற / ஒலிக் குறிப்பிடுகளாகவோ கொள்ளுதலும் பொருந்தக் கூடியதன்று. அப்படியாயின் சொல்லின் அடிப்படை யாது? நாம் பட்டனுபவிக்கும் யதார்த்தமா அன்றேல் எமதனுபவத்தின் ஆரம்பமாக விளங்கும் மனித அறிகைசால் சிந்தனைச் சக்தியா? இங்குதான் போல் றிக்கரின் மொழி சார் மெய்யியல் முகிழ்கின்றது. மொழிப் பகுப்பாய்வு மெய்யியலில் பிரசித்தி பெற்று விளங்கிய விற்கின்ஸ்ரேன், ஏ. ஜே. அயர் போன்றோர் மொழியின் கருத்துவாம், உபயோகம், தொழிற்பாடு ஆகியன பற்றித் தமக்குள் பலதரப்பட்ட கருத்து வேறுபாடுகளைக் கொண்டிருந்தபோதிலும், மொழியின் அத்தியாவசியம் பற்றி அவர்கள் சந்தேகப்படவில்லை. நிறையும் குறையும் உள்ளடக்கிய நிலையிலும் மொழிபற்றிப் பேசுவதற்கும், அதன் வளம் பற்றி அல்லது வரட்சி பற்றி விளக்குவதற்கும் மொழி தேவைப்படுகின்றது. இதனை மேலும் அழுத்திக் கூறும் றிக்கரின் அடிப்படைக் கருதுகோள் மொழியின் அத்தியாவசியத்தினை அதன் தொற்றுப்பாட்டுப் பரிணாமத்தினின்றும் விளக்க முனைகின்றது. யதார்த்தத்தை விளங்கவும், விளக்கவும், அன்றேல் சுட்டவும் குறிக்கவும் மொழி அத்தியாவசியமான ஊடகமாகின்றது. ஆயினும் சொல் அனைத்துமே தாம் உள்ளடக்குபவை பற்றி முழுதையுமே சொல்லி விடுகின்றன என என்னுதலும் தவறானதாகும். தோற்றுப்பாட்டியலின் அடிப்படையில் சொற்களைக் கருத்தாங்கிகள் எனக் கூறலாம். ஆயினும் வசனம் தான் கருத்தினைத் தாங்கும் ஆக்கத் திறமையுடைத்த மொழி விளம்பலாகும். சொல்லுதல் என்ற வினைப்பாவனை ‘சொல்’வின் அடியாகப் பிறந்ததாயினும், பல சொற்களை வசனமாக்கிக் கருத்து வழங்குகின்றதேயாயினும், தமிழிலக்கண வரலாற்றில் கூட சொல் / பொருள், சொல் - வசனம் பற்றிய சர்ச்சைகள் தொல்காப்பியர் முதல் சபாபதி நாவலர் வரை புதிய பிரச்சினைகளுக்குத் தோற்றுவாயாகவைமைதல் கண்கூடு. ⁶

வசனம் வெறும் சொற்கோர்வையோ அன்றேல் சொல்லடுக்கோ அன்று. வசனம் மொழியின் அனைத்து ஆக்கத்திறன்களையும் ஏந்தி வரும் ஓர் கருத்தாங்கி. வசனம் என்ற கருத்தறையின் வாயிலாகவே முடிவுக்குரியவற்றினை முடிவுற்ற வகையில் உபயோகிக்க முடிகின்றது.

3. தோற்றுப்பாட்டியல்: யதார்த்தமும் அர்த்தமும்.

போல் றிக்கருக்கு முன்சென்ற சிந்தனையாளரின் தோற்றுப்பாட்டியல் சார்ந்த முனைப்பான கேள்விகளுள் ஒன்று ‘யதார்த்தத்தின் பலவகைப் பரிமாணங்களும் மனிதனின் அகத்துணர்வுடன் எவ்வாறு தொடர்பு படுத்தப்படுகின்றன’ என்பதாகும். யதார்த்தத்திற்கும் அதன் உள்ளமைந்திருக்கும் அர்த்தத்திற்கும் இடையிலான தூரம் யாது? உறவு யாது? பினைப்பு யாது? என்பது போன்ற

வினாக்கள் தோற்றப்பாட்டியலின் முன்னோடிகளாலும், ஆதரவாளர்களாலும் அடிக்கடி வேறுபட்ட சொற்களில் எழுப்பப்படுபவை.

விடையீயாகிய எனக்குப் புறம்பாகவுள்ள அந்த ‘விடயம்’ (யதார்த்தம்) எனக்குப் புறம்பாகவிருப்பினும் என் அகவணர்வப் பாவிகத்தினடிப்படையில் அது என்னிடத்தினின்றும் பிரிந்து நிற்ப தொன்றல்ல’ என்று குறிப்பிடும்போது எட்டங் குசேன் என்பவர் அகவணர்வின் துணையின்றி யதார்த்தமென்பதில்லை என உரைக்க முனைந்தார். தன் சுயவனுபவத்தின் நான் எனும் மையத்தினையே அவர் தமது தோற்றப்பாட்டியல் விளக்கத்தின் சாரமாக்கினார். ‘பொருள் ஒன்றின் கருத்தென்பது சிந்தனைக்குள் அடங்கியுள்ளது னின்றும் வேறுபாடுடைத்தாகும் என்றும் அவர் விளக்கினார். ஆனால் றிக்கர் தோற்றப்பாட்டியலையும், மொழியையும் அருகருகே இணைக்காது இவை இரண்டிற்கும் இடையிலான இயக்க நிலையின் கூறுகளை இனங்கண்டார். அறிகையியலை இருப்பியலுடன் இணைத்து அவ்விணைப்பினாடாகப் பொருஞும், பொருள் கொள்ளலும் பொருந்தும் வகை செய்தார். மனிதனின் அறிக்கை வழியினை ஆய்வதனாடாக இதனைப் பின்வருமாறு விளக்க முயன்றார்.

‘யதார்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ள முனைகின்ற மனிதன், அந்தப் புரிந்து கொள்ளவின் ஊடாகத் தனது புரிந்து கொள்ளவின் அடிப்படையாக விளங்கும் தன் சுயவிருத்தலையும், அந்த இருத்தவின் வெளிப்பாடாகத் தன் அக அனுபவ உணர்வுடன் கூடிய அறிகைப் பண்பின் உள்ளியல்பையும், அதன் வழியாகப் புரிந்து கொள்ளவின் அகப்பொருளாகத் (விடையீ) தன்னையும் புரிந்து கொள்கின்றான்.’⁷

குறிப்புகளை உள்ளடக்கிய களம் என்ற வகையில் மொழியாது, இருத்தல் சார்ந்த யதார்த்த உலகுடன் தொடர்புடைத்து என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆயினும் மொழியை ஊடகமாகக் கொண்டு அதன் கருத்துகளின் அனைத்துப் பரிமாணங்களையும் அறிய முற்படுகின்றபோது இந்த ஆராய்வின் வழியாக மனிதன் தன்னைத் தானே அறிவுதோடல்லாமல் தனது இருத்தலையும் உறுதிப்படுத்துகின்றான் என்பது றிக்கரின் கருத்து.

4. தன்னிருப்பனுபவம்:

போல் றிக்கரின், தன் இருத்தலைத் தேடி நிலைநிறுத்தும் செயல் முறையில் அமைந்த தோற்றப்பாட்டியல் தேடலாகாது. அதன் வரலாற்றுத் தன்மையில் ரெனே டெக்காத் என்பவருடன் மேற்கூலக மெய்யியல் பரப்பில் ஆரம்பித்த தன் இருத்தல் பற்றிய தேடவின் ஓளியிலேயே றிக்கரும் தனது மொழிசார் தோற்றப்பாட்டியல் கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றார்.

தன் இருத்தலை ஜயத்திற்கு உள்ளாக்கி அதன் வழியாகத் தன் இருத்தலை நிலைநிறுத்தும் அறிஞர் டெக்காத், தான் கண்டு பிடித்த உண்மையினைக் கைப்பற்றமுடியாது தடுமாடுகின்றார் - ஏனெனில், விடையீடும், விடயமும் பிணைந்துள்ளமை ஒருபுறமிருக்க, டெக்காத்தின் கண்டுபிடிப்பானது நிறுவவோ மறுக்கவோ முடியாத இருநிலைப்பாடுடைத்த நிலைக்கு அவரது அறிகையியலை உந்திச் செல்கின்றது. ஏனெனில் ‘சிந்தனை’ என்ற ஒருமுகத் தொழிற் பாட்டினுள் இவ்வெடுகோள் சட்டத்தையும், செயலையும் காரண காரியத்தையும், இருத்தலையும் ஒருமித்த செயலாகச் ‘சொல்’ விடுகின்றது.

நான் சிந்திக்கிறேன், நான் சந்தேகிக்கிறேன் எனவே நான் இருக்கிறேன், இருக்கிறேன் எனவே சிந்தித்திருக்கிறேன், என்பவையாவும் டெக்காத் நிற்கின்ற அந்த ஒரு படியினின்றும் மறுபடிக்குத் தாண்டி வரவிடாமல் அவரைத் தடுத்துவிடுகின்றன. விடயம் என்ற கண்ணாடியில் விடையீடு தன் இருத்தலையோ அவ்விருத்தவின் வெளிப்பாடுகளையோ பார்க்க முடியாமல் அவை திரையிட்டு விடுகின்றன.

சிந்தனை என்பது அகவிடயமாக நிலைக்கும் வகையில் வார்த்தையில் வடிக்கப்படாமல் வெறும் அகத்துணர்வாக, உள்ளறிவாக உறைகின்றபோது அவை உய்யாமல் உலர்ந்து விடுகின்றன. அவை உயிர்பெற வேண்டுமாயின் அது வார்த்தை வழியாகவே புறவிடயமாகிறது. இங்கு மொழியின் அத்தியாவசியத்தினை றிக்கர் மிகவும் அழுத்திக் கூறுவதோடல்லாமல் மொழியின் வழியாக உவளிவருபவை வெறும் இலக்கியங்களும், உரைப்புகளும் மட்டுமல்ல, மொழியின் ஒவ்வொரு நுண்ணிய கூறுகளும் இருத்தலை மென்மேலும் நிலை நிறுத்தி, உள்ளுணர்வினை அகலப்படுத்தி, அனுபவத்தை நெறிப்படுத்தும் அருங்சாதனம் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இருத்தல் விளக்கப்படும்போது, அன்றேல் அதனை விளங்க முனையும் போது, மனிதன் தன் இருத்தலை மட்டுமன்றி, அந்த இருத்தலை மையமாகக் கொண்டு எழும் ஆசைகளை, தன்னுடைக் கடந்து நிற்கும் சிந்தனையின் கடப்புச் செயற்பாடுகளை, தனது உள்ளியல்பின் உணர்வுநடுவம் தேடும் தெய்வீகத்தையும் விளங்கவும், விளக்கவும் முனைகின்றான் என்பது றிக்கரின் மொழி சார் தோற்றப் பாட்டியலின் சாரமாகும்.

நிறப்புகள்:

1. 1930 களில் சோர்போன் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டதாரி மாணவராகச் சேர்ந்த இவர் அக்காலத்தில் முன்னிலை மெய்யியல் சிந்தனையாளராக விளங்கிய கபிரியேல் மார்ச்சில் அபிமான மாணவராகச் சிறந்தோங்கியது மட்டுமன்றி, மார்ச்சில்

மெய்யியல் சிந்தனைச் சொல்லெந்றியின் முன்னோடிகளாகவும், சமகாலச்சகபாடிகளாகவும் விளங்கிய எட்மன் குசேன், மாட்டீன் ஹெடெகர், கார்ல் ஜஸ்பேர்ஸ் என்பவர்களது ஆக்கங்களை நன்கு கற்றுத் தேர்ந்தார். ஜேர்மன் மூலமொழியிலுள்ள அவர்களது நூல்கள், கட்டுரைகள் சிலவற்றை நிக்கர் பிரெஞ்சு மொழியில் பெயர்த்தமை அவர்களது சிந்தனைகளை இவர்நன்கு விளங்க ஏதுவாய் அமைந்தது. 1948 இல் ஸ்றாஸ்பேர்க் பல்கலைக்கழகத்தில் மெய்யியல் வரலாற்றுப் பேராசிரியராக நியமனம் பெற்ற இவர் 1957 இல் சோர்போன் பல்கலைக்கழகத்திலும் மெய்யியல் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றினார். 1973 முதல் இவர் நான்ரேர், சிக்காகோ ஆகிய இரு பல்கலைக்கழகங்களிலும் மெய்யியல் பேராசிரியராகப் பணிபுரிகின்றார். (காண்க, J. B. Thompson)

(Ed) Paul Ricoeur, **Hermeneutics and the Human Sciences**, Chicago University press, Chicago, 1983, pp - 24

2. 1935 முதல் 1981 வரையில் வெளியான கட்டுரைகள், நூல்கள் ஆகியனவற்றின் பட்டியல் பின்வரும் நூலில் தரப்பட்டுள்ளன.
3. J. W. Van Den Hengel, **The home of meaning : The hermeneutics of the subject of Paul Ricoeur** University Press of America, Washington, 1982, pp . 261 - 20
4. இந்தியாவில் பூனா, புதுடில்லி, கல்கத்தா பல்கலைக்கழகங்களில் 1980 களில் இவரது நூல்கள் பாடநூல்களாகக்கப்பட்டுக் கற்பிக்கப்பட்டு வருகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.
5. காண்க, தொல்காப்பியம் : சொல்லதிகாரம், குத். 155.
6. கால, இட வரையறைகளைக் கடந்த நிலையில், ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்பினரைச் சார்ந்த அனைத்தையும் குறிக்கும் சொல்முழுதளாவிய எண்ணக்கரு என்பதும். (உதாரணமாக ‘மரம்’ எனும் சொல் மரத்தின்...)
7. காண்க, அ. சண்முகதாஸ், தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்புகள் முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், யாழ்ப்பாணம், 1989, பக. 147 - 164

காண்க, Paul Ricoeur, **Existence and Hermeneutics in Conflict of Interpretations**, Don IHDE, North Western University Press, 1974, P.17

Phenomenology of Language: An Introduction to Paul Ricoeur's Philosophical Method

Revd. Dr. A. J V. Chandrakanthan

Head / Dept. of Christian and Islamic Civilizations
University of Jaffna.

Paul Ricoeur is one of the most outstanding philosophers in the 20th century. His philosophical method springs from the subjectivist current of thought that has been handed down since the time of Rene Descartes. In contemporary times this movement has come to identify itself as phenomenology. While eschewing the ontological question of being, this school of thought raises the question as to how the diverse regions of reality relate to the subjective process of consciousness. One of the fundamental questions that emerges when one relates phenomenology with language is that of meaning and reality.

Descartes' identification of the thinking ego (act) with the ontological reality 'I', overemphasizes the subjective consciousness. But Husserl, in his understanding of "being - for me", seems to maintain the 'otherness' of being and existence. though he considers the ego as the foundation of his phenomenological method.

Ricoeur made an attempt to relate phenomenology and language not by juxtaposing one with the other but by establishing a dialectic between the two. His remarkable attempt to forge a link between ontology and epistemology led him to conclude that in and through understanding, the human being understands himself / herself as being. Here language becomes the new 'transcendental' opening endless avenues for fruitful philosophical discourse.

~~~~~
“Honour does not consist
in Qualifications and Possessions
but in being Worthy of honour”

— Aristotle

மறுமலர்ச்சிக்கால அரசியல் மெய்யியலும்

கொப்ஸ். வோக், ரூசோ ஆகியோரது
அரசியல் மெய்யியற் சிந்தனைகள் தரும்
புதிய பரிமாணங்களும்

‘மறுமலர்ச்சிக் காலம்’ என்பதை மெய்யியற் கலைக் களஞ்சியம், ‘இத்தாலி தேசத்தில் 14 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் ஆரம் பித்து பின்பு ஐரோப்பா முழுவதற்கும் பரவிய ஒரு கலாச்சார இயக்கம்’ என விளக்குகிறது. உலக வரலாற்றில் மனிதனை விழிப் படையச் செய்வதில் பல ஆழமான நகர்வகளுக்குக் காரணமாக அமைந்த இக்காலத்தை தன்னகத்தே பல நன்மைகளையும், தீமை களையும் கொண்ட வளர்ச்சியின் ஒரு திருப்பு முனையாகவும், புதிய பார்வைகளுக்கான பல நோக்குகளுக்கு ஒரு முன்னோடியாகவும், காலாதி காலமான பல வழக்காறுகளுக்கும், கொள்கைகளுக்கும் ஒரு முடிவாகவும் கொள்ளலாம். 17 ஆம் நூற்றாண்டின் பல்வேறு மனித வளர்ச்சிகளுக்கும் ஒரு அடிப்படையாக அமைந்த இக்காலம் அரசியல், மெய்யியல் சிந்தனைகளின்பால் ஏற்படுத்திய விழிப்புணர்வு களை இங்கு நோக்கல் சிறந்ததாகும்.

ஞா. வா. ஞானதேவா

குறிப்பாக மக்களை தத்தம் சிந்தனை நோக்குகளில் மோலோங்கச் செய்ததுடன், அவர்களைத் தமது வெவ்வேறுபட்ட வாழ்க்கை அனுபவங்களுக்கேற்ப வேறுபட்ட கொண்களிலும் சிந்திக்க வைத்தது. இதுவே தோமஸ் கொப்ஸ், (1588 - 1679) ஜோன்லொக், (1632 - 1704) ஜீன் ஜக் ரூசோ (1712 - 1778) போன்ற சிந்தனையாளர்கள் ஒரே விடயத்தைப் பற்றித் தமது சிந்தனைகளைக் குறிப்பிடுகிறார்கள் வேறுபட்டுக் கொள்வதற்குரிய காரணமாகவும் அமைகிறது.

மனிதன் தான் வாழும் காலத்தின் விளைபொருளாகின்றான் என்பதற்கொப்ப இம்மறுமலர்ச்சிக் கால யுகம் மேற்குறிப்பிட்ட மூன்று சிந்தனையாளர்களிலும் தனது செல்வாக்கை, அவர்கள் வாழ்ந்த கால அரசியல், சமூக சூழ்நிலைகளின் தன்மைகளுக்கேற்ப செலுத்தி யுள்ளது என்பதை நாம் அவர்களது சிந்தனைகளை மிகக் கூர்மையாக ஆய்வு செய்கையில் நோக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

சமூகம் உருவானது என்பது பற்றிய கண்ணோட்டத்தில் இச் சிந்தனையாளர்கள் ஒன்றுபட்டும், ஏன் சமூகம் உருவானது என் பதைத் தாம் ஆய்வு செய்கையில் வேறுபட்டும் காணப்படுகின்றனர். சமூக அரசியல் பற்றிய வெவ்வேறுபட்ட இவர்களது சிந்தனைகள் இன்றும் பல புதிய சமகால அரசியல் சமூக சிந்தனை உருக்களுக்குக் கருவாகவும் அமைந்து வருகின்றன.

மறுமலர்ச்சிக்கால யுகத்துக்கான பிள்ளைச் சூழ்மைவு:

மறுமலர்ச்சிக்கால யுகம் என்பது பல வழிகளிலும் ஒரு வரலாற்று விளைநிகழ்வாகும். இதற்கான சூழ்மைவை பல வரலாற்று அம்சங்களும், நிகழ்வுகளும் உருவாக்கியிருந்தன.

வெளிஸ் நகரத்தினுரைநூடான வியாபாரப் பாதை மூடப்பட்டதும், ஜிரோப்பியர்கள் கீழூத்தேய நாடுகளுக்கான வியாபாரத்துக்கு புதிய பாதைகளைக் காணவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. இதனோடு கிறிஸ்தவ மதப் போதனைகளைப் பரப்புவதில் போதகர்களுக்கிருந்த ஆர்வமும் புதிய மக்களை காண்பதற்கான புதிய பாதைகளையும், இடங்களையும் தேடிச் செல்வதற்கான முக்கிய காரணமாயிற்று. இப்புவியியல் ரீதியான தேடல்களுக்கப்பால், புதியனவற்றை அறிந்து கொள்வதில் இருந்த ஆர்வமும் இதை மேலும் ஊக்கப்படுத்தியது. புராதன கிரேக்க, உரோம ஏடுகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு அவற்றை மக்களில் பெரும்பகுதியினரும் அறிந்து கொள்ளும் வண்ணம் அச்சு வாகனங்களின் அறிமுகமும் இடம் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். குறிப்பாக புதிய விஞ்ஞான தொழில் நுட்ட கண்டுபிடிப் புக்கள், புதிய மொழி, கலாச்சார புவியியல் வரலாற்று அறிவுகள் என்பன 1350 1600 இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

மாக்கியவஸ்லி என்னும் வரலாற்றாசிரியரின் கருத்துப்படி மறு மலர்ச்சி யுகத்தை ஏனைய முற்பட்ட யுகங்களில் இருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவது இரு முக்கிய விடயங்களாகும். அவை

(i) உலகத்தின் பல புதிய பகுதிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமை.

(ii) மனிதனுடைய பல புதிய இதர கண்டுபிடிப்புக்கள். வரலாற்றில் இம் மறுமலர்ச்சி யுகத்தை ஊக்குவித்தவைகளாக புவியியல் ரீதியான வரையறைகள், புதியனவற்றை அறிவுதில் ஏற்பட்ட ஆர்வம், விஞ்ஞானம் என்பவற்றை மெய்யியல் கலைக்களஞ்சியம் கூறி, மறுமலர்ச்சிக்கால யுகத்தை வரையறை செய்கிறது,

மறுமலர்ச்சிக்கால யுகத்தின் முன்னோடி சிந்தனையாளர்கள் :

கடந்த காலம் சம காலத்திற்கான முன்னோடி, சமகாலம் எதிர்காலத்திற்கான முன்னோடி என்பதை நாம் சிந்தனைத் தொடர்களின் வரலாற்று ஆய்வோட்டங்களில் இருந்து அறிந்து கொள்கின்றோம். இந்த வகையில் மறுமலர்ச்சி யுகத்தின் முன்னோடிச் சிந்தனையாளர்களாக வ. மாக்கியவலி, ஜே. கம்பனெல்லா, ஜே. போடின், ஜே. அல்துய்ஸ், எச். குறோசியஸ் போன்றோர் காணப்படுகின்றனர் இவர்கள் அனைவரினதும் சிந்தனைகளில் கருப்பொருளாக ‘அரசு’ என்பதே காணப்படுகின்றது. இவர்கள் முன்வைத்த அரசு பற்றிய இவ்வெண்ணங்களே நாள்டைவில் மறுமலர்ச்சிக்கால யுகத்தில் அரசு பற்றிய ஓர் ஆழமான விழிப்புணர்வு ஏற்படக் காரணமாயிற்று எனலாம்.

மறுமலர்ச்சிக்கால யுகமும், சிந்தனையாளர்களும் :

தோமஸ் கோப்ஸ்:

இங்கிலாந்தின் ஸ்பானிய ஆர்மேடா யுத்தத்தின் பயங்கர விளைவாகக் குறைமாதக் குழந்தையாக 1588 ஏப்ரலில் பிறந்தார். தனது சிறுபராயத்திலேயே தந்தை இவரை விட்டுப் பிரிந்ததனால் மாமனாரின் அரவணைப்பில் வளர்ந்தார். தனது ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக் கழகப் பட்டப்படிப்பை அடுத்து, கவண்டில் குடும்பத்தினரின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். இவர் கற்ற கல்வியறிவின் நிமித்தம் இவரது ஆர்வம் முதலில் அரசியல் பிரச்சனைகள் மட்டில் செலுத்தப் பட்டது. 1648 இல் பிரித்தானியா பாரானுமென்றத் தொடர் ஆரம்பமானபோது இவர் வெளிப்படுத்திய அரசியற் சிந்தனைகளின் நிமித்தம் இவர் பரீஸ் நாட்டுக்கு நாடு கடத்தப்பட்டார். அங்கு இவர்நாடு கடத்தப்பட்ட இளவரசர் சாள்ஸ் ஓவ் வேல்ஸ் என்பவருக்கு ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். இந்தக் (1746 - 1648) காலப்பகுதி யிலேயே அவர் பிரசித்திபெற்ற ‘லேவியத்தன்’ என்ற நூலை எழுதி னார். இது 1651 ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் வெளியிடப்பட்டது.

கோப்ஸ் ஒரு உள்நாட்டு யுத்த காலப்பகுதியில் (1642 - 1651) வாழ்ந்தவர். அவர் தன் கால வரலாற்று நிகழ்வுகளினாலும், அக்காலச் சிந்தனையாளர்களினாலும் உருவாக்கப்பட்டவர் என்பது அவரது அரசியல் சிந்தனையில் பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம். தன் சிந்தனைகளில் தங்குதடையற்ற ஆட்சி சார்ந்தே காணப்படுகிறார். நாட்டில் ஒழுங்கீனமும், ஊழல்களும் மேலோங்கிய நிலையில் இருந்துள்ளன. அதைச் சீராக்கும் நோக்கில் இக்கருத்தை அவர் முன்வைத் திருப்பதாகத் தென்படுகிறது.

ஜோன் லொக்

இவர் 1632 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியாவில் ஒரு மதிப்புமிக்க குடும்பத்தில் பிறந்தார். ஆற்றல் மிக்கவராகவும் இருந்ததினால், ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழகத்தில் புலஸ்மெப்பரிசில் பெற்று தனது கல்வியை மேற்கொண்டார். இயற்கையாக அவருக்கிருந்த மனித நேயம், அவர் காலத்தில் ஏற்பட்ட புரட்சியின் நிமித்தம் மேலும் ஆழமானது. நாட்டின் புரட்சிச் சூழ்நிலை காரணமாக வேறுநாட்டில் அடைக்கலம் புகுந்திருந்த வேளையில் ‘அரசியலின் தன்மை’ என்ற நூலை உருவாக்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

லொக்கினுடைய சிந்தனை, பல சிந்தனையாளர்களினால் செல்வாக்குச் செலுத்தப் பெற்றது. குறிப்பாக மத்திய கால அரசியல் சிந்தனையால் தாக்கம் பெற்ற கூக்கர் என்பவராலும் பில்மர், கொப்ஸ் என்பவர்களாலும் செல்வாக்கு செலுத்தப்பட்டது.¹ இவர் கள் மூவரும் முழுக்க முழுக்க வரம்பற்ற இறைமையையும், அதன் பயன்பாடுகளையும் அடிப்படையில் ஆதரித்துள்ளார்கள். லொக் மக்களின் நலன்களைக் கவனிக்கும் பொது மக்கள் குழுவடிவிலான அரசியல் சாசன் அரசாங்கத்துக்குச் சார்பாக இருந்துள்ளார். 1682 ல் சிட்னியினால் எழுதப்பட்ட ‘அரசாங்கம் பற்றிய வாதங்கள்’ என்ற நூலில் உள்ள உயர்குடியாட்சி பற்றிய சார்புக் கருத்துக்களின் செல்வாக்கிற்கும் உள்ளானார்.

மறுமலர்ச்சிக்கால சிந்தனைக் கருத்துக்களை கூக்கர் எழுதிய நூலிலிருந்து அதிகமாகப் பெற்றதாக அவர் கூற்றுகளிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். இனக்கக் கொள்கைப்பாட்டை லொக், கூக்கரிடமிருந்து பெற்றது மாத்திரமல்ல, அரசாங்கத்தின்மீது மக்களுக்கு அதிகாரம் உண்டு என்பதையும் கூக்கரிடமிருந்து பெற்று, அதற்குப் புதிய பரிமானத்தை சூழ்நிலைக்கேற்ப முன்வைக்கிறார்.

ஜீன் ஜக் ரூசோ

1712 ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதம் 28 ஆம் திகதி ஜீனிவாவில் பிறந்தார். பிறப்பிலே தாயை இழந்தது மாத்திரமன்றி, நாட்டின் சூழ்நிலை காரணமாக தந்தையையும் பிரிந்து பலருடைய பராமரிப்பின் கீழ் வாழ்ந்தார்.

சில காலம் குருவாக வரவேண்டும் என்ற சிந்தனை ஏற்பட்ட போதும் பலவகைக் கற்கைநெறி நூல்களை வாசிக்கப் பெற்ற வாய்ப்பினால் கணிதம், வானசாஸ்திரம், உடற் கூற்றியல் இறையியல் போன்ற துறைகளில் ஆர்வம் காட்டலானார். ஒரு அரசு குடும்பத் தின் போதனாசிரியராகவும் பின் பரீஸ் சென்று சங்கீத இசையில் ஆர்வம் காட்டியதோடு பல நூல்களை எழுதுவதிலும் ஈடுபடலானார்.

அதிக கல்வியறிவுக்குரிய வாய்ப்புக் குறைவாயிருந்தபோதும் அரசியல் சிந்தனை பற்றிய விடயங்களை வாசித்ததால் குறிப்பாக பிளாற்றோ, லொக் போன்றவருடைய கருத்துக்கள் அவருடைய சிந்தனையில் பிரதிபலிக்கின்றன.

அரசியல் மெய்யியல் சிந்தனைகள்

கொப்ஸ்

கொப்ஸ் தன்னுடைய நாட்டுச் சூழலின் கசப்பனுபவங்களின் பின்னணியில் சமூகங்களின் காட்டுமிராண்டித் தன்மையைத் தன் சிந்தனையில் புலப்படுத்துகிறார். சட்ட ஒழுங்கற்ற சூழலில் சமூக வாழ்வு, ஒழுக்கம் என்பவை சீர்க்குலையும். இதைச் சீர்ப்படுத்த முழு இறைமை கொண்ட அதிகார பீடம் அவசியம். ஆனால் இவ்வித அதிகார அமைப்பு சீர்க்குலையும் போது சமூக வாழ்வு இடறலுக்குள்ளாகிறது.

இயற்கையில் மனிதன் நான் என்கிற அகங்காரமும், தனக்கு என்கிற போக்கும் உடையவன். மனிதனின் எல்லாச் செயற்பாடுகளும் ‘நான்’ என்னும் விருப்புக்களின் அடிப்படையில் விளக்கப்பட வாம். இரு மனிதர்கள் ஒரு பொருளுக்கு ஒரே நேரத்தில் விருப்பம் கொள்கிறார்கள். இருவரும் திருப்தியடையா நிலையில் பினக்கில் முடிகின்றனர். எனவே வாழ்க்கை ஒரு போராகவும் அங்கு திடமானவர்கள் வெல்பவர்களாகவுமே உள்ளது. தோல்வியடைந்தவர் வென்றவருக்கெதிராகக் கிளர்ந்தெழுவர். எனவே இயற்கையில் மனிதன் போர்க்குணம் கொண்டவன். இச் சூழ்நிலையைச் சீர்ப்படுத்த வேண்டுமாயின் சமூகத்தில் ஒரு ஒப்பந்த அடிப்படையை உருவாக்க வேண்டும். அந்தநிலையில் மனிதர்கள் அதற்குப் பணிவர், அதை இன்னும் உறுதிப்படுத்துவதற்கு ஒரு இறுக்கமான இறைமையை உருவாக்குதல் அவசியம். இதன் காரணமாக இறைமை ஒரு தனி நபரிடம் பூரணமாய் இருக்கும் போது அவர் ஆட்சியைச் செல்வவனே நடத்தக்கூடிய ஆற்றல் உள்ளவராவர், ஆட்சிக்கெதிராகக் கிளர்ந்த தெழுக்கூடிய எந்த எதிர்புக்களையும் எதிர்நோக்கக் கூடியவரென் பதும் கொப்ஸின் கருத்தாகும்.

லொக் :

லொக்கினுடைய அரசியல் சிந்தனை இன்று மேற்கு நாடுகளின் ஜனநாயக கோட்பாடுகளுக்கு ஒத்தவையாகவும், அமெரிக்கா பிரான்ஸ் நாடுகளின் ஸ்தாபகர்கள் அவரின் சிந்தனைச் செல்வாக் கிற்கு உட்பட்டுள்ளவர்களாகவும் இருப்பதைக் காணலாம். இவர் கொப்ஸினுடைய கருத்திற்கு முரண்பாடான கருத்துக்களையும் கொண்டுள்ளார். லொக்கினுடைய கருத்தின்படி மனிதன் இயற்கை

யில் சுயநலம் இல்லாதவனாகவும், கூட்டான் வாழ்க்கையில் சமூகமான வாழ்க்கை வாழ்க்கூடிய தன்மை கொண்டவனாகவும் விளங்குகிறான். ஆயினும் சில தருணங்களில் வெளிப்படும் சுயநல செயற்பாடுகள் ஒற்றுமையைக் குழப்பக் கூடியதாக இருக்கும். அவ்வேளையில் அவைகளுக்குச் சமூகமே தீர்வு வழங்கி திரும்பவும் சீர்நிலைக்குக் கொண்டுவரக் கூடும் என்பதை வெளிக் கொணர்கிறார்.

லொக் பின்வரும் விடயங்கள் சமூகத்தை ஒழுங்குபடுத்தி வழிநடத்தக் கூடியவை என்று கருதுகிறார். அவையாவன:

(i) சமூகம் வழிநடத்தப் படுவதற்குரிய சட்ட திட்டம்.

(ii) இச் சட்டங்களை நிர்வகிப்பதற்குரிய செயல்கை மற்று நிர்வாகம்.

(iii) சட்டங்கள் சரியாவென ஆராயவும், அவை மீறப்படும்போது அதற்குரிய நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படவும் சூடியதான் நீதியமைப்பு.

இச் சிந்தனையின் வளர்க்கியே ஐன்நாயகக் கோட்பாட்டின் அம்சங்களாக விருத்தியடைந்துள்ளன. இங்கு அரசாங்கத்தின் அடிப்படையில் அதிகாரமல்ல, சட்டமே முக்கியப்படுத்தப் படுகின்றது. லொக்கின் சிந்தனையில் மிக முக்கியமான ஐன்நாயக அம்சம் என்ன வென்றால் இயற்கையில் இருந்த சில பலவீனங்களை அகற்றவே சமூகம் உருவாக்கப்பட்டது. மனிதர் இயற்கையில் இருந்த நிலையை விட்டு சமூகத்தினுள் நுழையும்போது சமூகம் நியமிக்கும் நிர்வாகத் திடம் தம்மை தண்டிக்கும் அதிகாரத்தையும் வழங்குகின்றார்கள். இந்த நிர்வாகம் மக்களால் நியமிக்கப்படுகிறது. இதுவே மக்களுக்குப் பொறுப்பாகிறது. லொக்கினுடைய கருத்துப்படி அரசாங்கம் என்பது ஒரு மகிழை பொருந்திய செயலதிபதியாகும்.

மக்கள் தம்மை நிர்வகிக்கும் போறுப்பை மேலே குறிப்பிட்ட செயலதிபதியிடம் ஒப்படைக்கின்றனர். எனினும் தம் நம்பிக்கைக்குப் பங்கம் விளைவிக்கும் வேளையில், அவரை நீக்கும் அதிகாரம் கொண்டவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். இந்நிர்வகிக்கும் பொறுப்பு மட்டில் லொக் ஒரு முக்கிய கருத்தை முன்வைக்கிறார். அதாவது ஆனால் அதிகாரம் ஒரேயிடத்தில் மட்டும் குவிந்திடாதிருக்க, சில வழிகளைக் குறிப்பிடுகிறார். சட்டம், நிர்வாகம், நீதி என்ற அரசாங்கத்தின் மூன்று அமைப்புக்களும் ஒன்றின் மீது மற்றொன்று மேற்பார்வை செய்து கொள்ளும் தன்மையுடையதாக விளங்குவதனால் ஒப்பொரு அமைப்பும் தான் விரும்பும் எதேச்சீகாரர் போக்கிற்குச் செல்ல, மற்றைய அமைப்புக்கள் போதியவாய்ப்புக்களை வழங்குவதாக இல்லை. ஒவ்வொரு அமைப்பும் மற்ற

நைய அமைப்புக்களையும் கட்டுப்படுத்தும் தன்மையுடையதாக விளங்குவதனால் அரசாங்கத்தின் பொதுநல் நோக்கம் தடையின்றிச் செயற்பட ஏதுவாக அமைகின்றது.

ரூசோ:

இவர் தனது ‘சமூக ஒப்பந்தம்’ என்ற நூலில் மனித வாழ்க்கையின் அடிப்படை நிலையை வெளிப்படுத்துகின்றார். ‘‘மனிதன் சுதந் திரமாகப் பிறக்கின்றான். ஆனால் அவன் எப்பக்கம் பார்த்தாலும் கைதி போன்றிருக்கின்றான்.’’² இச் சிந்தனையின் அடிப்படையில் தான் பிராண்சில் எழுந்த பிரான்சுப் புரட்சியும், இறைமைபற்றிய கருத்துக்களும் தோன்றின என்னாம்.

மனிதன் இயற்கையிலேயே நல்வனும் சமூகமாக வாழும் தன்மையும் கொண்டவன் என்று குறிப்பிடும் ரூசோ, அதே மனிதன் சூழ்நிலையின் தாக்கத்தினால் இப்பண்புகளிலிருந்து தவறுகிறான் என்றும், அதை நிவர்த்திசெய்ய ஒரு கட்டமைப்புத் தேவை என்பதை உணர்ந்து அதன் வழியாக அவன் முன்னைய மனப்பாங்கில் நடக்கச் சுதந்திரமாக முற்படுகின்றான் எனவும் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறான ஒரு சமூக ஒப்பந்த அமைப்பில் ஒருவர் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வதனால் ஒருவருக்கொருவர் பரஸ்பரம் தங்கள் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடியதாக இருக்குமென்று கூறுகிறார். அரசியல் நூலாசிரியர் ஏ. அப்பாத்துவரையின் கருத்து இதைப் பலப்படுத்துவதாக அமைகிறது. ஒவ்வொருவரும் தம்மை எல்லோருக்கும் கொடுப்பதால் ஒருவருக்கும் கொடுப்பதில்லை. ஒவ்வொரு மனிதனும் தனது உரிமையை மற்றவரிடம் கையளிக்கும் அதே வேளையில் அதே கனமான மற்றவரின் உரிமையையும் தனதாக்கிக் கொள்வதால், உரிமைகள் பரஸ்பரம் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. ³

ஆட்சிமுறையைப் பொறுத்தவரையில் தனி மனிதனுடைய நலன் கள் பேணப்படும் வகையில் ரூசோ ஆட்சியை ஒரு குழுவின் கண்காணிப்பின் தீழ் விடவேண்டும் என்கிறார். அதன் மூலமே தனி நபரின் தன்னிச்சையான அதிகார துர்ப்பிரயோகங்களை நீக்குவதற்கு வழிபிறக்கும். அரசாட்சி என்பது அரசாட்சி செலுத்தப்படுவர்களின் அங்கீகாரத்தைப் பொறுத்ததே என்கிறார்.

சமகால அரசியல் சிந்தனைகள் :

கொப்ஸ் கூறுவது போன்று முடியாட்சி இன்று சில நாடுகளில் மக்களின் திருப்தியையும் நாட்டின் செழுமையையும் நிலைநாட்டியிருக்கின்றது. வேறு சில நாடுகளில் அது தவிர்க்க முடியாததாகவும் அமைந்துவிடுகின்றது. குறிப்பாக, ஐன்நாயக, அல்லது குடியாட்சி முறைக்கு மக்கள் முதிர்ச்சியடையாத நிலையில் ஏனெனில் அந்நாட்டுச் சூழ்நிலைகளில் பலவேறு தன்மைகளால் ஏற்படுத்தமையற்ற தாகத் தெண்படுகின்றது.

பற்பல நாடுகளில் பொருளாதாரம், கல்வி, சமூகம் போன்றவை வளர்ச்சி குன்றியிருக்கும் சூழலில் ஜனநாயக முறையில் செயற்படக் கூடிய அளவுக்கு மக்கள் அறிவுடைந்தவர்களாக இருப்பார்கள் என்பதும் கேள்விக்குறி. எனவே கொப்பின் அழுத்தமான கருத்தின்படி அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைக்கு முடியாட்சியே பொருத்தமானது.

லொக் ஜனநாயக முறையில் பெரும்பான்மையினர் ஆட்சி செய்யும் முறையே சிறந்தது என வலியுறுத்துகின்றார். ஆனால் 51% பெரும்பான்மையினர் அரசாங்கத்தை அமைக்கும் வேளையில், அதை விரும்பாத 49 வீதத்தினரது நன்மைகள், உரிமைகள் கவனிக்கப்படும் என்பதற்கு என்ன உறுதி உண்டு. இந்த ஜனநாயகத்தில் பெரும்பான்மையே ஒரு கொடுங் கோலாட்சியாக மாறலாம். இச் சூழ்நிலை பலதரப்பட்ட பயங்கரவாத செயற்பாடுகளுக்குச் சிறு பான்மையினரை உள்ளாக்கும் நிலை உருவாகி ஜனநாயகத்தின் தன்மைக்கு ஒரு கேள்விக்குறியாக மாறும் நிலையை உருவாக்கலாம்.

ரூசோவினுடைய இறைமை, ஜனநாயகம் என்பன எல்லா மக்களின் தும் நன்மைகளைப் பாதுகாக்கும் வடிவத்திலிருப்பினும் அது எவ்வளவு தூரம் நடைமுறைச் சாத்தியமானது என்பது கேள்வியாகும். இவர் கற்றுக்கமைய சில நாடுகளில் அது சாத்தியப்படக் கூடுமாகிறும் (உ-ம், பிரித்தானியா) எல்லாவற்றிற்கும் பொருத்தமாகா. ரூசோவின் முத்துக்களான சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் போன்றவை உலக நாடுகளில் எங்கெங்கு சிறுபான்மையினர் ஒடுக்கப்படும் நிலையிலிருக்கின்றார்களோ, அவர்கள் விடுபடுவதற்கு உந்துசக்தியாகவும், உண்மை இறைமை ஏற்படுவதற்கு வழியாகவும் அமையும் என்பதில் ஜயமில்லை.

“.....அரசியல் வழிமுறைகளினால் சமுதாயத்தில் சமத்துவத்தை ஏற்படுத்த முடியாது”

— சொ. கிர்க்கோர்ட் - இருப்பியலாளர்

“ஆணையிடக் கற்றுக் கொள்பவன் முதலில் பணிவதற்குப் பழகவேண்டும்.”

— அரிஸ்ரோட்டில்

A Political Philosophy of Renaissance and of Hobbes, Locke and Rousseau

G. L. Gnanatheva
B. A. Hons.

SYNOPSIS

Renaissance, a cultural movement of the mid 14 th century played an important role in the history of the world. It was a remarkable mile stone in the field of philosophy and of other sciences and life too. Renaissance contributed to evolve also the essential preliminaries to the greatness of the seventeenth century. It made differing yet deep impressions on the views of several people, made them become great thinkers with widely differing opinions and views of the same reality.

When man thinks about the origin of the 'state', he reasons out according to the experiences and knowledge he already has. These have made thinkers imagine the possible behaviour patterns of man in forming the peaceful society which later became the 'state'.

The political philosophy of renaissance contributed much in forming the philosophers Thomas Hobbes, John Locke, and Jean Jacque Rousseau and their theories.

Every man whether he likes it or not becomes a citizen of a state. No man is apart from a state. The development of concepts of state like sovereignty, autonomy, during Renaissance are reflected in Hobbes', Rousseau's philosophies is the key for many political principles of today.

Considering all the ideas expressed by these three philosophers, a government could be in any form (such as Monarchy, Aristocracy, or Democracy) but in practice, if it serves to look after the welfare of all the people ruled by it, it may even be better than a wrongly implemented 'democratic' rule.

The aim and the manner of their rule decide about the form of the government. The form of a government does not rule the people. The aim and the manner of their rule are far more important than the name given to the rule. This is quite evident in many countries today, where the rights of all the people are not protected at all or equally and thus democracy is seen as a failure. Political tyranny may also be practised in the name or form of democracy. At the same time in some countries, the rights of all the people are safeguarded by the monarch.

This makes us conclude that the form of a government or the name given to it is not very important. Rather the aim and the manner of their rule are the thirst and challenge of the political philosophy of today.

References :

1. Fredrick Copleston, A History of Philosophy, Burns Oates & Washbourne Ltd., London, 1958, Vol. 4, P. 3
2. Ibid, Vol. 6, Part 1, P 57.
3. A. Appadorai, The Substance of Politics, Oxford University Press (Humphrey Milford), Bompay, 1942, P. 30.

Bibliography

1. Appadorai. A , **The Substance of Politics**. Oxford Uni versity press (Humphrey Milford, Bombay, 1942.
2. Copleston, Frederick, **A History of Philosophy** Burns Oates & Washbourne Ltd., London, 1958
3. Edwards, Paul, **The Encyclopaedia of Philosophy**, Macmillan Publishing Co., New Yourk. 1972.
4. Gandhi G. Madan. **Modern Political Theory**, Oxford & I B H Publishing Company, New Delhi, 1981.
5. Thompson, J. M., **Lectures on Foreign History**, Basil Blackwell, Oxford, 1954.

விஞ்ஞானம் —

விஞ்ஞான அறிவு பற்றிய

ஒரு வரலாற்று மெய்யியல் ஆய்வு

V. யுகபாலசிங்கம்.

விஞ்ஞானம் என்ற பதம் இன்று பரந்த பொருளில் கையாளப் படுகின்றது. பல பண்புகளை உள்ளடக்கிய அறிவாக இவ் எண்ணக் கரு பிரயோகிக்கப்படுகிறது. இப்பதம் ஒரு பொருளை, துறையைக் குறிப்பதாக அமையவில்லை. அவ்வாறுமையுமாயின், விஞ்ஞானம் என்பது எது? விஞ்ஞானம் என்றால் என்ன என்ற வினாவுக்கு விடையளிப்பது இலகுவானதாக அமையும். இன்று அடுப்படி தொட்டு அண்டவெளி ஆய்வு வரை விஞ்ஞானம் என்ற பதம் பிரயோகிக்கப் படுகிறது. ஒரு காலத்தில், ‘விஞ்ஞானமல்லாத’ துறைகள் என ஒதுக்கப்பட்டவை, விஞ்ஞானங்கள் என்றும், விஞ்ஞானம் என ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தவை இன்று விஞ்ஞானமல்லாத துறைகள் என நிராகரிக்கப்படுவதையும் அவதானிக்கலாம். உள்ள வியல், வரலாறு, போன்ற துறைகள் எந்தளவுக்கு விஞ்ஞான இயல்பு வாய்ந்த துறைகள், என்ற ஐயம் இன்றும் முறையியலாளர் களிடையே காணப்படுகின்றது. சோதிடம் கைரேகை சாஸ்திரம் கடந்த நிலை — உள்ளியல் போன்ற துறைகள் போலி விஞ்ஞானங்கள் எனக் கொள்ளப்படுகின்றன. எம்மிடையே உருவாகும் புதிய துறைகளை எவ்வகை விஞ்ஞானத்திற்குள் உள்ளடக்கலாம், அவ்வாறு உள்ளடக்குவது பொருத்தமானதா? என்ற பிரச்சினைகளும் உள்ளன. அனுபவ விஞ்ஞானம், அனுபவம் சாரா விஞ்ஞானம், தூய விஞ்ஞானம் - பிரயோக விஞ்ஞானம் என்ற வகையீடு எந்தளவுக்கு போதுமானது; என்ற முறையியல் ரீதியான பிரச்சினைகளும் எழுந்துள்ளன.

இவ்வாறு விஞ்ஞானம் என்ற பதம் தொடர்பாக நிலவுகின்ற கந்ததுக்கள், பிரச்சினைகள், மெய்யியல் ஆய்வுக்குரியதொன்றாக அமைகின்றன. உதாரணமாக, கலைப்பிடம், விஞ்ஞானபிடம் என்ற பிரிப்பு, இன்று எந்தளவுக்குப் பொருந்தும்? ஒவ்வொரு துறையோடும், விஞ்ஞானம் என்ற பதத்தை இணைத்துக் கொள்ளும் போது, இவ்வாறு பிரிப்பது, வகையீடு செய்வது, மாணவர்களை இனக்காணப்பது, முறையியல் ரீதியாகப் பொருந்தாதன்றோ! இது ஒரு மரபு ரீதியான பிரிப்பே. சமையற்கலையைக்கூட நாம் மனையியல் என்றுதானே அழைக்கின்றோம்!

விஞ்ஞானத்தின் வரலாற்றைப் பின்னோக்கிப் பார்த்தால், அது மனிதனைச் சூழி உள்ள அனைத்து அறிவோடும், பினைக்கப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம். இவ் அறிவின் வரலாறு மனித நாகரிகத் தோடு, ஆரம்பிக்கின்றது. வரலாற்றில், இயற்கை சார்ந்த ஒரு சில துறைகளை மட்டுமே, விஞ்ஞானம் என ஏற்றுக் கொண்டிருந்த காலமுண்டு. 18 ம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்தான் இயற்கைத் துறைகளைப் போல், சமூகத்துறைகளும் விஞ்ஞான இயல்பு வாய்ந்த துறைகள் என்ற அங்கீகாரத்தைப் பெற்றன. கிறிஸ்துவிற்கு முற்பட்ட காலத்தில் இன்று முறையியல் ரீதியாக நிராகரிக்கப்பட்ட பல துறைகள், விஞ்ஞான அறிவாக நம்பப்பட்டுவெந்துள்ளன. அரிச் டோட்டில்கூட, ஆண்களிலும் பார்க்கப், பெண்களுக்குப் பற்கள் அதிகம், என்ற கருத்தை விஞ்ஞான அறிவாகவே பிரகடனஞ் செய்திருந்தார்.

வேதகாலம்

விஞ்ஞான அறிவின் வரலாறு தத்துவ அறிவோடுதான் ஆரம்பிக்கின்றது மேலைத்தேயத் தத்துவம், 1400 கி மு. 7 ம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பிக்கின்றது. இந்தியத் தத்துவம் வேதகாலத்தோடு இனங்காணப்படுகின்றது. பேராசிரியர் இராதகிருஷ்ணனின் கருத்துப்படி, வேதகாலம் பெளத்தமதத்திற்கு முற்பட்டதாகயால், அதனை கி. மு. 4000-3500 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது எனலாம். இக்காலத்திலேயே பிரபஞ்சம், உலகம், உயிரண்வகளின் தோற்றம், பற்றிய விஞ்ஞான அறிவிற்கான கருத்துக்கள் முகிழ்க்கத் தொடங்கி விட்டன. வேதங்களில், வேத அங்கங்களாகிய மந்திரம், பிரமாணம், நீரணியம், உபநிடதங்கள் போன்றவற்றில் அறிவுக்கு உடன்பாடான கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. கடவுள், ஆன்மா, உலகு அவற்றின் இயல்புகள், மரணம், மோட்சம், மரணத்தின்பின் வாழ்வு, ஊழ் வினைபற்றியவையும், பகுத்தறிவுக்கு உடன்பாடான, அனுபவரீதியான கருத்துக்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. உபநிடதங்கள் வேதகால இலக்கியங்களில் மிகமுக்கியமானவை. தனிமனித, சமூகவாழ்க்கை பற்றிய அறிவுபூர்வமான கருத்துக்கள், கோள்கள், கிரகங்கள் பற்றியவை இவை மக்கள் வாழ்க்கையை, குணாஇயல்பை, நிர்ணயிப்பதில் வகிக்கும் பங்கு, உடலில் காணப்படும் நோய்களை இனங்காணுதல், அவற்றைக் குணப்படுத்துவதற்கான மருந்துவகைகள் தொடர்பான குறிப்புக்கள், போன்றன வேதகாலத்தில் மேம்பட்ட அறிவாகவே கருதப்பட்டன. ரிசிகள், முனிபங்கர்கள், உயர்வாக மதிக்கப்பட்டமைக்கு, இதுவே காரணம். எனினும் இன்றைய விஞ்ஞான அறிவு பற்றிய அனுகு முறையில், அவதானித்தால், அனுபவமுதலான கருத்துக்களும் அனுபவழியான கருத்துக்களும், கதம்பமாகவே காணப்பட்டன. பெளதீக் அதிதக் கருத்துக்களே மலிந்து காணப்பட்டன, ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட அறிவாக அமைய வில்லை. நிருபணமற்ற அபிப்பிராயங்களாக, ஊகங்களாகவே முன்

வைக்கப்பட்டிருந்த இந்தியத்துவத்தில், மதமும் மனிதவாழ்வும், தளமும் - கட்டிடமும்' போல் அமைந்திருந்ததால், அறிவியலை அதி விருந்து தனித்து வேறுபடுத்துவது கடினம். மேலைத்தேய விஞ்ஞான அறிவின் தாக்கம் ஏற்பட்டபின்பு தான் தனித்துவமான விஞ்ஞான அறிவு பற்றிய கருத்துக்கள், வேதங்களிலிருந்து இனங்காணப்பட்டன.

ஆதி கிரேக்காலம்

மேலைத்தேயத் தத்துவம், பூராண இதிகாசகால மரபிற்கு எதி ரான அறிவியற் கருத்துக்களாகவே தோற்றம் பெற்றன. இந்திய வேதகால மரபை இங்கும் அவதானிக்கலாம். அரசன், 'சேயுல்' என்ற முழுமுதற் தெய்வத்தின் திருக்குமாரனாகவே நம்பப்பட்டான். இயற்கையில் உள்ள ஒவ்வொரு பொருளும், நிகழ்வும், இறைவனாக உருவகிக்கப்பட்டது. ஏரஸ் போர்க் கடவுள், ஏதீனா அறிவு - நாக ரிகத்தின் கடவுள், பெமீற்றர் பூமியின் தேவதை, பொளீடன் பூகம் பத்தின் கடவுள் எனப் பல்லிலை வணக்க முறைகள் காணப்பட்டன. இயற்கைத் தெய்வங்களைச் சாந்திப்படுத்த, திருப்திப்படுத்த, மகிழ் விக்க, கேள்விகள், சடங்குகள், கிரிகைகள், மந்திரங்கள் போன்றன மலிந்து காணப்பட்டன. பூமியில் இரவு - பகல், சூடு - குளிர், ஈர விப்பு வரட்சி, துயிலுதல் - விழித்தல், மரணம் போன்றன, தேவர் கள், தேவதைகளின் செயல்களாகவும், சாபங்களாகவும், நம்பப்பட்டிருந்தன. அதனால் இத்தகைய கருத்துக்கள், ஏற்படுத்தையனவா? இவற்றின் இயல்புகள், இயக்கங்களுக்கு, அடிப்படைக் காரணம் எவை? என அனுபவர்தியாக நிறுவவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இவற்றை 'பகுத்தறிவுவழி அனுபவ நேர்வுகளாக,' நிறுவும் பணியில் தத்துவங்களிகள் ஈடுபட்டனர். இதுவே விஞ்ஞான அறிவுக்கு ஆதாரமாயிற்று. இக்காலத்தில், பாபிலோனிய நாகரிகத்தில், பிரபஞ்சவெளி, உலகு, உலகின் வடிவம், அது எவ்வாறு இயங்குகிறது என்பவை பற்றி அனுபவர்தியான கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டிருந்தன. இதேபோல் அயோனிய நாட்டிற் பிறந்த, தேலீஸ் என்ற தத்துவங்களி, பூராண இதிகாசகால மரபுக்கு எதிராக, அறிவியல் ரீதியான கருத்துக்களை முன்வைத்தான். தத்துவத்தின் முதற் கதாநாயகனாக வர்ணிக்கப்படும் தேலீஸ், அனைத்திற்கும் ஆதாரம் அடிப்படை 'நீர்' என்றான். இவ்வுலகம் நீரில் மிதக்கும் தெப்பத்தைப் போல் விளங்குகின்றது; என்று கூறுவதன் மூலம் இவ்வியற்கையும் இயற்கைக்கு உட்பட்ட உயிரினங்களும், இயற்கையிலிருந்தே தோன்றின என்ற அனுபவர்தியான கருத்தை முன்வைத்தான். முதன் முதலாக கிரேக்கத்தில், கேத்திர கணித அறிவை அறிமுகம் செய்தவனும் இவனே. தேலீசைப் பின்பற்றி அனைக்ளிமாந்தர் அனைத்துப் பொருட்களும் புலன்களால் அறிய முடியாத நுண்ணிய ஒரு வஸ்துவால் ஆனது என்றான். இக்கருத்தே அனுபற்றிய கருத்திற்கு அடிப்படை. பூமி மட்டுமன்றி எண்ணிறைந்த கோள்கள், உடுக்கள், வான வெளியில் உள்ளன. ஈரவிப்பும் வரட்சியும் சேர்ந்த

பகுதியிலிருந்துதான், உயிர்கள் தொன்றின என்றும் கூறினான் - அனைக்கிழவீரில் என்பவன், வளிபற்றி, அதன் பல்வேறு பரினாமம் பற்றிக் கூறினார். இவர்களை ‘மைசீலிய மரபினர்’ என்பர்: இவர்களைத் தொடர்ந்து, பைதக்கரஸ், முக்கியத்துவம் பெறுகின்றான். விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புக்களாகப், பல உண்மைகளை, வெளிக் கொணர்ந்தான். சனிக்கிரகத்தைக் கண்டு பிடித்தான், பூமிகோள் வடிவமானது, பூமியைச்சுற்றி பல உடுக்கள் கழல்கின்றன. பூமி, சந்திரன், சூரியன் போன்றவற்றின் நகர்வுகளுக்கிடையில், வேறுபாடு உள்ளது, எனப்பல விஞ்ஞானக் கருது கோள்களை முன் வைத்தான். அவனது ‘தசாங்க நாற்கணம்’ என்ற கண்டுபிடிப்பு, கேத்திர கணிதத்திற்கு அடிப்படையாக அமைகிறது. அனைத்திற்கும் ஆதாரமாகக், கணிதத்தை முன்வைத்து அதனாடாக வடிவம் பற்றி, சம்பவங்கள் பற்றி விளக்கியமை, கேத்திரகணித அறிவின் விருத்திக்கு, ஆதாரமாய் அமைகிறது. இவனைத் தொடர்ந்து, கேராக்விட்டச மாற்றம், முரண்பாடு, இயக்கம், பற்றிய கருத்துக்களை முன்வைத்தான். இயக்கழியல் என்ற அறிவியல் முறைக்கு இவனே முன்னோடி. ‘ஆற்றில் ஒரு முறைதான், ஒருவன் இறங்கலாம்’ என்ற, இவனது கூற்று, ‘இடையறா இயக்கம்,’ என்பதற்குப் புகழ் பெற்ற உதாரணமாகும். ஆதி கிரேக்ககாலத்தில், இவர்களுக்குப்பின் அனுவாதிகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றனர். டெமோக்கிரட்டசு ‘அனைத்தும் அனுவால் ஆனது என்றான். அனுப்பெளதீகம் என்ற இன்றைய அறிவியலுக்கு இவனே முன்னோடி.

பெளதீக அறிவு போன்றே, உடற்கூற்று தொடர்பான அறி வியற் கருத்துக்களும், வளர்ச்சியடைந்தன. கிப்போகிரட்டஸ் என்ற தத்துவஞானி, மருத்துவத்தின் தந்தை என வர்ணிக்கப்பட்டான். அக்காலத்தில் நோய்களுக்கு காரணம், மாசுபட்ட சூழலும், உணவு வகைகளுந்தான் என்ற இவரது கருத்துக்கள், அறிவு பூர்வமான கருத்துக்களாக அமைந்தன, முதன் முதலாக மருத்துவக் கழகம் ஒன்றை அமைத்து விருத்தி செய்தான். இக்காலத்திலேயே, சூழலும் வட்டம், சக்கரம் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தி பாவனைப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்தல், சுழற்சி, இயக்கம், வேகம் பற்றிய கணித அறிவு, தொழில்நுட்ப அறிவு, போன்றன முன்வைக்கப்பட்டன. கிரேக்கத்தில் மட்டுமன்றி, சின, பாபிலோனிய, சுமேரிய, இந்திய, அரேபிய நாகரிகங்களிலும், இவ்வறிவு சமகாலத்தில் காணப்பட்டதை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தியாவைப் போன்றே, கிரேக்க, அரேபிய, சின நாகரிகங்களில், கோள்கள், கிரகங்கள் தொடர்பான சோதிட அறிவும், விஞ்ஞான அறிவாக வளர்ச்சியடைந்திருந்தன. ஆதிகிரேக்ககாலத்தின் இறுதிக் காலத்தில், சோபிஸ்ட் என்ற, புலமைக் கூட்டத்தினரின் கருத்துக்கள் விஞ்ஞான அறிவு வளர்ச்சிக்கு உதவிற்று. இவர்களே, தர்க்கவியலுக்கு முன்னோடிகள். மனிதனை மையமாக வைத்த அறிவுக்கும், வாழ்வுக்கும் முன்னுரிமை வழங்கினர். ‘மனி

தனே எல்லாவற்றிற்கும் மேலான அளவு கோல்' என்ற, புரோட்டக்கரசுவின் கருத்து முக்கியமானது.

கிரேக்க காலம்

கிரெக்ககால மெய்யியல், விஞ்ஞான அறிவின் வளர்ச்சியில் ஒரு பொற்காலமாக அமைகிறது. சோக்கிரட்டஸ், பிளேட்டோ, அரிஸ்டோட்டில், ஆகிய தத்துவஞானிகளின் கருத்துக்கள் விஞ்ஞான அறிவு தனித்துவமாக வளர உதவிற்று. நிச்சயமான, தெளிவான ஏற்படுடைய அறிவினைப் பெறும் உரையாடல் முறை ஒன்றை சோக்கிரட்டஸ் அறிமுகம் செய்ததின் மூலம், எந்த அறிவையும் பகுத் தறிவு பூர்வமாக ஆராயாது ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடாது, என்ற சிந்தனைத் தெளிவாக தொடக்கிவைக்கின்றான். அதன் அடிச்சவட்டில் பிளேட்டோ, இயக்கஇயல் முறையை அறிவியல் முறையாக வடிவமைக்க, அதை அரிஸ்டோட்டடில் பிரயோகரீதியாகப், பயன் படுத்திப் பல அறிவியல் உண்மைகளை வெளிக் கொண்டந்தான். விஞ்ஞான அறிவு வளர்ச்சியில், அரிஸ்டோல்டைவின் பங்களிப்பு குறிப் பிடத்தக்கது. வரலாற்று ரீதியாக, முதன் முதலாக அரசிடமிருந்து, விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிக்கு என நன்கொடையைப் பெற்றவன், அரிஸ்டோட்டலே. கல்விக்கழகம், நூல்நிலையம், தொல் பொருளியற்சாலை, தாவரவியற் பூங்கா, உயிரினந் தொடர்பான மிருகக்காட்சிச்சாலை, போன்றவற்றை அமைத்து, விஞ்ஞான அறிவின் வளர்ச்சிக்கு ஊக்க மளித்தார். உய்த்தறி முறையை, அறிவியல் அனுசு முறையாக, வடிவமைத்தார், கேத்திர கணிதத்தோடு, ஒப்புமை அனுமானம், காரணகாரியத் தொடர்பாட்டுமுறை, போன்றவற்றையும் முன் வைத்தார். 'உயிரியலின் தந்தை' எனப் பாராட்டப்படுமளவுக்கு, உயிரியல் தொடர்பான கருத்துக்களை முன்வைத்தார். இதேபோல் தாக்கவியலை, வடிவமைத்ததன் மூலம், நவீன 'குறியீட்டு கேந்திர கணித அறிவு, அளவை முறையின்' விருத்திக்கு வித்திட்டார். தத்துவம், அரசியல், சட்டம், ஒழுக்கம், கலை, வானியல் போன்ற துறைகளையும் செழுமைப்படுத்தினார். மகா அலெக்ஷாண்டரின், கிரேக்ககாலத்தை அறிவுச் சோலையாக அலங்கரித்தவர் அரிஸ்டோட்டில் என வென் என்ற தத்துவ ஆசிரியர் வர்ணிக்கின்றார்.

ரோம நாகரிக காலம்

கிரேக்க காலத்தைத் தொடர்ந்து, அறிவியலைத் தனித்துவமாக அவதானிக்கப்படும் மரபு ஆரம்பமானது. கி. மு. 3ம், 2ம், நூற்றாண்டில், மத்தியதரைக்கடல் சூழ்ந்த அரச அமைவுகளில் ஏற்படும் மாற்றங்கள், அறிவியல் வளர்ச்சியையும் பாதித்தன. ரோமன் அரசாட்சிக்காலத்தில், மார்க்கால் அரோவியர் என்ற, கிரேக்க சிந்தனையாளர்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றனர். மருத்துவம், உடற்கூற்றுத் துறை, உயிரியல் போன்ற துறைகளை விருத்தி செய்தனர். இக் காலகட்டத்தில், தொலமியின் பங்களிப்பும் முக்கியமானது கேத்திர

கணிதரீதியாக பிரபஞ்சவியல் ஆராயப்பட்டது. கோள்களைப்பற்றி அவற்றின் இயக்கம் பற்றிக் கூறினார். பூமியை மையமாக வைத்தே குரியன், சந்திரன், போன்ற கோள்கள் வலம் வருகின்றன. என்றார். பூமியில் இருவு பகல் ஏற்படுவதற்கு இதுவே காரணம் என்றார். தொலமியின், ‘பூமி மையக் கொள்கை’ நீண்டகாலம் ஆட்சியிலிருந்தது. இயுக்கிலிட் என்பவரின் கேத்திர கணிதத்திட்டம், முக்கிய பெளதீக உண்மைகளைக் கண்டறிய உதவுகிறது. இவர், கணிதக் கோட்பாடுகள் அனைத்தையும் ஆராய்ந்து திட்டமிட்ட வழியில் நெறிப்படுத்தினார். உய்த்தறிமுறை, திட்டவட்டமான ஒரு அமைப்பு முறையாக, இவரிடத்தில் வடிவம் பெற்றது. திண்மக் கேத்திர கணிதம், தளக்கேத்திர கணிதம், அட்சரகணிதம், எண்கணிதம் எனக் கணித அறிவு பிரயோக ரீதியாக விருத்தியடைய உதவினார்.

கிரேக்க, ரோம, நாகரீகங்களைத் தொடர்ந்து உலகளாவிய ரீதியில் ஏற்பட்ட சமூகமாற்றங்களுக்கு, விஞ்ஞான அறிவு உதவியது. எனினும் இக்காலத்தில், விஞ்ஞான அறிவு ஒழுங்கு படுத்தப்பட்ட அறிவாக அமையவில்லை. அடிப்படைத் திட்டம் ஒன்றைக் கொண்ட அறிவாக வரையறுக்கப்படவில்லை. கண்டு பிடிப்புக்களால், புதிய அறிவால் சமூகம் மேன்மை அடைந்தது உண்மையே. ஆனவோரும், உடைமைகளை உடையோரும், பெரும் பயனைப் பெற்றார்கள். ஆனால் அவ்வாறானதோர் அறிவை, முறையியல் ரீதியாக, நெறிப் படுத்தும் முயற்சிகளை மேற்கொள்ளவில்லை. அதனால் அனுபவ ரீதியான அறிவும், அனுபவத்திற்குப் பொருந்தாத அறிவும் கதம்ப மாகவே, காணப்பட்டன. ஊகங்களும், அபிப்பிராயங்களும், விஞ்ஞான அறிவோடு ‘அறிவாகக்’ கலந்திருந்தன. அதனால், கிரேக்க, ரோமகாலத்திற்குப் பின், கிறிஸ்துவின் தோற்றமும், அவரின் போதனைகள், வேதாகமக் கருத்துக்கள் முதன்மை பெற்றிருந்த காலமும், அவை முரண்பட்டிருந்த காலமுமாக, அறிவியல் வளர்ச்சியில் ஒரு இருண்ட காலத்தை சந்திக்கின்றோம்,

சமய மெய்யியற் காலம்

கிறிஸ்துவின் தோற்றத்திற்குப்பின், 1 ம் நூற்றாண்டிலிருந்து மீண்டும் விஞ்ஞான அறிவின் வளர்ச்சியில், தனித்துவமான போக்கை அவதானிக்கலாம். கிரேக்ககாலச் சிந்தனைகள் மீண்டும். மதமெய்ஞானிகளிடம் இடம் பெற்றன. சுமார் 14 ஆம் நூற்றாண்டுகள், மதக்கருத்துக்கள் அறிவியலை ஆக்கிரமிக்கின்றன. அனுபவத்திற்குப் பொருத்தமான கருத்தாகவிருப்பினும், திருச்சபைகளுக்கு, வேதாக மத்திற்கு, பொருந்தாத கருத்து எனின், அவை நிராகரிக்கப்பட்ட சம்பவங்களையும், இக்காலத்தில் அவதானிக்க முடிகிறது. மறுபுறம் இஸ்லாமிய மறுமலர்ச்சி, அதன் விளைவாய் வானியல், மருத்துவம், சோதிடம், பொறிநுட்ப அறிவுகள் மேலும் விருத்தியடைந்தன. பலஸ்ரீன், ஸ்பெயின் போன்ற நாடுகளில் இதன் தாக்கத்தை அவ

தானிக்க முடிகிறது. 13 ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ரோகர் பேகன் இயற்கை விஞ்ஞான அறிவு வளர்ச்சிக்கு உதவுகின்றார். இவர் வானியல், மருத்துவம், இரசாயனம், உயிரியல், போன்ற அறிவியற் துறைகளை விருத்தி செய்தார். விஞ்ஞான விளக்கத்தில் சிறு பரி சோதனை முறைகளை அறிமுகஞ் செய்தார்.

மறுமலர்ச்சிக் காலம்

மறுமலர்ச்சிக் காலந்தொடக்கம், 19 ம் நூற்றாண்டு வரை, விஞ்ஞான அறிவு ஆரோக்கியமாக வளர்ச்சியடைவதை அவதானிக்க லாம். 12 ம் - 14 ம் நூற்றாண்டிற்குட்பட்ட காலத்தில், விஞ்ஞான அறிவிற்கு, பல ஊற்றுக்கள் உதவுகின்றன. ஒருபுறம், கைவினை ரின் புலமைத்துவம், கலைதுட்பம், பொறிநுட்பம் வாய்ந்த பொருட்கள், உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. வினைத்திறன் கொண்ட ஆக்கங்கள் வியப்புக்குரிய சாதனைகளாயின. விவேகமும், பொறிநுட்ப அறிவும் நிறைந்தவர்களினால், அழகியல் உணர்வு மினிரும் ஆக்கங்கள் விஞ்ஞான அறிவிற்கு உதவின. இவர்களிடம் கேத்திரகணித அறிவு மிகுந்ததால், நுட்பம் வாய்ந்த கலைப்படைப்புக்களாக, ஆலயங்கள், சூழியிருப்புக்கள், பாவனைப் பொருட்கள், தொழில் நுட்பக் கருவிகள், உருவாக்கம் பெற்றன.

மறுபுறம், புலமை வாதிகளின் முயற்சிகள் விஞ்ஞான அறிவிற்கு உதவின. இவர்கள் புலன் அனுபவத்திற்கு, முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர். உலகின் இயல்பு பற்றி, தர்க்கரீதியான, காரணிகளை முன் வைத்தனர். கேத்திர கணிததுறை சார்ந்த அறிவையும் வளர்த்தனர். இவர்களிடம், அறிவியல் ரீதியான முறைகள் உருவாக்கம் பெற்றன. சிந்தனையில் பல்வேறு கோட்டபாடுகளை உருவாக்கி, அதனை அனுபவரீதியாக பரிசோதனை செய்ய முயன்றனர். அனுபவ வழியும், கேத்திர கணித முறையும், இவர்களிடம், ஆக்கபூர்வமான சிந்தனைகளை வடிவமைத்தது. இக்காலத்தில் வியநாடோடாவின்சி, மைக்கல் ஏனஜலோ, கொப்பர்னிகஸ், கெப்பளர், கொப்ஸ், ருசோ, மெல்லோன், மாக்கியவல்லி, போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

தொலமியின், பூமி மையக் கொள்கை, நிராகரிக்கப்பட்டு கோப்பர் னிக்கின், ‘குரிய மையக் கொள்கை’ முன்வைக்கப்பட்டமை கொப்பர் னிக்கின் புரட்சி’ என வர்ணிக்கப்படுமொவுக்கு பெளதீக உலகில், பெருந் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. ‘கோள்கள் குரியனை மையமாக வைத்து, நீள்வட்டப் பாதையில் வலம் வருகின்றன,’ ‘பால் லீ’ போன்ற, கெப்பளரின் கருதுகோள்கள், பிரபஞ்சவெளி பற்றிய உண்மைகளை, வெளிப்படுத்தின. இதேகாலத்தில், தையோடிப்பிறகே, என்பவன், சில கோள்கள் குரியனையும், சில கோள்கள் பூமியையும், குரியனையும், சுற்றி வலம் வருவதாகக் கூறினான். இக்காலத்தில்,

உயிரியல்துறை, இராசாயனத் துறை, மருத்துவத் துறைகளும் புதிய கருத்துக்களால் வளர்ச்சியடைந்தன. அறிவியல் முறைகளாக கேத் திரகணித ஆய்வுமறை உய்த்தறி முறை, எண்ணீட்டுத் தொகுத்தறி முறை, ஒப்புமை அனுமானம், எளிய அவதானம் போன்றவையே பிரயோகத்திலிருந்தன. அதனால் இம் முறைகளின் ஏற்புடைமை பற்றிய, ஆய்வுகள் விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்பட்டமையும் குறிப் பிடத்தக்கது.

நவீன மெய்யியற் காலம்

இதனைத் தொடர்ந்து, நவீன மெய்யியற்காலம், விஞ்ஞான அறிவின் வளர்ச்சியில் பெரும் பங்கினை வகிக்கிறது. நவீன விஞ்ஞான அறிவு, 16 ம் நூற்றாண்டிலிருந்தான் ஆரம்பிக்கின்றது. பேட்டன்றசல் தமது ‘விஞ்ஞானமும் சமூகமும்’ என்ற நூலில் இக்காலம் பற்றிச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றார். புலமைக் கொள்கையினரின் வழிவந்த பிரான்சிஸ் பேகன் நவீன விஞ்ஞான முறையின் தந்தையாக, கேள்விகளை விஞ்ஞானத்தின் தந்தையாக, டேகார்ட்ஸ் நவீன தத்துவத்தின் தந்தையாக இக்காலத்தில் கொள்ளப்படுகின்றனர். பேகன், உய்த்தறி முறையின் குறைபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டி அனுபவ முறையாக தொகுத்தறி முறையை அறிமுகங் செய்தார். இயற்கையை நன்கு அவதானித்துத், தரவுகளைச் சேகரித்துப், பகுத்து, வகுத்து ஆராய்வதன் மூலம் தொகுத்து முடிபினைப் பெறும் முறையே, தொகுத்தறி முறையாகும். தனி நேர்வுகளிலி ருந்து, பொது முடிபுக்கு வரும் இம்முறையின் அறிமுகத்தால், பல அறிவியற் துறைகள் நன்கு அபிவிருத்தியடைந்தன. ஒரு விஞ்ஞான ஆய்வாளரின், மனப்பாங்கு எவ்வாறு அமைந்திருக்க வேண்டும் என்பது பற்றிய இவரது கருத்து, இன்னும் ஏற்புடையதாக அமை கிறது. இதனை New Organon என்ற நூலில் Idols என்ற தலைப் பின் கீழ் விளக்குகின்றார். கலிலியோ கேத்திர கணிதப் பேராசிரியராக விளங்கியவர் சிறந்த வானசாஸ்திரி. கைவினைஞரின் திற ணையும், புலமைக் கொள்கையினரின் புலன்வழி அனுபவத்தையும், கேத்திர கணிதப் பகுப்பாய்வு முறையையும், தொடர்பு படுத்தி அதனாடாக இயற்கையைத் தெளிவுபடுத்தினார். அவரது, ‘தொலை நோக்காட்டி’ கண்டுபிடிப்பு, விஞ்ஞான அறிவு வளர்ச்சியில் ஒரு பாய்ச்சலாக அமைகிறது. இதுவரை காலமும் உய்த்தறிதலாகவும், கேத்திர கணிதக் கணிப்பீடுகளாகவும் அமைந்திருந்த பிரபஞ்சவெளி பற்றிய அறிவு, தொலைநோக்காட்டியின் மூலம், புலன் அனுபவத் திற்கு உரியதாக அமைந்தது. முன்னைய பெளதீக விஞ்ஞானிகளின் கருதுகோள்களை இதன் மூலம் நிறுப்பித்தார். இக்காலகட்டத்தில் டேகார்ட்ஸின் பங்களிப்பும் குறிப்பிடத்தக்கது. கேத்திர கணிதப் பகுப்பாய்வு முறை அறிவுலகுக்கு ஏற்ற திறவுகோள் என்றார். புற உலகின் இருப்பு, பரப்புடைமை, இயக்கம் தொடர்பான கருத்துக்கள் புதிய சிந்தனையாக மலர்ந்தன. புதிய கேத்திர கணித அனுகு

முறைகளை உருவாக்கினார், மடக்கை வாய்ப்பாடு கண்டுபிடிக்கப் படுகிறது. இதன் வழி ஸலபினில்ட் தொகையீட்டு நுண்கணித முறையையும், நியூட்டன் வகையீட்டு நுண்கணித முறையையும் உருவாக்கினார்கள் இம்முயற்சிகள் பொதீக உலகு பற்றி, இயற்கை நிகழ்வுகள் பற்றிய புதிய உண்மைகளைக் கண்டறிய உதவிற்று.

விஞ்ஞான அறிவு 16 ம் நூற்றாண்டிலிருந்து 19 ம் நூற்றாண்டு வரை ஆரோக்கியமாக வளர்ச்சியடைந்தது. இயற்கைத் துறைகள் பெற்ற முக்கியத்துவத்தைப் போல், சமூகத்துறைகளும் விஞ்ஞான இயல்பு வாய்ந்த துறைகளே என இனங்காணப்பட்டன. 17 ம் - 18 ம் நூற்றாண்டளவில் ஏற்பட்ட சமூகவியல் வளர்ச்சி ஏனைய சமூகத் துறைகளையும் பாதித்தது. சமூகத்துறைகள் விஞ்ஞான இயல்புடைய துறைகளாக விருத்தியடைய புள்ளிவிபர முறையின் வருகை உதவியது. பேசன்மில் போன்றோர் தொகுத்தறி முறையினாடாக கருவிகள் கொண்டராயும், ஆய்வுகூடப் பரிசோதனை முறையை விருத்தி செய்தலால் இயற்கைத் துறைகள் அபிவிருத்தியடைந்தது போல், புள்ளி விபரமுறையின் அறிமுகம் சமூகத்துறைகளின் அபிவிருத்திக்கு உதவியது. 19 ம் நூற்றாண்டில் முக்கியத்துவம் பெறும் தர்க்கப் புலனென்றிவாதிகளின் கருத்துக்கள், விஞ்ஞான அறிவின் வளர்ச்சியில் காணப்பட்ட குறைபாடுகளை சீர் செய்வதாக அமைந்தன. தொழில்நுட்ப அறிவின் விருத்தி, விஞ்ஞான அறிவின் இலட்சியத்திற்குத் தடையாக அமையப் போவது பற்றிய இவர்களது எதிர்வு கூறல் முக்கியமானது. அதனைத் தொடர்ந்து காள்கொப்பரின் பொய்மையாக்கத் தத்துவம் விஞ்ஞான அறிவை, புதிய அறிமுகத்துடன் 20 ம் நூற்றாண்டில் எழுச்சி பெற வைத்தது.

எதார்த்தம் சொல் லும் அனுபவங்களை ஏற்றுக் கொள்ளாத பலகோடி மக்கள். அவர்கள் எல்லோரும் சுடலை ஞானிகளே.

— சிந்தனையாளன்

அறிவியலின் மிக நுண்ணிய சிந்தனைகள் ஆழந்த சமய உணர்விலிருந்து உதிர்பவை. அதனுடன் மெய்யியலின் ஈடுபாடும் இருந்தால் ஒருவன் மேலும் சிறந்த அறிவியல் அறிஞராவர்.

— அல்பேட் ஜியின்ஸ்ரென் — விஞ்ஞானி

A PHILOSOPHICAL APPROACH TO SCIENTIFIC KNOWLEDGE

V. Ugabalasingam
M. A. (Phil)

The word "science" now has a broad meaning. It would be easy to define it, if it was about a small discipline, a mere subject or a matter. But it is not so.

What was earlier considered as not pertaining to science has now been accepted as coming under the perview of science and vice Versa.

The history of scientitic knowledge shows that it began during the Verdic Period about 4000 — 3500 B. C. Scientific knowledge and spiritual value became intermingled, and gradually identified only after Western influence. Western scientific knowledge started to develop with the support of philosophy, particularly of early Greek philosophy about seventh century B. C.

Early Greek Philosophy contributed much to the development of science and scientific knowledge.

Scientific knowledge grew as Methodology during the Greek period. This coincided with the period of Plato and Aristotle. Aristotle in particular was credited with the School of Scientific Research.

During the latter part of the Greek Period about the first century B. C. began the Roman culture which also contributed to the growth of scientific knowledge especially in the realm of medicine and Cosmology. In respect to cosmology Ptolemy viewed earth as the centre of the trajectory of all planets of the planetorial system. At that time China, Mesapottamia and the Arabic world experienced similar developments. Religious (Christian) Philosophy began during the first century A. D. and developed till the twelfth century A. D. In this period there prevailed a harmonious relationship and sometimes even intermingling of scientific knowledge and Christian philosophy.

Scientific knowledge grew as a separate discipline only after the 14th century, Mathematicians, Rationalists and Creativists

contributed much to this growth. Scientific knowledge under the creativists became prominent during the latter part of this century. This received an impetus due to the contributions of Galileo, the father of modern science, Francis Bacon, the father of Methodology and Descartes, the father of modern philosophy proper.

Scientific knowledge grew steadily during the 17th & 18th centuries reaching the peak in the 19th century. The discovery of electricity and the invention of the steam engine greatly helped. Scientific discoveries and inventions have paved the way for the development of science and also scientific knowledge. Scientific knowledge needs to be developed from various philosophical dimensions so as to guide science to serve towards real fulfilment of humanity. Hence science requires to be explored and expounded from various philosophical perspectives.

Bibliography

1. The Greek Philosophers A. W. Breen, London, 1914.
2. Problems of Scientific Revolution. Karl R. Popper, Oxford University, 1975.
3. The Structures of Scientific Revolutions. Thomas S. Kuhn, 2nd Ed. 1970
4. Science in History. J. D. Bernal, 3rd Ed. 1970.
5. What is Metaphysics. Norman R. Champell.
6. A History of Western Philosophy. Bertrand Russel, 1974
7. The Philosophy of Karl Popper. Edited By Paul Arthur Schilpp, Sutharu Illinois University, 1971.
8. விஞ்ஞானமும் சமுதாயமும் — பேர்ட்ரண்ரசல், மொழி பெயர்ப்பு — நடராசன், 1965.
9. தத்துவங்கள் விஞ்ஞானக் குறிப்புகள், ம. சிங்காரவேலு 1983.

பெளத்தம் ஒரு சமயமா? அல்லது ஒழுக்க நெறியா?

ஓர் மெய்யியல் அனுகுழறை

ச. அன்றன் சேவியர்

பாரம்பரிய சமயங்களில் ஒன்றாக பெளத்தம் கணிப்பிடப்பட்டு வழக்கில் வந்தாலும் புத்த பெருமானின் படிப்பினைகளையும் பெளத்தத்தின் கோட்பாடுகளையும் நோக்கும் கால் பெளத்தம் ஒரு சமயமா அல்லது அறிநெறி ஒழுக்கக் கோட்பாடா என்ற கேள்வி எழுகின்றது. இதுபற்றி விளக்கம், தெளிவு காண வேண்டுமாயின், அதன் படிப்பினைகளை ஆழமாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

சமயம் என்றால் என்ன? என்பதற்குப் பலவிதமான வரைவிலக் கணங்கள் உண்டு. சிலரின் கருத்துப்படி ‘கடவுள் கொள்கை ஒரு சமயத்தில் இல்லாவிட்டால் அது சமயம் அல்ல’. மேலும் சமயம் என்பது ‘கடவுளுக்கும் மனிதருக்குமிடையே உள்ள தொடர்பு’ என்று வேறு சிலராலும், இன்னும் ஒரு சிலரால் சமயம் என்பது வாழ்விற்கு வழி காட்டுவது’ என்றும் கூறப்படுகின்றது.

பெளத்தத்தில் ஒழுக்க நெறிகள் உண்டு. நல்வாழ்விற்கு வழிகள் உண்டு. புத்த பெருமான் தனது படிப்பினையில் எட்டு வழிகளைக் காட்டியுள்ளார். அவையாவன: நற்கருத்தை உருவாக்கல், நல்ல பேச்சைப் பேசல், நல்ல நிலையான உறுதி, நல் நடத்தை, முறையான வாழ்வு, வாழ்வில் நல்ல முயற்சி, நல் ஞாபகம், நல்லவற்றைச் சிந்தித்துச் செயற்படல். இவற்றை வாழ்வில் கடைப்பிடித்தால் ஒரு நிறை வாழ்வையடைய முடியும் என்கிறார்.

ஒருவன் நல்வாழ்வு வாழ்வேண்டுமானால், அவன் முதலில் தான் செய்யும் தீங்குகளின்று விலகி நன்மை செய்ய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவனது வாழ்வு சிறப்பாக தர்மம் நிறைந்த வாழ்வாக அமையும். இவ்வகை ஒழுக்க வாழ்வு வாழ்வதன் மூலம் பெளத்தர்கள் ‘நிபான்’ நிலையை அடைய முடியும் என்று பெளத்த கோட்பாட்டில் உள்ளது. நிபான் நிலை என்பது ஒரு தாய் வாழ்விற்கு மனிதர்களை அழைக்கும் ஆசைகள் அற்ற அதாவது துன்பமந்த அமைதி நிலையாகும்.

‘புத்த பெருமான் ஒரு போதும் கடவுளைப் பற்றிப் போதித்தது மில்லை, கடவுளுக்கு உருவும் கொடுத்ததுமில்லை.’¹ மனிதனுக்கு

மேலாக ஒரு கடவுள் இருக்கிறார் என்பதை புத்த பெருமான் நிருபித்துக் காட்டவில்லை. மனிதனுக்கு மேலாக அவர் எதுவும் பேச வில்லை. அதேவேளை பெளத்த அறிஞர் சிலர் போத்த கோட்பாட்டின் சில இடங்களில் காணப்படும் பரம்பொருள் பற்றிய கருத்துக்கள் பெளத்த பெருமானின் கூற்றுக்கள் சிலவற்றிலும் தென்படுகின்றன என்றும் விவாதிக்கின்றனர்.

நாம் இதைப்பற்றி அறிந்தவரையில் இந்தக் கடவுள் கொள்கையைப் பற்றி விளங்கிக் கொள்ள வேண்டுமானால், இலங்கையில் இரண்டு பெரும் பிரிவுகளாக உள்ள பெளத்தத்தை எடுத்து நோக்குவோம்.

1. தேரவாத பெளத்தம்

2. மகாயான பெளத்தம்

தேரவாதம் புத்தருடைய ஆரம்பப் படிப்பினைகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. கடவுளைப் பற்றிய படிப்பினைகள், நம்பிக்கைகள் எதுவுமே கூறப்படவில்லை. படிப்பினைகளைத் தந்த ஆசிரியராகிய புத்த பெருமானுக்கே நாம் மரியாதை கொடுக்க வேண்டும், அவரைப் போற்ற வேண்டும் என அதில் கூறப்படுகின்றது, நல்வழி களைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். அவற்றைக் கடைப்பிடிக்கும்போது சரியான கஸ்ட துண்பங்கள் ஏற்படும். அவற்றின் மூலம் தான் நாம் நிறைவான நல்வாழ்வான் நிபாண அமைதி நிலை அடைவோம் எனக் கூறுகின்றது. இரட்சணியம் தங்களுக்கு மட்டும் தான் உண்டு. ஏனையோருக்கு இரட்சணியம் இல்லை என்று தேரர்கள் கூறுகின்றனர். தேரவாத பெளத்தம் கி. மு. முன்னாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக இலங்கையில் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டது. அதாவது மகிந்தருடைய இலங்கை வருகைக்கு முன்னதாக தேரவாதம் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டது என்பது தேரர்களின் வாதமாகும்².

மகாயான பெளத்தத்தில் புத்த பெருமான் ஒரு உயர் நிலைக்கு இட்டுச் செல்லப்படுகின்றார். ஒரு மதத்தில் கடவுளுக்குக் கொடுக்கப்படுவது போன்ற மரியாதை மகாயான பெளத்தத்தில் புத்த பெருமானுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது. அவரை பெளத்தர்கள் ஓர் முக்கிய புனிதராகக் கணிப்பிட்டு வணங்குகின்றனர். இந்நிலையின் உச்சக்கட்டம் புத்தரைக் கடவுளாக்குதல். இந்நிலை ஒரு வெறுமையிலிருந்து பிறக்கவில்லை. மாறாக பல்வேறுபட்ட வடிவங்களிலிருந்து இக்கருத்தானது பிறக்கின்றது.³ எனவே கடவுள் கொள்கை அதி லுண்டு. முன்னேது ஏதுவாக இக்கருத்து முன்னவக்கப்படவில்லை. அதாவது, அநுபவத்தின் படியாகவல்ல, சிந்தனையில் உருவாகும் எடுகோளைப் பொறுத்ததே. மாறாக பெளத்த பக்தர்களின் பக்தி நெறி அனுபவ வடிவங்களுடே பிறந்ததாகும்.

பெளத்தத்திற்கும் ஏனைய சமயங்களுக்குமிடையே வேறுபாடுகள் உண்டு என்பதை சில விடயங்கள் மூலம் வெளிப்படையாகக்

காணக்கூடியதாக உள்ளது. கிறிஸ்தவர்கள் ஒரே கடவுளில் விசு வாசம் கொள்கின்றனர். அவர்கள் ‘‘கடவுளின் கொடையாகிய விசு வாச அருளை ஏற்கும் தன்மை அவரின் இருக்கமே,’’⁴ நாம் எவ்வள வுக்குக் கடவுளுடன் உறவு கொள்ளுகின்றோமோ, அவ்வளவுக்கு நமது மீட்பு அனுபவம் ஆழப்படுத்தப்படும்.

இந்து சமயத்தைப் பார்க்கும்போது பெளத்தத்துடனோடுள்ள திலும் கூடுதலாக கிறிஸ்தவத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. வெவ்வேறு வழிகள் மூலம் நாம் வேண்டுவதெல்லாம் ஒரு பரம் பொருளைச் சென்றடையும் என்பது இந்து சமயக் கொள்கை. எனவே அதிலும் கடவுள் கொள்கையுண்டு.

இல்லாம் மதமும் பெளத்தத்திலிருந்து வேறுபடுவதை நாம் காண்கின்றோம். ‘‘அல்லா’’ முஸ்லீம்கள் - இல்லாமியரின் கடவுள். அல்லாவை அவர்கள் தம் ஒரே கடவுளாக வழிபடுகின்றனர். தீர்க்க தரிசி முகம்மது அல்லாவிடம் செல்லும் உண்மை வழிகளைக் காட்டு கின்றார்.

சமணம் கூறுகின்றது. ‘‘மனிதனுக்கு மேலாக ஓர் உயர்ந்த சக்தி இல்லை.’’ நல்வாழ்வு வாழ்ந்து இறந்தவர்களுக்கு சிலைவடித்து அவர் களை புனித மனிதர்கள் என்று நினைத்து வணங்குகின்றனர். இந்த மக்களை வழிநடத்த ஒரு குரு தலைமை தாங்குவார். சமணத்தில் குரு, அறநெறி வாழ்க்கையில் அனுபவம் பெற்றவராகையால் அவர் உண்மை வழியைக் காட்டுபவர். எனவே அவர் ஆசானாகவும் கணிக் கப்படுகின்றார் ஆசைகளை அறுப்பதன் மூலம் நிறைவாழ்வடைய முடியும் எனக் கூறுகின்றது சமணம்.

யூத சமயம் ஒரே கடவுள் கொள்கையை உடையதாகக் கணிக் கப்படுகின்றது. யூத சமயப் பாரம்பரிய வேத நூலான பழைய ஏற்பாட்டின்படி அன்று யூத மக்கள் சட்டங்களை நடைமுறைப் படுத்துவதில் கூடிய அக்கறை காட்டி அதை நிறைவேற்றினால் ஈடேற்றம் என்று திருப்பு கொண்டனர். ஆனால், அது எவ்வளவுக் கெவ்வளவு மனித உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருந்து நிறைவேற்றப்படுவதும் முக்கியம் என்பதை கவனத்துக்கு எடுத்தது போல் தெரிய வில்லை; ஆனால் நல்வாழ்வுக்குரிய கொள்கைகள் நிறைய அதில் உண்டு என்பதை மறுக்க முடியாது.

எனவே இவற்றோடு பெளத்த சமயத்தை ஒப்பிடும்போது பெளத்தம் உண்மையிலேயே ஓர் சமயமா என்பது ஒரு கேள்வியாக உள்ளது. ஏற்கனவே பெளத்தத்தைப் பற்றி அறிந்த விடயங்களுக்கு இணங்க அதை சுருங்கக் கூறினால், பெளத்தத்தில் கடவுள் கொள்கை இல்லை. புத்தபெருமானைத்தான் அவர்களுடைய ஆசானாக, குரு வாக மதிக்கின்றார்கள். அங்கு ஒழுக்க நெறிகள், நல்ல வழிகள்

காணப்பட்டாலும், கடவுள் என்ற ஒருவர் இல்லை. எனவே பெளத்தம் ஒரு சமயம் இல்லை. மாறாக ஈடேற்றும் அடைய நல்லவழிகாட்டும் ஓர் அறநெறி அமைப்பு என இலக்கணப்படுத்தலாம்.

இலங்கையில் உள்ள பெளத்த சமயத்தை எடுத்து நோக்கும் போது, பொதுவாக தேரவாத பெளத்தம் உள்ளது. மூன்றில் இரண்டு பகுதியினர் இந்த அமைப்பைச் சேர்ந்தவர்களாகும். அதுவே இலங்கைப் பெளத்த மக்களின் பரம்பரையான சமயம் எனக் கூறப்படுகின்றது.

மகாயான பெளத்தமும் இலங்கையில் உண்டு. ஆனால் இது இலங்கையில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததொன்றாகக் காணப்படவில்லை. எனவே தேரவாதப் பெளத்தத்தையே முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக மக்கள் வாழ்க்கையில் பயிற்சிப்படுத்திக் கொண்டு வருகின்றார்கள். இங்கு புத்த பெருமான் எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட வஸ்து என்று கணிக்கப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே பொதுவில் பாரம்பரிய பெளத்தம் என்று கூறப்படும் தேரவாத பெளத்தத்தில் கடவுள் கருத்து இல்லாவிட்டினும், மகாயான பெளத்தம் என்ற பிரிவில் புத்தபெருமானைக் கடவுள் என்று வழிபடுவதால், பெளத்தத்தில் கடவுள் கருத்து முற்றாக இல்லை என்றும் கூறிவிட முடியாது.

1. Antony Fernando, Buddhism and Christianity their innies affr-mity, Ecumenical Institute, for study and Dialogue Colombo, 1981, p p. 87 - 89.
2. Edwards P. The Encyclopaedia of Philosophy. Macmillan Publishing Company, New York, 1972, p p. 416-20
3. Tyberg, J. M The Language of The Gods; Sanskrit Keys To Indias Wisdom, Los Angeles, 1970, p 90 - 91
4. Judith. M. Tyberg, The Language of - The hands, Samksit keys to gndian wisdom, west cultural centre, Los Angel 1970, p. 90 - 91
5. Editie A. Towards the meeting with Buddhism Maitraya Buddha Imperial Museum of Tokyo, Vol. 2, 1970, p 32

Buddhism —

A Religion or An Ethicalcode

A Philosophical Approach

S. Anton Xavier

Buddhism does not have a supreme being. Buddha taught a way of life. On several occasions Buddha denied the existence of a permanent soul - atta. He taught that if one wants to be free from the wheel of samsara or continued embodied existence, he must be free from karma, the causes and the effects of actions. "Buddha never admitted the existence of a creator whether in the form of a force or a being",¹ He placed no supernatural god over man.

There are two kinds of Buddhism.

1. Theravada Buddhism
2. Mahayana Buddhism.

In Theravada Buddhism there is no belief in God. The worship of Buddha is strictly speaking the paying of respects to the memory of a vanished teacher. The teacher shows the way out of suffering and to enlightenment. The monks do not marry. They understand that salvation proper is only for monks and not for others.

In the Mahayana form of Buddhism, Buddha is considered as a supernatural being. The homage that is paid to him is very similar to the worship given to God in theistic religions. The climax was the worship of the Buddha himself by being converted into the very God he denied. So in the Mahayana Buddha becomes Supreme God.

Generally speaking, there must be a theology in a system. Then only it can be concluded that it is a religion, because religion is the bond or relationship between God and Man.

In Sri Lanka there is Theravada Buddhism and Mahayana Buddhism, but former is in large majority.

Although there are the eightfold paths by which man may be able to renounce all desires, there is no concept of God or there is no theology strictly speaking. But the concept of God is necessarily an element of religion. Therefore, it can be concluded that Buddhism is not a religion but a system or way of life to attain Nibana which is a state of "Sunya" Nihilism.

1. See Antony Fernando, *Buddhism and Christianity. Their Inner Affinity*. Ecumenical Institute for study and dialogue, Colombo 1981 Pages 87 - 89.

Bibliography

- Anchora. Editric, Towards the meeting with Buddhism. Martreya Buddha Imperial of Tokyo, 1970.
- De Silva, L. A., *Buddhism: Beliefs and Practices in Sri-Lanka* Published by the author him - self, Colombo 1974
- Deshmukh, I. O., *The Gospel and Islam Gospel*, Literature Servtce, Bombay, 1982.
- Diwakar, R. R., *Bhagaman Duddha 3-rd Bhratlya Vipya Vidya Bhagaman*, Bombay, 1980.

“To think of people only when they are dead, is a sign of the poverty of humanity”

Modern Existentialist.

Too many people have decided to do without generosity in order to practise charity

Albert Camus Contemporary Existentialist

அவதாரம், மனுவரு எடுத்தல்: இந்து - கிறிஸ்தவ ஒப்பீடு

நீ. பாக்ஷியறஞ்ஜித்

முன்னுரை :

அவதாரம், மனுவரு தொடர்பாக ஆராயும்போது இந்து சமயமும் கிறிஸ்தவ சமயமும் கடவுள் உலகிற்கு வந்தார் எனக் கூறுகின்றன. இதை இந்து சமயத்தில் ‘அவதாரம்’ என்றும், கிறிஸ்தவத்தில் ‘மனுவரு எடுத்தல்’ என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். இச் சிறு ஆய்வு முயற்சியின் மூலம் இவை இரண்டிற்கும் இடையிலான ஒற்றுமையையும், வேற்றுமையையும் வெளிக்கொன்ற முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

அவதாரம், மனுவரு எடுத்தல் என்பவை இறையியல் எண்ணைக் கருக்களாகும். இங்கு இவற்றை மெய்யியல் ரீதியில் நோக்குவதற்கு முன் கடவுள் பற்றிய எண்ணைக் கருவைப் பொதுவாகவும், அதனைத் தொடர்ந்து இவ் எண்ணைக்கரு இவ்விரு மதங்களிலும் எவ்வாறு புரிந்து கொள்ளப்பட்டுள்ளது எனவும் ஆராய்வது பொருத்தமாகும்.

கடவுள் பற்றிய எண்ணைக் கரு :

‘கடவுள்’ எனும் பதத்தை ஒரு குறிப்பிட்ட சொற்றொடரின் மூலமோ அல்லது குறிப்பிட்ட வசன அழைப்பின் மூலமோ வரையறுப்பது கடினம். ஆஸ்திகக் கொள்கைப்படி கடவுள் பரம்பொருள் முழுமுதல் மெய்மை என அழைக்கப்படுகின்றார். இப்பிரபஞ்சத்தை ஆள்பவர் அவரே. கடவுள் மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு சக்தி. மனித வாழ்வையும், இயற்கையின் நியதிகளையும் நிர்ணயிக்கும் சக்தியும் அவரே. இதேவேளை பல இறைக் கொள்கையும், தனி இறைக் கொள்கையும் ஆஸ்தீகர்களிடையே காணப்படுகின்றது. ஆனால் தனி இறைக் கொள்கையே கடவுள் இயல்புக்குப் பொருத்தமானதும், ஆஸ்திகக் கொள்கைக்கு ஏற்றதாகவும் அமையும். மேலும் கடவுளைப் பற்றிய எண்ணைக் கருக்கள் இரு வகைப்படும். ஆன் தன்மை உள்ள கடவுள், ஆன் தன்மை அற்ற கடவுள். ஆன் தன்மை உள்ளவர் எனும் போது கடவுளுக்கு மனிதத் தன்மைகள் சேர்க்கப்பட்டு விளங்கிக் கொள்ளப்படக்கூடியவராக விபரிக்கப்படுகின்றார். ஆன் தன்மை அற்றவர் எனும் பொழுது மனிதனின் உறவுகளில் ஆன் தன்மை நிலையே

மிக நெருக்கமானது. மனிதனின் இந்த நெருக்கமான ஆள்முறையில் அவர் மிக விளங்கிக் கொள்ளக்கூடியவராக விபரிக்கப்படுகின்றார். அவர் ஆள் தன்மை அற்றவர் எனும்போது கடவுள் தூய இருப்பு நிலை உடையவராகவும் விளங்கிக் கொள்வதற்குக் கடினமானவரா கவும் விபரிக்கப்படுகின்றார்.

இந்துமதத்தில் கடவுளைப்பற்றிய எண்ணக்கரு

இந்து மதத்தில் கடவுளைப்பற்றிய கருவானது புனிதமானதாக வும் மறைபொருளாகவும் ஆண்மீக உணர்வினாலன்றி சாதாரண மனித அறிவினால் விளங்கிக் கொள்ள முடியாததாகவும் கொள்ளப் படுகின்றது. இதனால் கடவுள் பலதரப்பட்ட இயல்புகளைக் கொண்டு வர்ணிக்கப்படுகின்றார். மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்டவராக, கண்களுக்குப் புலப்படாதவராக அவர் இருந்த போதிலும் மனித ருணாம்சங்கள் சில அவருக்குச் சேர்க்கப்பட்டு, கடவுளுக்குப் பொருத்தமாகக் காணப்படும் பரம்பொருள் ஒருவரே என்ற கருத்து வலுப்படுத்தப்படுகின்றது.

“எகம் ஸத் விப்ரா பவஹீதா வதந்தி”¹ என்று இந்துமதம் பகர்ந்துள்ள கருத்து சிந்தனைக்குரியது. மெய் பொருள் ஒன்று, அதற்குச் சான்றோர் பல பெயரிட்டு அழைக்கின்றனர் என்பது அவ்வாக்கின் கருத்து.

திரிமூர்த்தி

கடவுளின் மூன்று வடிவங்களை வேதாந்தம் அக்கினிக் கடவுள், சூரியக் கடவுள், இந்திரக் கடவுள் எனக் கடவுளை மூன்றாகப் பிரித்தாலும், இறுதியில் அவர்களை சிவனில் ஒன்று சேர்க்கின்றது. பிரமன், சிவன், விஷ்ணு என மூன்று கடவுளையும் முறையே அவர்களின் படைத்தல், அழித்தல், காத்தல் தொழிற்பாடுகளையும் கூறி இம்மூன்று கடவுளர்களும் முழு முதல் கடவுள், பிரம்மத்தின் வெளிப்பாடு என உபநிடதங்களும், இதிகாசப் புராணங்களும் கூறுகின்றன. தருமத்தைப் பொறுத்து இம்மூன்று கடவுளர்களும் முதன்மை நிலையை யாரும் வகிக்கவில்லை. எல்லோரும் தமது தொழிற்பாட்டளவில் சமமானவர்கள்.

அத்துடன் கடவுளின் அவதாரங்கள் என்று பத்து இருந்தாலும் பல்வேறு வடிவங்களின் கடவுள் சக்தி கொண்ட வேறு கடவுள்கள் இருப்பதையும் அவதானிக்கலாம். எனினும் பிரமம் என்ற ஏக கடவுள் ஆராதனைக்குரியவராகவும் மரியாதை பெறுவதற்கும் உரியவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும் இந்து சமயத்தில் பிரமமன் என்று ஒரு கடவுள் என்று எண்ணப்படுவது மாத்திரமல்ல, எனையவற்றிற்கு எல்லாம் உயர்ந்துவது மாத்திரமல்ல.

தவர் என்று கணிக்கப்படுகின்றது. மேலும் அனைத்திறை வாதம் என்றும் எல்லாம் கடவுளே என்றும் பல கடவுள்கொள்கை என்றும் கருதப்படுகின்ற பொழுது பல கடவுள்கள் தத்தம் வஸ்லமையைக் கொண்டு வையகத்தில் செயற்படுவதே. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக கிரேக்க இதிகாசங்களில், சேயுஸ் என்றும் அப்பொல்லோ என்றும் பல கடவுள்களாக வர்ணிக்கப்படுவதையும் அவை ஓவ்வொன்றும் தத்தமது நிலையில் சக்தி வாய்ந்ததாகவும் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

கிரேக்க இதிகாசக் கருத்துக்களில் பல்வேறுபட்ட தத்தம் சக்தி கொண்ட கடவுள்கள் என்று கொண்டிருந்த பொழுது ஒரு கடவுள் எல்லாவற்றிற்கும் உயர்ந்தவர் என்ற கருத்தும் நிலவி வந்தது.

கிறிஸ்தவ மதத்தில் கடவுள் பற்றிய எண்ணக் கரு:

கிறிஸ்தவ மதத்தில் கடவுள் பற்றிய எண்ணக்கரு தத்துவரீதி யானது அல்ல. கிறிஸ்தவ சமயக் கடவுளைப் பற்றிக் கூற விழையும் போது, ஹென்றி டி ஹாபக் அவர்களின் ‘கடவுளின் கண்டு பிடிப்பு’ எனும் நூலில் ‘விபரிக்க முடியாத கடவுள்’ எனும் கட்டுரையை அடிப்படையாகக் கொண்டே இங்கு விளக்கம் தரப்படுகின்றது.

கடவுளை வார்த்தைகளால் விபரிக்க முடியாது. ஆனால் அவரைப்பற்றி ஒன்றும் கூற முடியாது என்பது இதன் அர்த்தமல்ல. கடவுளின் விபரிக்க முடியாத் தன்மையை ஏற்பவர்கள் ஒரு சூனிய நிலையில் உள்ளவர்கள் அல்லர். கடவுளைப் பற்றி விபரிக்க முடியும் என்ற நிலையானது, அவரைப்பற்றி நாம் விளங்கிக் கொள்ளாத் தன்மையைக் காட்டுகிறது. நாம் கடவுளை எவ்வாறெல்லாம் விபரிக்கிறோமோ அவர் அதற்கும் அப்பாற்பட்டவர் என்பதையே கடவுளைப் பற்றி விபரிக்க முடியாத் தன்மை காட்டி நிற்கிறது. இதனாலேயே நாம் கடவுள் அனைத்தையும் கடந்தவர் எனக் கூறுகின்றோம்.

மனித அறிவினால் கடவுளைப்பற்றி முழுமையாக அறிய முடியாது. இம்மறை பொருளானது அதைப்பற்றி நாம் முழுமையாகத் தேடவும், அதனுடன் எம்மை இணைக்கவும் எம்மைத் தூண்டுகிறது. ஆனால் கடவுள் மனித எண்ணக் கருவுக்கு அப்பாற்பட்டவராகவே இருத்தல், அவரது இருத்தல் நிலையின் உன்னத தன்மையைக் காட்டுகிறது. கடவுளின் பெயரில்லாத்தன்மையே அவரின் அழகான பெயராக உள்ளது. கடவுள் தன்மையால் நாம் பற்றுப்படாவிடின், எமது எண்ணக் கருவினால் கடவுளை விளங்கிக் கொள்ள முடியாது. கடவுளை நாம் இயற்கையிலேயே அறிவோமாயின், அது அவரது, இறைவெளிப்பாட்டினாலேயே என்பது புனித சின்னப்பரின் கூற்று. கடவுள் மே மா யீ ச னு கு கு “இருக்கிறவர் நாமே”

(யாத். 3:14) என்றே கூறினார். ‘இருக்கிறவர் அவர்’ என்பதை யூத சமயத்தின் பின்னணியில் உருவான கிறிஸ்தவ சமய இறைவார்த் தையின் பழைய பாரம்பரியத்தில் இருந்து கிறிஸ்தவம் எடுக்கிறது. இதன் முழுமை புதிய ஏற்பாட்டில் காணப்படுகின்றது. அங்கு கடவுள் மிக நெருங்கிய முறையில் மனிதனுடன் தொடர்பு கொள்கிறார் என்பது விளக்கப்படுவதை அவதானிக்கலாம்.

தீமை : கடவுள் - மனித சந்திப்பின் காரணம் :

இந்து மதம், கிறிஸ்தவ மதம் இரண்டின் படியும் தீமை, (பாவம்) மனிதனுக்கு ஒர் இடறலாக இருக்கின்றது. இதை மனிதன் உணர்ந்த போதிலும் தன் சொந்த முயற்சியினால் இதிலிருந்து விடுபட முடியாதிருப்பதை வரலாற்றில் காணலாம். ஆகவே கடவுள் மனிதனை மீட்க உலகிற்கு வந்தார்.

இந்து மதம் தரும் தீவு :

இந்து மதத்தின் படி தீமையை அழிப்பதற்குரிய அவதாரக் கொள்கையாக கடவுள் வருகை அமைகிறது. காத்தற் கடவுளாகிய விஷ்ணு தேவையான வேளைகளில் தேவையான பிறவி எடுத்து மனுக்குலத்தை அழிவுகளில் இருந்து காக்கிறார்.

விஷ்ணுவின் ஒர் அவதாரமாகிய கிருஷ்ணன் பாவத்கீதையில் அவதாரத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது, “உலகில் எப்போது நீதி அழிந்து அநீதி ஒங்குகிறதோ அப்போது நான் அவதாரம் எடுக்கி ரேன். மேலும் தர்மத்தை நிலைநாட்டி சாதுக்களைக் காக்கவும், அதர்மத்தை அழித்து அநீதர்களைத் தண்டிக்கவும் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் நான் அவதாரம் எடுக்கிறேன்”² என்கிறார்.

மனிதனை அஞ்ஞான நிலையில் இருந்து ஆன்மீக வழியில் உயர்த்துவதற்கு அவதாரங்கள் உதவுகின்றன. இராமன், கிருஷ்ணன் ஆகியோரின் வாழ்க்கை உன்னத வாழ்க்கை முறைக்கு எடுத்துக் காட்டாக அமைகின்றது. ஸ்ரீராம கிருஷ்ணா அவதாரத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது, ‘ஓருவர் கடவுளின் அருளையும் அன்பையும், அவரது அவதாரத்தின் மூலமே சுவைக்க முடியும். நித்தியம் கடவுளின் திருவிளையாடல். கடவுளின் நித்தியம் அல்லது மனிதன் நித்தியமாக இன்பம் அனுபவிப்பான் என்பது கடவுளின் திருவிளையாடல் என்று குறிப்பிடுவதன் அர்த்தம் என்னவென்றால், அவனின் பரம இரகசியம் - அவரின் புரிய முடியாத செயற்பாடு என்று கொள்ளப்படும். ஆனால் நான் வேண்டுவது அவரின் அன்பும் அருளும். எனக்கு வேண்டியது பசுவின் மடியில் இருந்து வரும் பால் ஒன்றே. அந்த மடிதான் கடவுளின் அவதாரம்’³ என்கிறார்.

கிருஷ்ணன் அருச்சனைக்கு அவதாரத்திற்கான அடிப்படைக் காரணம் பற்றி பகவத்கிடையில் கூறும்போது, ‘‘நற்குணம் உள்ளோரைக் காத்து, துர்க்குணமுள்ளோரை அழித்து, தர்மத்தை உறுதியாக நிலைநிறுத்த நான் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் பிறக்கிறேன்’’⁴ என்கிறார்.

மனித குலத்தை அழிக்கும் தீயசக்திகளை அழிப்பதற்கு மட்டுமல்ல, யுகங்களின் ஒழுக்கவியலை மாணிடர்க்குப் போதிக்கவுமே அவதாரங்கள் எடுக்கப்படுகின்றன. மாணிடவியலின் சரியான இருப்புத் தன்மையையும் அதன் போக்கையும், அவை படிப்பிக்கின்றன. எனக்கவத் புராணம் மேலும் கூறுகின்றது. மனித இனம் வாழ வேண்டிய அறநெறிகளையும், உயர்ந்த விழுமியங்களையும் எண்பித்து அதன் மூலம் உன்னத நிலையை அடைய வழிகாட்டுகின்றது.

அவதாரத்தின் வகைகள்:

அவதாரங்கள் கடவுளின் வெறும் அநித்திய வெளிப்பாடுகள் அல்ல, மாறாக கடவுளின் உன்மையான பிரசன்னமாகும். உலகில் ஆபத்துக்கள், அபாயங்கள், நிறைந்த வேளைகளில் மனிதரைக் காப்பதே அவதாரத்தின் நோக்கம். மனிதன் நேரத்துக்கு நேரம் தன் உடையை மாற்றுகின்றான். அதனால் அவன்து மனிதத் தன்மையில் மாற்றம் ஏற்படாது, அதுபோன்று கடவுள் உலகைக் காக்கத் தேவையான எந்தெந்த வடிவம் எடுத்த போதிலும், அவரது தெய்வீகத்தில் ஒரு மாற்றமும் ஏற்படப்போவதில்லை.

‘‘ஒவ்வொரு யுகத்திலும் நான் பிறப்பேன்’’ என்ற கிருஷ்ணனின் கூற்றை தர்க்க ரீதியாக கருத்திற் கொள்ளும்போது அவதாரங்களின் எண்ணிக்கைக்கு வரையறை இல்லை. ஏனெனில் தேவையான நேரங்களில் தேவையான வடிவம் எடுத்துக்கொண்டே இருப்பார். விஷ்ணுவுடன் தொடர்பு படுத்தி பல எண்ணிக்கையான அவதாரங்களைப் பற்றி புராணங்கள் கூறியுள்ள போதிலும் பத்து அவதாரங்களே முக்கியமானவையாகக் கருதப்படுகின்றன. முதல் ஐந்து அவதாரங்களும் புராணக் கதைகளாகவும், அடுத்த நான்கும் வீரம் நிறைந்தவையாகவும், பத்தாவது வர இருப்பதாகவும் அமைகின்றன.

- அவையாவன:
- அ) மஸ்ச அவதாரம்
  - ஆ) கூர்ம அவதாரம்
  - இ) வராக அவதாரம்
  - ஈ) நரசிம்ம அவதாரம்
  - உ) வாமன அவதாரம்
  - ஓ) பரசராம அவதாரம்
  - எ) இராம அவதாரம்
  - ஏ) கிருஷ்ண அவதாரம்
  - ஐ) பலராம அவதாரம்
  - ஓ) கல்கி அவதாரம்

மனுவரு எடுத்தல் - மீட்பு நிகழ்வு :

கிறிஸ்தவ சமயத்தின்படி கடவுள் மனிதனைப் படைத்து மகிழ்ச்சி யாக வாழ அனுமதித்தார். ஆனால் மனிதரின் கீழ்ப்படியாமையினால் அவன் கடவுளின் அருளையும், மகிழ்ச்சியான வாழ்வையும் இழந்தான். அதனால் பாவம் மனுக்குலம் முழுவதனுள்ளும் புகுந்தது. ஆனால் கடவுள் மனிதனைக் கைவிட்டு விடவில்லை. மூவொரு கடவுள் தம்முள், தாம் மகன் என அழைக்கும் ஒருவரை அனுப்பி னார். இவ்வுலகுக்கு அனுப்பி அவர் மூலமாக மனிதனை மீண்டும் தம்முடன் ஒப்புரவாக்குவதாக வாக்குப் பண்ணினார். அதற்கு ஆயத்தமாக கடவுள் இஸ்ராயேல் இனத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து இறைவாக்கினர், அரசர்கள், நீதிபதிகள் வழியாக வாக்களிக்கப்பட்ட மீட்பரின் வருகைக்கு அவர்களை ஆயத்தம் செய்தார்.

காலம் நிறைவுற்றபோது வாக்களிக்கப்பட்டபடியே கடவுள் மனுக்குலத்தை மீட்க மனிதனானார். இஸ்ராயேல் இனத்தார் மீட்பரை கடவுளை உலக அரசனாக எதிர்பார் த்தனால் சாதாரண மனிதனாக வந்த அவரை ஏற்கவில்லை. பழைய ஏற்பாட்டில் ஒரு இனத்திற்குச் சிறப்பாக தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு வந்த கடவுள், மனுவரு எடுத்ததினால் மனுக்குலம் முழுவதற்கும் தனிக் கெருங்கிய தொடர்பை வெளிப்படுத்தினார்.

பாவத்திலும் சாவிலுமிருந்து மனிதனை மீட்டு அவனுக்கு தன் அன்பைக் காட்ட மனுவரு எடுத்த கடவுளில், கடவுள் தன்மை முழுமையாக இருந்தது. கடவுள் மனுவரு எடுத்துப் பாடுபட்டு மரித்ததன் மூலம், முழு மனுக்குலமும் பாவத்திலிருந்து மீட்கப்பட்டது. எனவே ஒருமுறை மனுவரு எடுத்த அவர் மீண்டும் மனுவரு எடுக்க மாட்டார். எடுக்கத் தேவையுமில்லை.

அவதாரத்திற்கும் மனுவரு எடுத்தலுக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகள் :

அவதாரங்கள் மனுவரு எடுத்தல் ஆகியவற்றுக்கிடையில் வேற்றுமைகள் இருந்தாலும் மனிதனைத் தீமைகளிலிருந்து மீட்க வேண்டும் என்ற அடிப்படை நோக்கமே இரண்டிலும் இருப்பதைக் காணக் கூடியதாகவுள்ளது.

அவதாரம் ஓவ்வொரு யுகத்திலும் நிகழ்வது, ஆயினும் மேற்குறிப்பிட்டபடி பத்து அவதாரங்கள் என்று கூறப்பட்டபோதிலும், ‘நான் ஓவ்வொரு யுகத்திலும் பிறக்கிறேன்’ என்ற கூற்றை எதார்த்தமாகப் பார்க்கும்போது, அவதாரங்களின் எண்ணிக்கைக்கு அளவேயில்லை. ஆனால் கடவுள் ஒருமுறை மட்டும் மனுவரு எடுத்தார் அவர் மீண்டும் மனுவரு எடுக்கமாட்டார் என்பது உண்மை.

விஷ்ணுவின் வேறுபட்ட இந்த அவதாரங்களை ஆராய்கின்ற போது அவற்றின் பின்னால் ஆழமான தத்துவ ரீதியான கருத்துக்கள் உள்ளதை அவதானிக்கலாம். அதேவேளை அவை ஒரு பரிணாம வளர்ச்சிப் போக்கில் செல்வதையும் அவதானிக்க முடியும்.

அ) மச்ச அவதாரம்	-	மீன் - கடலில் வாழ்வது
ஆ) கூர்ம அவதாரம்	-	ஆமை - கடலிலும் தரையிலும் வாழ்வது
இ) வராக அவதாரம்	-	காட்டுப்பன்றி - விலங்கு தரையில் வாழ்வது
ஈ) நரசிம்ம அவதாரம்	-	மனித விலங்கு கலப்பு
ஊ) வாமன அவதாரம்	-	குள்ள மனிதன்
ஓ) பரசுராம அவதாரம்	-	சாதாரண மனிதன்
எ) இராம அவதாரம்	-	நற்குணங்கள் நிறைந்த மனிதன்
ஏ) கிருஷ்ண அவதாரம்	-	முழு வல்லமை பொருந்திய மனிதன்
ஐ) பலராம அவதாரம்	-	உன்னத முழுமையை அடைந்தவர்
ஓ) கல்கி அவதாரம்	-	அழிவுகளில் இருந்து உலகைக் காக்க வரவிருப்பவர்

விஷ்ணு கடவுளாகையால் இவ்வாறான பரிணாம வளர்ச்சி முறையிலான அவதாரங்களை எடுக்க வேண்டிய அவசியமேன் என்ற வினா இங்கு எழுகின்றது. ஆனால் இவ் அவதாரங்களின் பரிணாம வளர்ச்சி விளக்கத்தை அளிப்பவர்கள் மேனாட்டு மானிடவியலாளர்களே. ஆனால் அவர்களது கருத்துக்கள் இந்துமதத்தவர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. ஏனெனில் அறிவியல் ரீதியாக கடவுளின் அவதாரங்களை வகைப்படுத்தி அவற்றிற்கு விளக்கம் அளிக்க முடியாது. அவதாரங்கள் மனிதனைக் காக்க இறைவன் எடுத்த வடிவங்களே தவிர, கடவுளின் வளர்ச்சிப்போக்கு அல்ல என்பது அவர்களின் விவாதம்.

மனிதகுல மேம்பாட்டிற்கு இறைவனின் துணை என்றென்றும் உண்டு என்பதைக் காட்டுவதே அவதாரத்தின் அடிப்படை நோக்கமாகும். பரம்பொருளாகிய விஷ்ணுவின் இறைமை அவதாரத்தின் வழியே என்றும் நிலைபெற்றுள்ளது என்பதே அடிப்படைத் தத்துவம். உலகிலுள்ள அனைத்திலும் விஷ்ணுவின் வியாபகம் நிலவு கிறது என்ற நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துவதே இக் கோட்பாடு ‘சர்வ விஷ்ணுமயம் ஜகத்’.⁵

கிறிஸ்தவ சமயத்தின்படி கடவுள் மனுவரு எடுத்து வரலாற்றில் தோன்றினார். அவர் ஒரு குறித்த காலத்தில் வாழ்ந்த ஒரு வரலாற்று ரீதியான இயேசு என்ற பெயர் கொண்ட மனிதன். அவர் தனக்கு முன்னும் பின்னும் காலத்தைக் கொண்டவராக இருந்தார். விஷ்ணு வரலாற்றில் தோன்றி மனித வாழ்வுடன் தன்னை ஈடுபடுத்தி, ஒரு நோக்கத்திற்காக வந்ததால், அந்நோக்கம் நிறைவூற்றவுடன் அவர் வரலாற்றில் இருந்து தன்னை மறைத்துக் கொண்டார்.

அவதாரங்களும் மனுவரு எடுத்தலும் மனிதனை மீட்பதற்காகவே அமைந்தபோதிலும், முன்னையவை கடவுள் வெவ்வேறு வடிவங்களில் தோன்றியமையைக் குறிக்க, பின்னையது கடவுள் பாவம் தவிர முழுமையான மனிதனாகவே ஆதலைக் குறிப்பதிலும் வேறுபடுகின்றன.

அடிக்குறிப்புக்கள்

1. மாணிக்கவாசகர், திருவாசகம், ஸ்ரீமத் சுவாமி சித்பவானந்தர் (விளக்கியவர்) ஸ்ரீ ரா கிருஷ்ண தபோவனம், திருச்சி, 1992 ப. 75.
2. See. R. K. Pandy, The Concept of Avatars (with Special reference to Gita) B. R. Publishing Corporation, Delhi, 1978, P. S.
3. See. Swami Ramakrishnananda, God and Divine Incarnation, 3rd ed., Sri Ramakrishna Matha, Madras 1970, P. 46,
4. See. R. K. Pandy, P. 8.
5. Raimundo Panikkar, ed. The Vedic Experiences: MANTRA - MANJART All India Books Pondicherry, India, 1977, P. 776

ஓரே நிலையில் உள்ளவர்களை ஓரே பாங்கில் நடத்தும் முறையில்தான் சமத்துவம் அடங்கி உள்ளது.

— அரிஸ்ரோட்டில்

கல்லாகா இதயமும் களைக்காத மனப்பாங்கும், மற்றவர்களை தேவையற்றவிதமாக நோக்க செய்யாத அனுகு முறையும் கொண்டிரு.

— சார்லஸ் டிக்கன்ஸ்

THE CONCEPT OF AVATARA RELATED TO INCARNATION

N. Packiyaranjit

In Sri-Lanka there are various races following different religions. Vast majority of the Tamils follow Hinduism and the rest Christianity. These two religions state that God came to the world in finite forms which are called 'avatara' in Hinduism and 'incarnation' in Christianity. Even though they are different from each other, people in ignorance consider them as implying the same idea. There are many differences between them. An attempt is made here to compare them in detail.

In both religions evil (sin) is the problem for man. In the history of salvation, it can be seen that man could not become free of it with his human power alone and he realized that he had to be freed from it by God.

The solution for the problem of evil is, according to Hinduism 'avatara'. The Divine Supreme takes unto Himself a form in flesh and blood to save humanity from internecine conditions. Speaking about the avatara, Lord Krishna, an avatara of Vishnu says in the Gita that whenever there is a decline of righteousness and rise of unrighteousness, then He embodies Himself into proper form to protect humankind. He further states "I am born from age to age, for the protection of the virtuous, for the destruction of evil doers, and for the establishing of righteousness on a firm footing."¹

There are said to be ten avatars - taking the form of the Fish, The Tortoise, The Boar, The Man-Lion, The Dwarf, warasurama, Rama, Krishna, Balarama and Kalki.

In Christianity, man is believed to have been redeemed by the incarnation of Jesus Christ. Death and Sin entered the world by the disobedience of man. It was necessary for man to be saved, by God becoming incarnate with human reality.

According to Christianity, God once incarnated, will not incarnate Himself again since there is no need for it, because

that redemption was valid and sufficient for the entire human race.

The avatars of Vishnu possess philosophical and mystical meaning and according to western Anthropologists they appear to follow an evolutionary or a progressive pattern. However, since He is God, it is Considered unnecessary for Him to take avatars and enter into the evolutionary process. The purpose of the avatars is to prove that Divine help is always necessary for the salvation of humanity. According to the Hindu view, Vishnu comes into the world to save humanity from its sins. For this reason, He takes avatars; that means He takes these forms as long as man requires to be saved from sin and to attain union with Brahman. In Christianity God became man in history. That event had a beginning and an end. He was not a mere appearance, but took real human form.

Even though in both religions, avatars and incarnation are for redeeming man, according to the former God takes different forms whereas in the latter, God became fully human excluding only sin and once only.

Bibliography

R K. Pandey, Concept of Avatars (with special reference to Gita), B. R. Publishing Corporation, Delhi, 1978, P-8.

Dhavamony, Marasusai, Classical Hinduism, Gregorian University Press, Rome, 1982.

Lubac, Henride, The Discovery of God. transl. Alexander Dru, Darton, Longman & Todd Ltd., London, 1960.

Pandey, R. K. The Concept of Avatars (with special reference, to Gita), B. R Publisoing Corporation, Delhi - 1978

Ramakirshnananda, Swami, God and Divine Incarnation 3 rd ed., Sri Ramakrishan Mathr, 1970.

Vitsaxis, Vassilis G.. Hinpu Epics Myths and Legends in popular Illustrations Oxford University Press, New Delhi, 1977.

Manikavasahar, Thiruvatasaham, shrimath swami sithbhava - nanthar commen tary - shriramakrishnathabova trichy new ed, thindivanam tamil nadu, 1992

மானிட

இருப்புநிலை அனுபவங்களை அச்சுழலினாடாக நோக்கல்

டோமினிக் அ. ஜோசவ்

கால ஓட்டத்திலே பல மெய்யியல் வாதங்கள் நோன்றி, மேலோங்கி பின் வலுவிழுந்து போயிருப்பதைக் காண்கின்றோம். ஆனால் இருப்பியல் வாதம் ஏனைய மெய்யியல் வாதங்களிலிருந்து இந்நோக்கில் சிறிது வித்தியாசமானதாகக் கொள்ளப்படலாம். அதன் நிச்சயமான வெளிப்பாடு 20 ஆம் நூற்றாண்டின் மானிடத் தத்தளிப்பு யுகமாகிய ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தோடு தொடர்பு படுத்தப்பட்டாலும், மனிதனின் இருப்பு நிலைபோடு தொடர்புறுவதால் அது மனிதனோடு தொடங்கி, மனிதனோடேயே நிறைவூறும் ஒருவகை நித்தியத் தன்மை கொண்டது எனலாம், அது இன்னும் பல கோணங்களில் நோக்கப்படுகின்றது. பல்வேறு பகுதிகளையும் சிந்தனைத் திசைகளையும் கொண்டதாகவும் உள்ளது. தொடர்ந்தும் பன்முகங்களைக் கொண்டு புத்துயிர் பெறும் சூழ்நிலையும் காணப்படுகின்றது.

மனிதனின் அறிவாற்றல் பாரிய வளர்ச்சி கண்ட யுகம் இது. அவன் தனது ஆற்றலைப் பல்வேறு நவீன விஞ்ஞான, தொழில் நுட்ப கண்டு பிடிப்புகளில் வெளிப்படுத்தினான். இயற்கை முழு வகையும் தனது ஆற்றலால் தனக்கு இயைபுடையதாய் மாற்றி யமைக்க முடியும் என்று பெருமிதம் கொண்டான். ஆனால் 1ஆம் 2 ஆம் உலகப் போரின் பேரழிவுகளும், உள்நாட்டுக் குழப்பங்களின் விளைவுகளும் மானிட யதார்த்தங்களாக அவன் து முகத் தில் அறைந்தன. பல யுகங்களாகக் கட்டியேழுப்பப் பட்டவை மணி நேரங்களில் அழிந்தொழிந்ததை அனுபவித்தான். இந்த அனுபவத் தின் முகத்தில் நின்று கொண்டு தன் வாழ்வுக்குக் கருத்து உண்டா?, தான் இவ் வையகத்தில் வாழும் நோக்கம், விழுமியங்கள் நோக்கிய செயற்பாடுகள், வாழ்க்கையின் இறுதி நிலை என்பன பற்றி கடுமையாகச் சிந்திக்கத் தொடங்கினான்.

உதாரணமாக தமிழருடைய வரலாற்றை எடுத்து நோக்கினோ மானால் பல்வோறு மரபு முறைகளோடும் சிந்தனைப் போக்கோடும் சாதாரணமாக ஒடிக் கொண்டிருந்த வாழ்க்கை எதிர்பாராத சூழ வில் வெடித்த போரினாலும் அதன் விளைவுகளாலும் பாரிய மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகிவிடுவதை அவதானிக்கலாம். இன்று வரை

தொடருகின்ற இச்சூழலில் ஒவ்வொரு தமிழனும் அனுபவித்து வருகின்ற, அவனின் வரலாற்றில் காணாத பல்வேறு துன்பங்கள் அவனைத் தன் வாழ்க்கையையே கேள்வி கேட்கவும், புதிய சிந்தனைத் தேடல்களில் ஈடுபடவும் வழிகோலுகின்றன.

தமிழனம் பெற்ற தத்தளிப்பு அனுபவங்கள், அதற்கு இன்னும் தாக்கம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றமை, சாதாரண மனித வாழ்வில் சந்திக்கப்படும் தத்தளிக்கும் அனுபவங்களுக்கு மேலாக அசாதாரண அனுபவங்களுக்கு அது முகம் கொடுக்கிறது. குறிப்பாக வாழவேண்டிய நேரத்தில் இறப்பையும், நெருங்கிய உறவுள்ள அன்புக் குரியவர்களை இழந்து தனிமையை அனுபவித்தும், இளமையிலும் முதுமையிலும் அங்களீனப்பட்டும், தாம் பிறந்த சொந்த மன்னிலேயே அகதிகளாக இருக்கின்றனர்.

இந்த அதிநல்ன காலத்தில் ஆதி மனித தரத்திலும் அதுவும் நிச்சயமற்ற நிலையிலும் தனிமனிதனுக்குரிய மாண்பையே இழந்து உடல் உள்ப பாதிப்படுவதும், பல்வேறு படி மாங்களில் வாழ்ந்து கொண்டு வாழ்வா, சாவா என்ற இரு துருவங்களுக்கிடையில் இழுபடப்படும் மாணிடமாக இவ்வினம் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

மேலும் அது உயிருக்கான அடிப்படைத் தேவைகளுக்காகவே ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும் வேளையிலும் தன் மாண்பைப் பேணத் தேவையான அடிப்படை விடயங்களையும், உள்ளத்தின் ஆழத்தில் நோக்கி அவற்றிற்காகவும் போராட வேண்டிய அவசியநிலை உருவாகியிருக்கின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இம்மக்களின் இருப்பு அனுபவ நிலைகளை கணித முறையில் - கேள்விக்கு விடை காணப்பெற்றோ, இயந்திரத்திலே ஏற்படும் கோளாறைத் தீர்ப்பதைப் போன்றோ அல்லது சில பொருட்களில் ஏற்படும் வெடிப்புகளைப் பொருத்துவதைப் போன்றோ அன்றி, உயிருட்டம் கொண்ட இதய உணர்வால் புரியும் நிலையில் அவரவரின் இருப்பு நிலைக்கு மற்ற வர் இறங்கி நின்று, அவரின் சுமையில் பங்கெடுத்தலே இன்று மிக அவசியமானதொன்றாகும்.

இதேபோன்று உலகின் எட்டுத் திசைகளிலும் இருக்கின்ற மாணிடசமுதாயங்கள் தங்களுக்கே உரிய தனித்துவமான தங்கள் தத்தளிப்பு அனுபவங்களை, சமுதாயம் என்ன நினைக்குமோ என்று வெட்கத்தினாலும், வாழ்க்கைப் பழுவினாலும் வெளியிலே சொல்லவோ, உள்வாங்கவோ முடியாமல் அங்கலாய்த்துத் தனிக்கின்றன. அவற்றிற்கும் ஏற்கனவே நாம் பார்த்த அனுகுமுறை பொருத்தும் என்று எண்ணலாம். இவ்வனுகுமுறை விடயத்தில் இன்னொரு குறிப்பு கவனத்திற்கெடுக்க வேண்டியுள்ளது. மனித வாழ்க்கையில் குறியீடுகள் மிக முக்கியமானவை. மனிதரின் ஒவ்வொரு அசைவிலும் அவை

பின்னிப் பிணைந்திருக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக அன்னை பிள்ளைக்கு அன்பைக் காட்ட அரவணைப்பு, முத்தம் உதவுகின்றன. அவற்றின் மூலம் தான் பிள்ளை அன்னையின் அன்பை நன்கு உணர்கின்றது. அவ்வாறே ஒரு மனிதன் தத்தளிப்பில் அபயமிடும் நிலைகளில் அவனின் இருப்பு அனுபவங்களில் இன்னொருவன் இறங்கிப் பங்குபெற முயற்சிக்கும் பொழுது, அவர், குறியீட்டு அனுபவ ரீதியாக அதாவது மற்றவரின் துன்ப தத்தளிப்பு குழநிலைக்கு ஏற்ற முறையில் தன் பங்கெடுப்பை உணர்வடையாளங்களின் மூலம் மற்ற வர்களுக்கு வாழ்க்கையின் ஒட்டம், புயல் கொந்தளிப்பு மத்தியிலும் முன் செல்லலாம். அவநம்பிக்கையால் ஒரத்திற்குத் தள்ளப்படும் மனிதனுக்குப் பல சந்தர்ப்பங்களில் இவ்வித அனுகு முறையினால், அதிலிருந்து விடுபட வழி கிட்டும். இவ்வித அனுகுமுறைகளைவிட்டு, மனித ஆற்றல் அதி நவீன விஞ்ஞான முறைகளால் படைக்கும் வசதி கள், சுகம் போன்றவற்றாலோ, கணித கேள்வி விடை முறையாலோ, விஞ்ஞான கூட பரிசோதனை மூலமோ இத் தத்தளிப்பிற்கு முடிவு காண முயல்தல் வீண்விரயமே.

இன்று மனிதனின் இந்தத் தத்தளிப்பு நிலை பற்றிய விழிப்புணர்வு மானிட சமூகத்தின் மத்தியில் பெருமளவு ஏற்பட்டு வருகிறது. ஆயினும் இந்திலையிலிருந்து விடுபட பல வழிகள் கையாளப்பட்டத் தாகவோ, வெற்றி கிட்டியதாகவோ தெரியவில்லை. அதே நிலைத் தியானம், யோகநிலைத் தியானம், அக நிலையில் தன்னுள் சென்று தன்னையே மீளாய்வு செய்தல், ஆத்மீக விடுதலை போன்ற விடயங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்ற போதிலும் இவை எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையில் அவசிப்பான ஒரு வாழ்க்கை முறையை நவீன சமகால இருப்பியல்வாதம் முன் வைக்கிறது. வாழ்க்கையின் பலவேறு சூழலிலும் இருந்து தத்தளிக்கும் மனிதனோடு, அவனவனின் இருப்பு நிலைச் சூழில் மற்றவர் தம்மையே இருத்தி நோக்கவின் மூலம் ஒத்துணர்வு பெற்று வாழ்தலே இவ்வாழ்க்கை முறையாகும். இது பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வாக அல்ல, மாறாக, பிரச்சினைகளில் பங்கு கொள்ளுதலாகவே கருதப்பட வேண்டும்.

மனித சமுதாயம் பூகோள ரீதியாக, சமூகப் பழக்க வழக்க ரீதியாக, அரசியல் ரீதியாக, சமய ரீதியாக, பொருளாதார ரீதியாக, மொழி ரீதியாகப் பலவேறு வகையில் வித்தியாசப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வித்தியாசங்களினாடாகவுளர்ச்சியடைந்து ஒவ்வொரு பீரிவும் தன்னுடைய குறிக்கோளையும் முன்னேற்றத்தையும் அடைந்து தனக்குரிய தனித்துவத்துடன் இருக்கின்றது. மானிடம் பல வழிலில் வித்தியாசப்பட்டிருந்தும் ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னுடைய உள்ளத்தின் ஆழத்தில் உண்மையாகவே எல்லாரும் ஒருவருக்கொரு

வர் புரிந்துணர்வுடன், கோதரத்துவத்துடன், சமத்துவத்துடன் வாழ்தல் எவ்வளவு நன்று என்று ஆசிக்கிறான். ஆனால் எதார்த்த ரீதியில் மனிதன் இன்னொருவனுடன் சிறியவற்றிற்கும், பெரியவற்றிற்கும் முரண்பட்டுக் கொண்டும், பெரும் வெறுப்பு அழிப்புக்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டும் இருக்கிறான். இம் முரண்பாட்டு அனுபவங்கள் அவர்களிடையே ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாததாய் இருப்பதற்குக் காரணம் அவனியல்சிலேயே நல்லது தீயது, விருப்பு வெறுப்பு என்ற இரு புவியீர்ப்புப் போன்ற கோணங்களில் இழுக்கப்படுகின்றான்.

இதுபற்றிக் குறிப்பாக அறிய, ஒவ்வொரு தனிநபரின் கால சூழல்களையும், அவரின் பஸ்வகைப்பட்ட கோணங்களில் அமைந்த வாழ்க்கையையும் ஆழந்த நோக்கில் அனுபவங்களுடாக விமர்சனப் பகுப்பாய்வு செய்ய வேண்டும். சமுதாயத்தில் மனிதர் தத்தமக் கென்று ஒரு வாழ்க்கை நிலையைத் தெரிவு செய்தனர். அல்லது அது அவர்களிடம் பொறுப்பாகக் கொடுக்கப்பட்டது அல்லது சமத்தப் பட்டது. அவற்றைப் பின்வரும் உருவங்களில் காணலாம்; ஆஸ்பவராக - ஆஸ்படுபவராக பெற்றோர் - பிள்ளைகளாக, கணவன் - மனைவியாக, ஆசிரியர் - மாணவராக, முதியோர் - இளைஞராக, வைத்தியன்-நோயாளியாக, முதலாளி - தொழிலாளியாக, நண்பன் - நண்பனாக.....

மனிதன் ஒவ்வொருவரினதும் இந்தத் தனித்துவமான இருப்பு நிலை அனுபவம் ஒவ்வொரு கணமும் ஒரு தத்தளிப்பு அனுபவமே. அவை ஒவ்வொருவருக்கும் சிரத்தியேகமானவை. அதனால் பல வடிவங்களில் காணப்படுபவை. இளைஞர், முதியோர் இடைவெளியால் ஏற்படும் புரிந்துணர்வின்மை, தாழ்வு - உயர்வு மனப்பான்மைகள், பண்ததால், தொழிலால் ஏற்படும் உணர்வுச் சிக்கல்கள், படிப்பிற்கும் பணபிற்கும் உள்ள இடைவெளியால் ஏற்படும் உணர்வுகள், இவ்வாறு பல உடல் உள் பொருளாதார, சமூக, அரசியல், சமய பண்பாட்டு காரணங்களால் ஏற்படும் தத்தளிப்பு அனுபவங்களை ஒருவன் ஒரு சில காலத்திற்குச் சமாளிக்கக் கூடியதாக இருக்கும். ஆனால் அது தரும் சஞ்சலம், துன்பம் அதிகரித்துக் கொண்டே போகும்போது, ஈடுகொடுக்க முடியாத நிலையில், பலர் வாழ்க்கையின் ஓரத்திற்குத் தள்ளப்படுகின்றனர்.¹ இத்தகைய ஒரு நிலையில் அவர்கள் தங்களது உண்மை நிலையை உணர, சுமையைப் பகிர தன்னுடைய குழலில் ஏற்றுணர்வுடன் வாழ சகாக்களை எதிர்பார்க்கின்றனர். அது கிடைக்காதபோது வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையையே இழந்து விடுகின்றனர். இத்தகைய பிரச்சினைகளுக்கு, இந்த மருந்து என்ற மருத்துவ அனுகுமுறை பலனவிக்காது. மாறாக ஒருவர் மற்றவருடைய துன்பச் சூழலில் அனுபவிக்கும் அங்கலாய்ப்பு வேதனை உணர்வுகளுக்குள் இறங்கி, தன்னை அவருடைய நிலையில் வைத்துப் பார்ப்பது, உணர்வது, விளங்கிப் பங்குபற்றிக் கொள்வது அவ-

சியமாகும்.² இவ்விதமாக ஒருவரின் அனுபவங்களை மற்றவர் அலு பலிக்கும் பொழுது ஒருவரை கருவிநிலையில், பொருள் நிலையில் வைத்துப் பார்க்கும் பெரும் கோடுமைநிலை நீங்கி, மாணிட மனித நேய நிலையில் மற்றவர்களைப் பார்க்க, உணர், விளங்க முடியும்.

இதை மேலும் ஆழமாக விளங்கி, உணர்ந்து கொள்ள, சில வாழ்க்கையின் எதார்த்த அனுபவங்களை அப்படியே முன்வைத்து விளக்குவது சாலவும் பொருத்தமானதாகும்.

ஒரு தம்பதியினரின் வாழ்க்கை அனுபவத்தை எடுத்துக் கொள் வோம். தந்தை அரசு அலுவலகத்தில் பணியாற்றுகிறவர். வேலை முடிந்து மதிய உணவிற்கு வருகிறார். அவருக்கும் வேலைக் களைப்படி. அதேவேளை மனவில் அவதியுடன் உணவைத் தயார் செய்து முடித்து அவருக்குப் பரிமாற முயலுவதையும் பார்க்கிறார். அவள் சுகவீன மாள் 3 வயதுக் குழந்தையையும், தொட்டில் குழந்தையையும் பரா மரிக்க வேண்டும், வீட்டிற்கு வருபவரை உபசரிக்க வேண்டும், இன் னும் எத்தனையோ வீட்டு வேலைகள், இவை அனைத்தின் மத்தி யிலும்தான் அவள் கணவனை வரவேற்க வேண்டும். அவனுடைய நிலையில் தனனை வைத்துப் பார்க்கும் கணவன் பரிவோடும், கணி வோடும், அன்போடும் அவள் கொடுப்பதை ஏற்கிறார். இது அங்கு புரிந்துணர்வையும், உறவையும், ஜக்கியத்தையும் வளர்க்கிறது.

மேற்சொன்னதற்கு முரணான இன்னுமொரு வாழ்ப்பனுபவம்: ஒரு தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யும் தொழிலாளி. வெகு தூரத்தில் இருந்து வருபவர், அவருடைய வருமானத்தில்தான் அவரது பெரிய குடும்பம் தங்கியிருக்கின்றது. அவரது தொழிலதிபரோ கடுமையானவர். ஆயினும் இத் தொழிலாளியின் நிலையை அறிந்த வர். ஒருதான் தன் பிள்ளை கடுமையாகச் சுகவீனமுற்றிருக்கும் நிலையிலும் தொழிலாளி வேலைக்கு வரவேண்டி ஏற்படுகிறது. ஏனெனில், ஏற்கனவே அவன் அம்மாதத்தில் தனக்குரிய விடுமுறை களை எடுத்து விட்டான். இந்திலையில் பிள்ளையின் நிலை மேச மாக இருப்பதாகவும் உடன் வரும்படியும் தொழிற்சாலைக்கு ஒரு செய்தி வருகிறது, அவன் அதிபரிடம் நிலைமையை விளக்கி அனுமதி கேட்கிறான். ஆனால், போனால் வேலையிலிருந்து நீக்கப்படுவதாகப் பதில் கிடைக்கிறது. அவன் கெஞ்சகிறான், பதிவில்லை. அவனது நிலையை நன்கு அறிந்தவர்கள் கூட அவனுக்காகப் பரிந்துரைக்க முன்வரவில்லை. அவன் விரக்கியுடன் வீடு வந்தபோது, பிள்ளை மருத்துவ வசதியின்றி இறந்துவிட்டான் என்னும் சோகச் செய்து கிடைக்கிறது. இங்கு தொழிலதிபர் தனது தொழிலாளியின் உண்மை நிலைக்கு இறங்கிச் சென்று அவனது நிலையில் தனனை வைத்துப் பார்க்கவில்லை, உணரவில்லை. இங்கே தொழிலாளி ஒரு சுக மனிதனாக அல்ல, ஆனால் ஒரு பயன்படுத்தப்படும் பொரு

ளாகவே கருதப்பட்டான். அதனால் அவன் மிகுந்த துயர்மிகு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டான். இன்னொரு எமக்குப் பொதுவான அனுபவத்தை நோக்குவோம்;

ஆனால் பெரும்பான்மையினம் தாம் ஆள்பவர்கள், சிறுபான்மையினம் தமக்குப் பணிந்து தாம் கொடுப்பதை ஏற்க வேண்டும் என்று எண்ணுகிறது. அவர்கள் சிறுபான்மையினத்தைச் சமூக, அரசியல், பொருளாதார, சமய, பண்பாட்டு, கல்வி, தொழில் துறைகளில் அனைத்து வழிகளிலும் குறைவாகவே கணித்து ஒதுக்குகின்றனர். காலகதியில் அநீதியை உணருகின்ற சிறுபான்மையினர் சமுகமான முறையில் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர். அடக்கமுறையோ அதிகரித்தது. அதனால் சிறுபான்மையோரது போராட்டம் ஆயுதப் போராட்டமாக மாறியது. போராட்ட வேகத்தை தாங்க முடியாத பேரின வாதம் சமாதானப் பேச்சுக்கு முன்வந்தது. இதில் முதற் கட்டமாக ஒடுக்கப்பட்ட இனத்தால் முன்வைக்கப்பட்ட வேண்டுகோள் என்னவென்றால், பெரும் பான்மையினர் சிறுபான்மையினரின் நிலையில் தம்மை வைத்துப் பார்க்க வேண்டும், சிறுபான்மையினருக்கு மறுக்கப்பட்ட அனைத்தும் அவர்களுக்கும் மறுக்கப்பட்டால் அந்த அனுபவம் எப்படியிருக்கும் என்பதை அவர்கள் உணர்ந்து பார்க்க வேண்டும் என்பதே.

அடுத்து யுத்தத்தால் ஏற்படும் அகதி அனுபவத்தைப் பார்ப்போம். இது ஒவ்வொரு அகதிக்கும் பிரத்தியேகமானதாக இருக்கும். காலாதிகாலமாக வாழ்ந்த கிராமத்தை இழந்து, வீடுவாசல் களை இழந்து, சேர்த்த செல்வங்களை இழந்து, உறவினர்களை இழந்து இப்போது இன்னொருவர் வீட்டில் அவர்களது கட்டுபாடுகள், முறைப்பாடுகள் அனைத்தையும் சகித்துக் கொண்டு சுதந்திரமற்ற வசதிவாய்ப்பற்ற ஏழையாய் ஒருவர் வாழ்க்கை நடத்துகிறார். யுத்தச் சூழ்நிலையிலும் தனது சொந்த வீட்டில் ஓரளவு திருப்தி யோடு வாழ்ந்த இஸ்வகதி ஒருவருக்கு இன்னொருவர் இடமளிப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், அவரது உணர்வுகளைப் புரிந்து, அவரது வாழ்ப்பனுபவத்தினாடாக அவரைப் பார்த்து அவருடைய துன்பங்களில் இறங்கி கலந்து கொள்வாரயின் அந்த அகதிக்கு தன் துன்பங்களும் தாங்கக் கூடியதாகவும், வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை பிறப்பிப்பதாகவும் அமையும். அகதி அப்படித்தானே இருக்க வேண்டும் என்றில்லாமல் ஒத்துணர்வு கொள்வது அவரது வாழ்வு மலர வழிவகுக்கும்.

மேலும் இன்னுமொரு யுத்த அனுபவத்தின் விளைவை நோக்குவோம். ஒரு விமானக்குண்டு வீச்சிலே ஒரு பிள்ளை தனது தாய், தந்தை, சகோதரர்கள் யாவரையும் இழந்து விடுகிறது. யாரோ ஒரு வரின் பராமரிப்பில் வாழ்கிறது. ஓரளவிற்குத் தேவையான உணவும், ஏனையவையும் கிடைக்கின்றன. ஆயினும் அதனது இழப்பு அனுபவம் இதயத்தில் ஏக்கமாகவும், வேதனையாகவும் நிலைத்து நிற்கிறது. இன்னுமொருவர், மேற்படி இழப்புக்கள் தனக்கு ஏற்பட-

டால் தான் எப்படி உணருவேன் என்பதை உணர்ந்து, என்னிப் பார்க்கும் பொழுதுதான் அப்பிள்ளையின் உணர்வலைகளை நன்றாகப் புரிந்து அதற்கு ஆறுதல் வழங்க முடியும்.

இக்கால விபரீத சூழ்நிலையில் உள்ள இன்னொரு துயர அலு பவத்தை நோக்குவோம். ஒரு இளங் குடும்பத் தலைவன் இராணுவ நடவடிக்கையால் தன் மனைவி சூழ்ந்தைகளுடன் பாதுகாப்பு இடம் நோக்கி மூட்டை முடிச்சுகளுடன் செல்கையில் இராணுவ ஏறிகளையால் பரிதாபமாகத் தாக்கப்பட்டு தன் ஒரு காலை இழக்கிறான். அவன் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டு சுய நிலைக்கு வந்த பொழுது அவன் மனக்கண்முன் தன் மனைவி, சூழ்ந்தைகளுக்கு என்ன நடந்ததோ, இனி அவர்களை என் நிலையில் எப்படிப் பராமரிப்பேன், நான் இந்த வயதிருக்கும் காலத்திலே நொண்டியாகத் திரிய வேண்டுமே என்று கண்ணீர் விட்டான். அவனைப் பராமரிக்கும் தாதுமார், இனிமேல் உதவ முன்வரும் மனிதர் அவனின் உள்ளத் தில் அலைமோதும் உணர்வலைகளை எண்ணி தமக்கு அந்திலை, இயலாத் தன்மை ஏற்பட்டால் தாம் எப்படி துன்பப்படுவோம் என்று அவன் நிலை உணர்ந்து புரிந்து பரிவுடன் சேவையாற்றுவதே அவன் வாழ்வை அவன் எதார்த்தமாக ஏற்க, இலகுவாக்க உதவும்.

இங்கே வைக்கப்பட்டுள்ள எடுத்துக்காட்டுக்கள் ஓவ்வொன்றையும் வாழ்க்கையின் பல மையச் சூழலில் வைத்துப் பார்த்தால், இவை போன்ற பல்வேறு வகையான வாழ்வு அனுபவங்களையும் அனுக வேண்டிய முறை புலனாகிறது.

ஓவ்வொரு மனிதனதும் இந்த இருப்பு நிலைத் தத்தனிப்பு அனுபவம் பற்றிப் பேசும்போது, கடவுள் நம்பிக்கையற்ற இருத்தலியல் வாதியான நீட்சே என்பவர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். அவநும் பிக்கை நிலை மனிதனுக்கு சில வேளைகளில் தென்பட்டாலும் அது நிலையானதல்ல, தோன்றி மறைவதே. ஏனெனில் மனிதன் தன் னிலை கொண்டிருக்கின்ற சுயாதீன ஆக்க சக்தி அவநும்பிக்கையை வெற்றிகொள்ள அவனுக்கு உதவுகிறது.³ இக்கருத்தினது எதார்த்த தன்மைக்கு சிறிது முரண்பாடுள்ளதான் கருத்து இருப்பதையும் அவதானிக்க வேண்டும். மனிதனுக்கு சுயாதீனம் கொண்ட ஆற்றல் சக்தி இருந்தாலும் அது தன் ஆளுமையை முழுமையாகக் கண்டு திருப்தியில் மகிழ்ந்து இருக்கும் பொழுது அது எல்லை மீறி ஏனைய சமுதாய அங்கத்தினருக்குப் பங்கம் விளைவிக்கக் கூடியதாக இருக்கக் கூடாது என்பதை மனதில் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் நீட்சே ஓவ்விடயத்தை அதிகம் கவனத்தில் கொள்வது போல தெரியவில்லை.

இது பற்றிக் கருத்துக் கூறும்போது ஆத்திக இருத்தலியல் வாதிகளான சொரான் கீர்க்கொட்ட (டென்மார்க்) கபிரியேல் மார்சல்

பிரான்ஸ்) பின்வருமாறு கூறுகின்றனர். தத்தளிப்பு நிலையைத் தரும் துன்பங்கள் யாவும் மாணிட வாழ்வில் பெருமளவு ஏற்படும் அனுபவங்களே.⁴ ஆகவே அவை அனுபவ முறையில்தான் தீர்க்கப்படலாம். ஆகவே, தனி நபர் ஒருவர் உடல் உளத் துன்பச் சுமைகளைத் தாங்கி மேற்கொள்வதற்குத் தத்தளிக்கும்பொழுது, இன்னொருவர் துன்பப்படுவரின் சூழலின் மனநிலைக்கு இறங்கி, தன்னை அதில் வைத்துப் பார்த்து, அதில் பங்கு கொள்ளும்போது மற்றவர்க்கு தன் நிலையைப் புரியும் மனித இதயம் உண்டு என்ற உணர்வு ஏற்பட்டு ஆறுதல் கிடைக்கும். இவ்விருப்பியலாளர்கள் ஆத்திகவாதிகளாக இருப்பதனாலே ஒரு படி மேலே சென்று, இவ்வாழ்வுக்கான நம்பிக்கை மனித அளவுக்கு திருப்திகரமாக சகமனிதர்களினால் கிடைக்காது போனாலும், பரம்பொருளில் கொள்ளும் நம்பிக்கையால் அந்த அமைதிக்குரிய நம்பிக்கையைப் பெறலாம் என்கின்றனர். ஆனால் மனிதன் உணர்வைகளைப் பிரதிபலிக்கும் குறியீடுகளினாடாக வாழ்பவன். அப்படிப்பட்ட மனிதனுக்கு, பரம்பொருளில் ஏற்பட வேண்டிய நம்பிக்கை, சகமனிதரோடு ஏற்படும் ஒத்துரணவு அனுபவங்களினாடாகப் பிறக்கும் பொழுதே, உறுதியுள்ள அர்த்தம் நிறைந்ததாக வாழ்வு இருக்கும் என்பது எதார்த்தம்.

ஆகவே ஆத்திகனோ, நாத்திகனோ அவைத்திலுள்ள ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் சக மனிதனுாடாகவே ஆறுதல் வரவேண்டும். தனது அவைத்திலே இன்னுமொருவன் தன்னோடு இருக்கிறான், தனது சூழலிலே தன்னைப் புரிந்து உணர்ந்து கொள்கிறான் என்ற உணர்வு அவநம்பிக்கையால் மடிந்து போகாமல் அவனைக் காப்பாற்றி நம்பிக்கை எனும் ஊட்டத்தை அளிக்க வல்லது. மாறாக, அறிவார்ந்த கருத்துக்களால், ஆனால் இதயம் பேசும் மொழியினால்தான் இது சாத்தியப்படும். அதனால்தான் நவீன மெய்யியலாளர் பிளேயில் பாஸ்க்கால் தமது ‘சிந்தனைகள்’ என்ற நூலில் கூறுகிறார். “இத யத்தின் உணர்ந்து விளங்கும் தன்மை, அறிவு ஆற் ற லுக் கு புரியாது.”⁵

Reference

1. Marcel, G., Being and Having, Harper, New York, 1965
PP. 120-121
Also see Tragic Wisdom and Beyond, Trans. S. Jolin & R. McCormack in the Author's Preface, North Western University Press, Evanston, 1973, P. XXXIII.
2. Marcel, G., Mystery of Being, Vol. 2, Gateway Editions Ltd., Indiana, 1950, P. 33

3. Nietzsche, F., "Der Wille Zur Macht", Trans, Walter Haufmann and R G Hollingdale. The book published under the title consists of some of the notes Nietzsche accumulated from 1884 - 1888 systematically arranged by his sister Vol. XX of the collected works 1901 Revaluation of all values.
4. Kierkegaard, S., Sickness unto Death, trans. W. Lowrie, Doubleday Anchor Books, Garden City, New York, P. 173.
- See Marcel, G., Being and Having. Introduction to Torch Book Edition by J. Collins, Peter Smith, Gloucester, Massachusetts, 1976, P. X 11.
5. Pascal B., "Pensees", Brunschwig, Paris, PP. 282-85.

*****
 “மனிதர் இறந்தபின் மாத்திரமே அவர்களை நினைப்பது மானிடத்தின் வறுமையே”

- Samy

“எதற்கும் அடங்காத ‘நான்’ எனும் ஆணவம் ஒருவனால்எதுவும் செய்ய இயலாத நிலையில் அடங்கிவிடும்.”

- Santiago

“தாராள தன்மையுடையவராய் இருப்பதற்கு ஒருவர் செல்வந்தனாய் இருக்க வேண்டியதில்லை, அவருக்கு நல்ல மனப்பாங்கு இருக்கவேண்டும், ஏனெனில் ஒரு ஏழையும் நல்ல இளவரசனைப்போல் தாராளமாக வழங்கலாம்.”

- கொறின் வி. வெஸ்ஸ

தன்னையே மாத்திரம் மையமாகக் கொண்ட மனப்பாங்கு மனிதரோடும், ஏன் பரம்பொருளோடும் கூட உள்ள தொடர்பைத் துண்டித்து விடும்.

- கிழபேட வான் செலர்

Situational Existentialism –

Viewing experiences through Existential circumstances

Dominic A. Joseph, Ph. D.

An existential enquiry as a study (discipline) began in the 20th century. It has opened many outlets into various branches of life. Philosophy since its millennial beginning, spread out its tentacles into several dozens of philosophical systems and will possibly have more in the future. But existentialism has perennial existence as long as humanity exists.

Man excelled himself by new discoveries and inventions and progress in science particularly in the 20th century by his mastery over Nature. All his 'progress' in every field of life retarded to near zero point by civil and world wars and more evidently by World War I & II. At this juncture, man began to ponder seriously over himself – who he is, why he is in the world, what is the end etc., as if he analysed his self as an object of study like any other aspect of Nature. In fact, we Tamils too, have been following the traditional, social and political currents of life like an untampered pool of water until the ethnic disturbances forced us to think whether we could go on any further. This came to a climax with the outbreak of June 1990 war.

Such awareness arises in all, depending on certain precipitating moments or incidents. This can be more suitably called the 'Existential Anthropology.' To be freed from the shackles of physico-psycho existential pangs of pain, sorrow, anxiety due to loss of lives and properties, many remedies are proposed like psychological counselling, yoga-meditation, transcendental meditation and so on. But man as a social human person requires, that another shares his situation of struggling to bear the burden of loss, sorrow, helplessness and anxiety. Certainly not all can give the required support as mentioned above. A few do take genuine interest and share in a deeper sense. This, in fact is the meaningful turning point in the situational existentialism. This meaningful truth has to be brought into the open to the global perspective and propagated.

Each human person is unique and the human society is diversified in its various conditions. Humanity (every human individual), inspite of these differences, longs deeply that all men live in human dignity and universal brotherhood. At the same time they are in conflict for trivial and big matters, resulting in hatred and destruction. It is inevitable because man is drawn between the two poles of good and evil.

The lot of a specific style of life or work, either chosen or sought after, falls upon them. One has to adjust oneself, regarding temperaments, likes and dislikes in order to perform one's responsibility and feels pressures from various directions. When those factors dominate one's life, one either struggles to face the challenge bravely or succumbs to it, and is pushed to the edge of despair. About these, the chief existentialist philosophers were concerned. Kierkegaard says, though such experience occurs in life, those who believe in the Absolute need not go to the extremity of despair, because the Absolute is the perfect reliability and the source of all foundation. Hence man can place his trust in it.

There is another existentialist Philosopher Gabriel Marcel who says: Man is very often facing despairing situations. when such situations are looked at with mere interest by those who go through them and participate in them, they can be overcome. Still another existentialist philosopher, Fredrich Nietzsche says: As long as man has will to Power, he cannot be overcome by anything.

But the reality is different. Every man in this world of diversities of life, responsibilities, burdens and pressures of life is in struggle in many circumstances. Those situations can be overcome only when man feels the real rapport extended to him by another. Those moments can be felt and understood only if we take different poignant examples of concrete lives of people struggling in their unique situation.

As mentioned above by Gabriel Marcel, it is the genuine concern or genuine participation by other human beings that can relieve people struggling on the brink of despair. Even the view of Soren Kierkegaard that man's despair can be overcome by placing his trust in the Absolute is possible only if some human rapport of another person plays his part.

GLOSSARY — அரும் பதங்கள்

Absolutism	— தனிமுதற் கோட்பாடு, சர்வாதி காரம், தங்குதடையற்ற ஆட்சி
Anxiety	— அங்கலாய்ப்பு
'Ares'	— கிரேக்கத்தில் போர்க் கடவுள்
Aristocracy	— உயர் குடியாட்சி
'Athena'	— கிரேக்கத்தில் - அறிவு நாகரி கத்தின் கடவுள்
Community	— குழுமம்
'Demeter'	— கிரேக்கத்தில் - பூமியின் தேவதை
Despair	— அவநம்பிக்கை, நம்பிக்கை யீணம்
Dialectic	— இயக்கவியல் பற்றிய உரை யாடல் மூலமான அறிவியல் முறை
Existentialism	— இருப்புவாதம், இருப்பியல் வாதம்
Existential contexts	— இருப்புநிலை சூழ்மம்
Existential experiences	— இருப்புநிலை அனுபவங்கள்
Existential situations	— இருப்பு நிலைகள்
Falsificationism	— பொய்ப்பு வாதம்
Finite forms	— வரையறைக்குட்பட்டவை
Historical product	— வரலாற்று நிகழ்வு, விளைவு
Inductive method	— தொகுத்தறி முறை
Ineffability	— விவரிக்கயியலாமை
Ineffable good	— விவரிக்கயியலாத நலன்
Impersonal good	— ஆள் தன்மையற்ற நலன்

Leibnitz	— செபிநிட்சுவின் தொகை யீட்டு நுண்கணித முறை
Mas.	— தினிவு, தினமப் பொருள், சடப்பொருள்
Mechanical solidarity	— பொறிமுறையியற் பிணைப்பு
Monotheism	— தனி இறைக் கொள்கை
Mysterious	— மறைபொருளான
Organic solidarity	— உயிரியற் பிணைப்பு
Para psychology	— ஒத்த உளவியல்
To place oneself in others' situation and participate, empathy	— ஒத்துணர்வு, ஒருவர் இன்னொருவர் நிலைக்கு இறங்கிப் பங்கு பெறுதல்
Personal good	— ஆள் தன்மையுள்ள நலன்
Polytheism	— பல் இறைக் கொள்கை
'Poseidon'	— கிரேக்கத்தில் - பூகம்பத்தின் கடவுள்
Precedence	— முதன்மை நிலை
Pure existence	— கலப்பற்ற இருத்தல்
Qualities	— பண்புகள்
Sophists	— புலமைக் கூட்டத்தினர்
Subjective process of consciousness	— அகவயம் நோக்கிய அறிவு, நனவின் அகவயல் படிமுறை
Ultimate Reality	— முழுமுதல்
Unnameable good	— பெயரிடமுடியாத நலன்
Void	— சூனியநிலை
'Will to Power'	— சுயாதின ஆக்க சக்தி

சிந்தனைக்கு

ஞானம்:

தன்னெப்பற்றி அறியாமையிலிருப்பவளின் ஞானம் அவனுக்குப் பயனற்றதே.

— ஏறாஸ்மஸ்

ஓருவன் தன் மட்டைக்களை விளங்கிக் கொள்வதில் தான் பெரிய ஞானம் அடங்கியிருக்கிறது.

— பிரெஞ்சுப் பழ்வொழி

அழகற்ற ஆடையின் கீழும் ஞானம் மறைந்திருக்கலாம்

— லத்தீன் பழ்வொழி

ஷணச்சான்று:

மனச்சான்று நம்மைத் தீர்ப்பிடுவதற்கு முன் அது ஒரு நண்பன் போன்று எச்சரிக்கை செய்கிறது.

— 1 வது ஸ்ரவிஸ்லாஸ் மன்னன்

எந்தவகை அறி வகுக்கும் மேலாக மனச்சான்று எனக்கு அருகாமையில் உள்ளது.

— கருதினால் நியுமன்

விடாழியற்கி:

கற்பாறையில் விழும் நீர்த்துளிகள் காலத்தால் அதைத் தேயவே செய்யும்.

— லுக்கிரேசியஸ்

மலையைப் பெயர்த்தவனும் கிறு கற்களாகக் கொண்டு சென்றே ஆரம்பித்தான்.

— சனப் பழ்வொழி

ஒவ்வொரு மாண்புச் செய் ஒரு முதலில், செயற்பட முடியாதது போன்றதே.

— கார்லஸஸ்

Wisdom:

Fruitless is the wisdom of him who has no knowledge of himself.

— Erasmus

The great wisdom in man consists in knowing his follies.

— French Proverb

There is often wisdom under a shabby cloak.

— Latin Proverb

Conscience:

Conscience warns us as a friend before it punishes it as Judge.

— King Stanislaus

Conscience is nearer to me than any other means of knowledge.

— Cardinal Newman

Perseverance:

The falling drops will at last wear the stone.

— Lucretius

The man who removed the mountain began by carrying away small stones.

— Chinese Proverb

Every noble work is at first impossible.

— Carlyle

திருக்குறள்

— Thirukural

இந்து விசை விசையில்
உருவான் என் நூல் முத்
நினைவு போன்ற நூல் விசை

நூலாகி —

நூல் என்கின்ற நூல் எத்

ஒது உணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்தும்
தாடைங்காப் பேதையின் பேதையார் இல்.

— (பேதமை 834) திருக்குறள்

நூலாகி நூலாகி —

நூல் என்கின்ற நூலாகி

என் நூலை என்கின்ற நூலாகி

நூலாகி நூலாகி —

நூல் என்கின்ற நூலாகி

என் நூலை என்கின்ற நூலாகி

நூலாகி நூலாகி —

*There is none so foolish as the sage
who has preached to others,
yet does not abide
by his own wisdom.*

— Thirukural

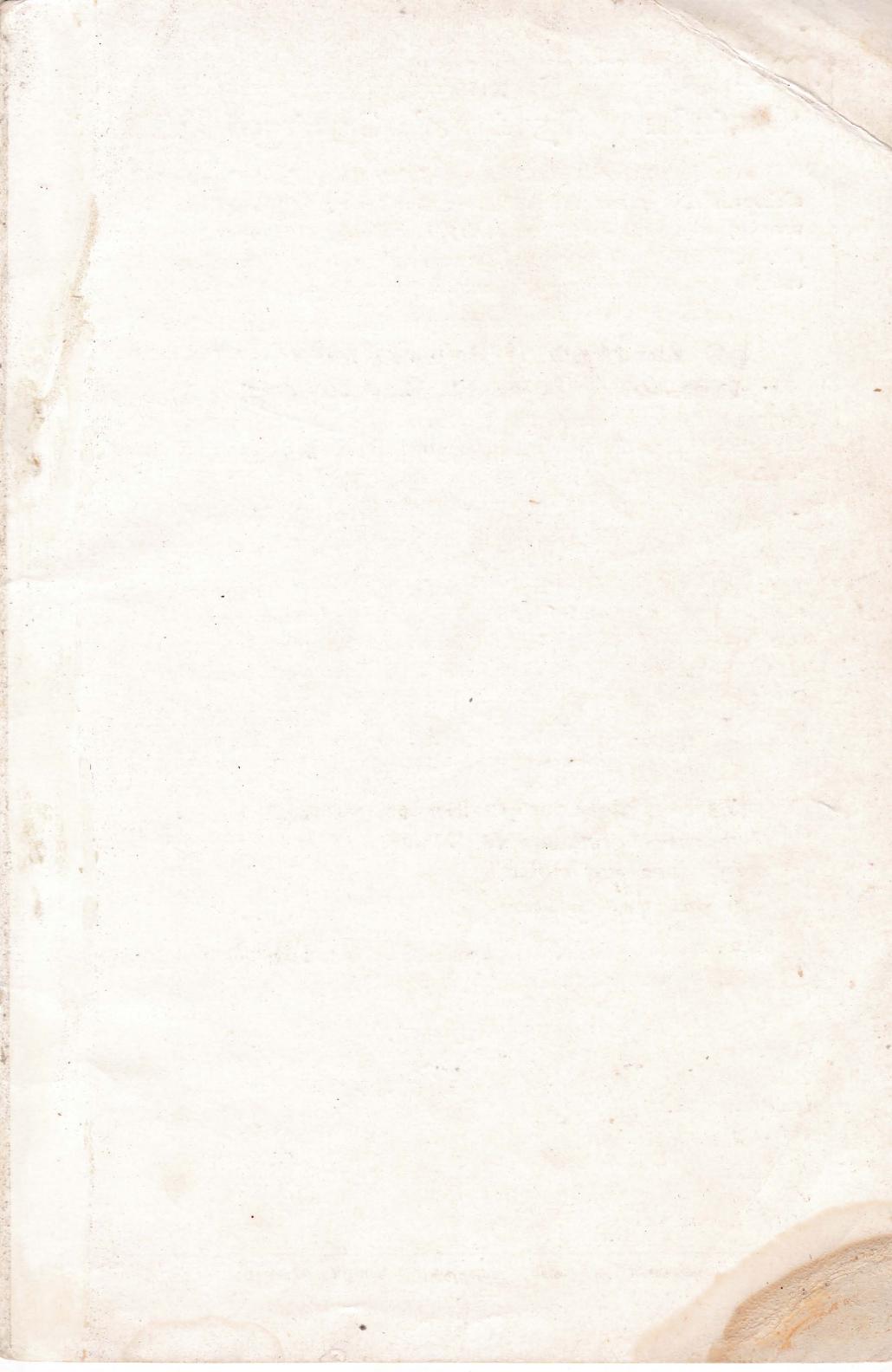
இந்து விசை விசையில்
உருவான் என் நூல் முத்
நினைவு போன்ற நூல் விசை

நூலாகி நூலாகி —

நூல் என்கின்ற நூலாகி

நூலாகி நூலாகி நூலாகி

அன்னை அச்சகம், குருநகர், யாழ்ப்பாணம்.

‘மெய்யியல் நோக்கை’ நோக்குகையில்...

சவேரியார் குருத்துவக் கல்லூரியின் ‘மெய்யியல் நோக்கு’ வெளி மீட்டடையிட்டு நான் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். இச்சஞ்சிகை பெரும எவுக்கு சமுதாயவியல், அரசியல், உளவியல், விஞ்ஞானம், மாணிட வியல், இருப்பியல் வாதம் போன்ற விடயங்கள் மெய்யியல் பின்னையில் இடம்பெற்றிருப்பது வரவேற்கத்தக்கது.

பேராசிரியர். பொ பாலகந்தரம்பிள்ளை, கலைப்பீடாதிபதி, யாழ் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்.

தமிழிலே மெய்யியல் சிந்தனைகளை எழுப்பி எழுத்து வடிவில் தருவதன் மூலம் வாசகரின் அறிவை ஆழப்படுத்தி தமிழ் மொழி யையும் மெருகூட்டும் அரிய முயற்சியாய் அமைந்துள்ளது இம் ‘மெய்யியல் நோக்கு’.

அ. இ. பேர்ணாட், அதிபர்
புனித பத்திரிசியார் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம்.

இம் ‘மெய்யியல் நோக்கு’ மெய்யியல் ஆர்வலர்கள் அனைவருக்கும் உதவும் வகையில் எளிய நடையில் அமைந்துள்ளது. தத்துவம் என்பது சாதாரண மனிதனுக்கு அந்தியமானதல்ல என்ற கருத்தினை வளியறுத்துவதோடு மனிதன்து உள்மன ஆதங்கங்களை வெளிக் கொண்டும் முகமாய் இக்கருலூலங்கள் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

திருமதி. ஏ. என். கிறிஸ்னவேணி விரிவரையாளர், நுண்கலைத்துறை, பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்.

தத்துவம் எல்லோராலும் அனுக முடியாததோர் அறிவியல் என்ற உள்ப்பாங்கினை அடியோடு வேற்றச் செய்வதற்கு இந்நால் இன்றியமையாதது. எமது அறிவுத் தேடலுக்கு இது ஒரு நூல் நிலையம், கொடர்ந்து வெளிவர வேண்டும் என்பதே எம் போன்றவரின் எதிர்பார்ப்பு.

கதிர் - சர்வனபவன், உதயகுரியன் - மெய்யியல் முதற் கலைத் தேர்வு மாணவர், பட்டப் படிப்புக் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம்.

மெய்யியற் சிந்தனைகளை சாதாரண மக்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள இச்சஞ்சிகை மாணவர்களுக்கு ஒரு கனமாக அமைகின்றது. இச்சஞ்சிகை ஆசிரியர் கருத்துப்படி “தமிழினம் மனித மாண்புடன் வாழி... அதற்குரிய தனித்துவ மெய்யியல் உருவாக வேண்டும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ் நேசன், 3 ம் வருட இறையியல்,
சவேரியார் குருத்துவக் கல்லூரி, கொழும்புத்துறை, யாழ்ப்பாணம்.